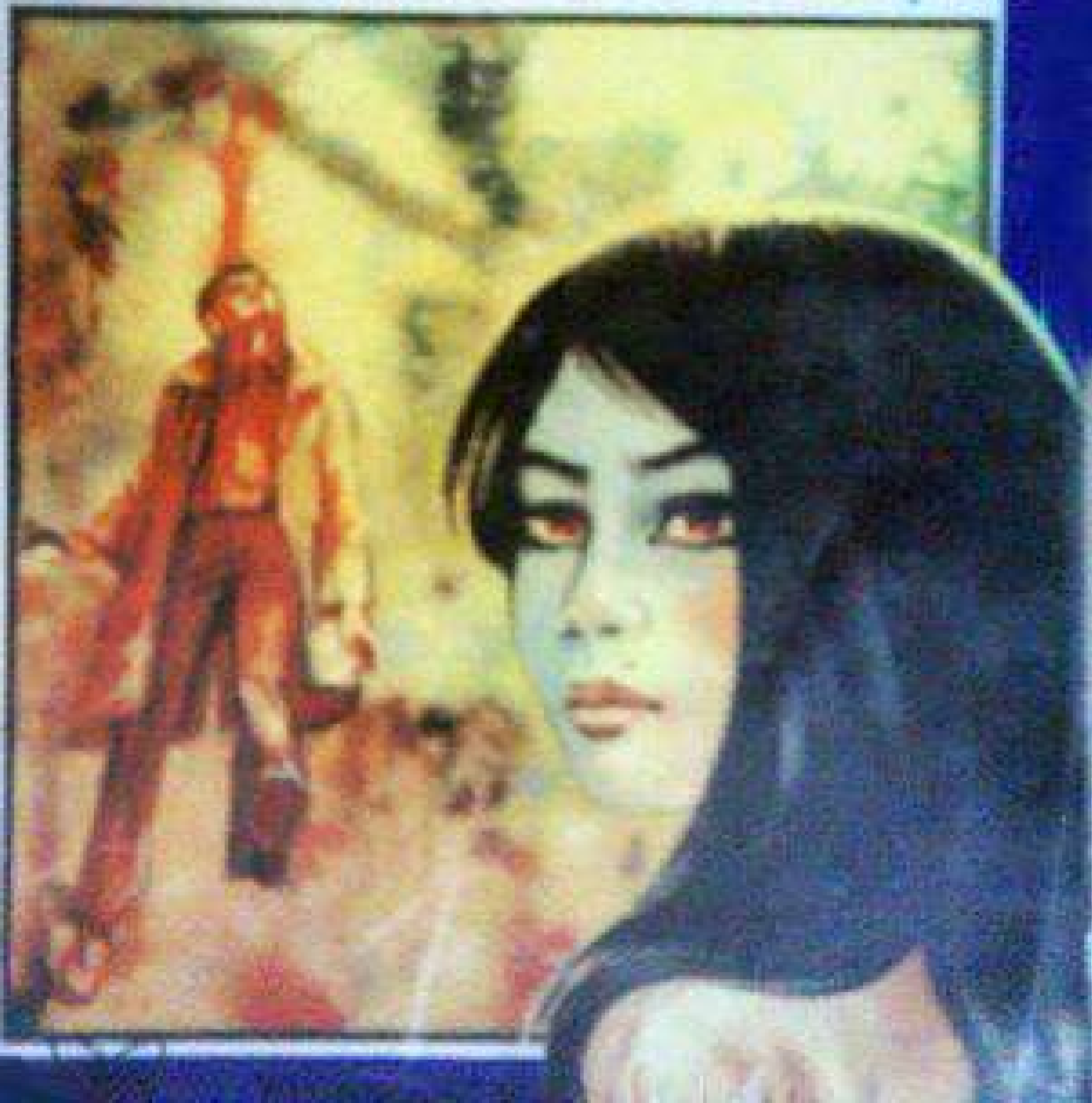

HÒA TÍM

NAMQUAN
BÁI THO
KINH DI

Bài thơ kinh dị

Nam Quân

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

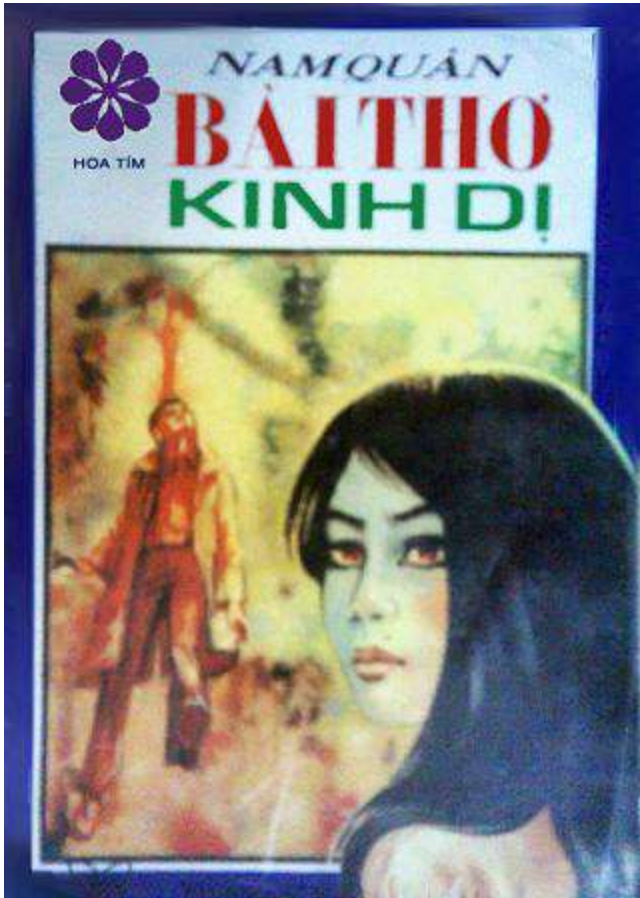
[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương kết](#)

Nam Quân
Bài thơ kinh dị
Chương 1
Tủ sách Hoa Tím

Viết theo “Le Drame de Frileuse” của M. Grand Jean

Năm 19...

Hồi đó vào tháng Mười âm lịch. Tiết trời khô ráo. Gió thổi rét căm căm.

Cách Phú Bình, một tỉnh nhỏ địa đầu miền thượng du hơn sáu cây số là đồn điền Phú Hộ, trồng toàn cà phê, trà. Cà phê và trà Phú Hộ thơm ngon đã nổi

tiếng khắp miền.

Trên một trái đồi rộng, dốc thoải, giữa vườn cây trái xanh um, là dinh cơ đồ sộ của cụ Ân Bùi Đình Quang. Khu gia cư gồm một tòa kiến trúc lớn xây theo hình móng ngựa, hai tầng lầu, có hơn một chục buồng, không kể phòng khách, phòng ăn, các nhà phụ thuộc dùng làm kho, nhà để xe...tòa thể trông như một tòa cổ thành. Nhất là cái chòi canh xây phía trên hai cánh cửa chính diện vượt cao khỏi dãy tường bao quanh, nổi lên sừng sững, với những lỗ châu mai, mái ngói phủ rêu, bốn góc uốn cong cong, trông phảng phất giống hình phú ông đứng ngạo nghễ, tay chống nạnh, giương mắt ngăm nhìn mặt nước sông xuôi chảy lững lờ.

Quanh sườn đồi, toàn một giống cà xanh tốt thấp lè tè, mọc xoe tròn như cái nấm khổng lồ.

Dưới chân đồi, ruộng chỉ toàn trơ gốc rạ, phẳng lì nằm nối tiếp nhau trông như những ô vuông trên mặt bàn cờ tướng.

Phong cảnh nói chung, đẹp nên thơ, nhưng yên tĩnh quá nên đượm vẻ buồn bã quạnh hiu.

Từ ngoài đi vào, phía bên tay trái là cánh rừng già. Bóng rợp âm u của nó chứa chất nhiều kỷ niệm ghê rợn. Người địa phương kể lại rằng: ngày xưa, một tay cường đạo lẩn trốn trong đó. Y đã một mình chống cự ròng rã hai ngày, hai đêm liền. Rốt cuộc, gã sơn lâm đại đạo phải ra quy hàng. Đôi mắt gã bị trúng đạn nát ngườu. Hỏi, thì hãnh cười khanh khách, chỉ tay vào bụng: “Đói quá mới chịu thua đó!”. Trong nhiều tiếng đồng hồ liên tiếp, gã đã bình tĩnh chống trả toán nhân viên công lực, mặc dầu đã bị mù tịt. Thì ra, tay tướng cướp đã thuộc lòng địa hình, địa vật trong cánh rừng.

Phía tay mặt là một vũng ao lớn: ao xanh. Ao xanh? Chắc vì nước lúc nào cũng xanh ngắt như màu lá cây nên người ta gọi nó là ao Xanh? Không hẳn thế! Thực ra, cái ao này có chủ và ông chủ của nó tên là Xanh, ông ba Xanh. Cách đây hơn ba năm, một em bé mười hai tuổi đã chết đuối trong

ao Xanh, gần bờ, ngay bên cạnh cái cầu con. Mặt chiếc cầu con lúc nào cũng ẩm ướt, rợp mát dưới bóng râm một cây si cổ thụ, rễ trùm rễ phủ xóa buông rũ rượi. Người trong vùng đồn rằng từ đó ao Xanh có “huông”.

Cách ao Xanh khoảng hai trăm thước là một nông trại nhỏ, có cái tên gọi thật chất phác: trại Con. Trại Con cũng nằm trong địa ranh, thuộc quyền sở hữu của cụ Ân Bùi. Chung quanh trại Con, cây lớn, bụi nhỏ mọc um tùm xanh tốt, che khuất gần hết nông trại. Từ con đường cái lớn trải nhựa ngược thẳng Tuyên Quang, cách đó chỉ chừng năm chục thước, nhìn vào cũng không thấy được trại Con.

Nói chung, khu vực phía Đông Nam xã Phú Hộ, nơi tọa lạc đồn điền cụ Ân Bùi, quang cảnh êm dịu, nên thơ thật đấy, nhưng bàng bạc một vẻ buồn man mác.

Buổi sáng hôm ấy, tại phòng ăn lớn, ba người yên lặng ngồi ăn điểm tâm. Bà Ân Bùi, khoảng ngoài năm mươi tuổi. Sắc diện, thái độ, cử chỉ cao sang đài các, nhất là mái tóc tuy đã điểm sương nhưng vẫn bới vẫn còn đẹp. Bà đưa mắt hết nhìn cô con gái tên Tường Vân lại đến Bạch Xuyên, cô giáo của Tường Vân.

Tường Vân tuổi mới gần mười bảy đã phát triển như một thiếu nữ 18, 19. Da trắng mịn, hồng hào khỏe mạnh, đôi mắt to đen lay láy, khuôn mặt nàng đẹp tự nhiên không điểm phấn tô son.

Cô giáo thì lại là cả một thái cực trái ngược hẳn với học trò: nước da trắng xanh trát đầy phấn, đôi môi ít khi không thoa son vẫn không che giấu được số tuổi đã ngoài ba chục.

Điểm khác biệt nhất giữa hai thầy trò là hai làn nhãn quang. Đôi mắt tròn nâu của cô giáo, tia nhìn lúc nào cũng sâu thẳm xa vời với khác hẳn với ánh mắt hồn nhiên, dịu dàng của học trò. Phải công nhận cách nhìn xa xăm của Bạch Xuyên khiến sắc diện cô gái hơi luống tuổi có một vẻ đẹp khá kỳ, mặc dầu làn môi mỏng dính, đôi khi nhếch lên tạo thành một nét nhăn

trông rất đáng ngại trên khuôn mặt hầu như lúc nào cũng khắc khổ đăm chiêu.

Không khí trong phòng, bao quanh bàn ăn, im lặng ngọt ngào. Mãi sau, nữ chủ nhân mới buông sõng mấy câu. Giọng nói của bà tràn đầy phẫn nộ:

_ Hơn nửa tiếng đồng hồ rồi đấy! Cái thằng Sinh này thật là quá lắm. Nó muốn người ta phải bưng hầu lên tận phòng ngủ chắc! Con trai con đũa gì mà...! Sáng bạch nhật ra, hơn chín giờ rồi, còn chưa muốn dậy nữa.

Tường Vân rụt rè nhìn mẹ:

_ Thưa mẹ, đây là lần đầu tiên anh Sinh dậy trễ!

Bà Án Bùi quắc mắt nhìn con gái:

_ Đúng đó Tường Vân! Đúng, đây là lần đầu tiên anh con bắt đầu mất đi đức tính tôn trọng giờ giấc, đồng thời, tất cả các thói quen tốt nữa. Nhiều... rồi sẽ còn nhiều nữa...hừ!

Tiếp theo câu nói là một tiếng thở dài.

Cậu Sinh, người con trai duy nhất của bà, năm nay đã hai mươi tuổi. Cao lớn, khỏe mạnh, chàng đúng là hình ảnh của cụ Án ông, người chồng yêu quý của bà đã bị ngộ nạn tử thương trong một cuộc đi săn hồi mười năm về trước.

Ngoài hai cô gái, một cô chị, một cô em, cậu Sinh, con trai duy nhất thừa hưởng máu huyết của cha, vóc người khôi ngô, cường tráng. Sắc diện thanh tú, chàng có vẻ đẹp hào hoa. Nhưng Sinh giống cha nhất ở điểm tính tình bay bướm. Do đó, dân trong vùng Phú Hộ, nhất là các cô gái sinh đẹp con nhà giàu, hầu hết không nhiều thì ít, đều thầm mong được lọt vào mắt của cậu công tử con quan, nhà giàu, đẹp trai, học giỏi.

Lại tiếng nói của bà Án:

_ Tường Vân! Chị con đi vắng, bữa nay con giúp mẹ sửa soạn mấy khóm hồng nhưng ngoài vườn cho xong đi, nghe!...Ồ, quái thật! Thằng Sinh làm cái gì mà giờ này cũng chưa thấy xuống?

Bấy giờ mới nghe cô giáo Bạch Xuyên lên tiếng:

_ Thưa cụ, hay cậu Sinh bị đau chẳng?

Một tia nhìn hoài nghi loáng nhanh trong đôi mắt nữ chủ nhân. Nhưng sau vài giây ngập ngừng do dự, bà Án Bùi cũng bấm chuông gọi gia nhân. Chị

người làm tên Duyên xuất hiện. Đúng là: Thầy nào tớ ấy! Quân của một dũng tướng ắt không phải nhược binh. Chị Duyên cũng có một nhan sắc rất khả ái. Nước da bánh mật, vóc người đầy đà nhưng chắc lẳn như mình cá tram. Khuôn mặt trái soan càng duyên dáng với đôi mắt đen sáng long lanh. Bà chủ ra lệnh:

_ Lên mời cậu Sinh xuống ăn điểm tâm. Nói với cậu lệ lên một chút kéo thức ăn nguội hết.

_ Thưa vâng!

Chưa đầy ba phút sau, chị người làm đã quay xuống. Sắc diện lộ vẻ ngạc nhiên cùng cực, đôi mắt mở lớn, chị Duyên nhìn bà chủ:

_ Dạ...thưa...cậu Sinh không có ở trên lầu!

_Ồ lạ! Thế nó đi đâu? Sáng nay nó dậy sớm lắm mà? _ nhận thấy chị gia nhân chưa có ý định rút lui, bà hơi cau cặp chân mày hỏi tiếp:

_ Gì thế nữa, Duyên?

_ Dạ...dạ...thưa bà...cậu Sinh không...a...a...Con vào phòng thì thấy gối nệm vẫn phẳng nếp y nguyên.

Bà Án thoáng giật mình. Niềm lo ngại đột ngột nhen nhúm trong long khiến nét mặt bà hơi cau lại. Hai bàn tay ngón nuột nà của bà xoay xoay chiếc bát sứ Giang Tây đựng thức ăn. Đồng thời khuôn mặt xinh đẹp của Tường Vân, cô gái cứng, từ sắc trắng mịn cũng trở thành hồng ửng.

Tuổi mười sáu, mười bảy là cái tuổi dễ nổi cơn bất bình. Tính nết lả lơi, bay bướm của người anh trai yêu quý là nguyên nhân bốc nóng nơi nội tâm thiếu nữ. Tường Vân dư biết: về khía cạnh này, bà Án Bùi mẹ nàng, vẫn tỏ ra rất nghiêm khắc khi các con có hành vi muốn vượt qua vòng lễ giáo. Vậy giờ đây, sự vắng mặt của anh Sinh biết giải thích ra sao nếu không phải lý do một cuộc hẹn hò vụng trộm, rồi mãi vui, đã kéo dài hơn thường lệ.

Cô giáo Bạch Xuyên ngồi cắn môi im lặng. Thần thái nhà nữ mô phạm lộ ra vẻ mệt mỏi, căn cổ già nua hơn số tuổi thực ngoài ba mươi nhiều lắm.

Mãi sau, bà Án mới thốt:

_ Thôi được! Duyên! Con xuống nhà đi!

Chợt bắt gặp khuôn mặt nhợt nhạt của cô giáo, nữ chủ nhân hỏi ngay:

_ A, cô Bạch Xuyên sao thế? Cô thấy khó chịu trong người hả?

_ Dạ, tôi hơi choáng váng hoa mắt. Xin phép cụ lớn cho được về phòng riêng nằm nghỉ.

Tường Vân sốt sắng:

_ Cô, để em đưa cô lên nhé!

_ Cám ơn em! Cô lên một mình cũng được.

Bạch Xuyên khuất dạng, bà Án không cần giữ gìn ý tứ nữa, hỏi con gái:

_ Tường Vân! Tối qua con có thấy anh con đi đâu không?

_ Thưa mẹ, không! Rõ ràng anh Sinh ăn cơm tối xong lên lầu ngay mà, mẹ. Tiếp theo câu nói là một nụ cười tươi như để trấn an người mẹ yêu quý.

Bà Án Bùi khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn lộ vẻ băn khoăn:

_ Để coi, chờ một chút xem!

Nói thì thế, nhưng nữ chủ nhân chẳng chờ đợi chút nào. Bà đứng phắt lên, đi tới bàn, quay điện thoại gọi bà chị họ. Ông chồng bà chị họ, chủ nhân biệt thự Dưỡng Tâm Trang ở cách đây chừng hai cây số, có người con trai vốn là bạn thân của Sinh.

Không một ai trông thấy con trai yêu quý của bà đâu hết.

***

Cho tới bốn giờ chiều, niềm bồn chồn khắc khoải mỗi phút lại gia tăng trong dinh cơ cụ Án. Nhất là từ lúc “chị” Cầm tới. “Chị” Cầm là tá điền, được cụ Án tin yêu giao cho trông coi trại Con.

“Chị” Cầm vóc người nhỏ nhắn, tóc đã bạc trắng, vẫn bơi rất khéo, quần chặt trong vành khăn nhiễu Tam Giang. Mặc dầu đã trên sáu chục tuổi, đôi mắt “chị” vẫn tinh tường, long lanh sáng trên khuôn mặt phúc hậu da dẻ hồng hào, đôi má đầy đặn, nếp nhăn rất ít. Chiếc áo cánh trắng, chiếc quần nái đen, không là ủi nhưng lúc nào cũng thẳng nếp, sạch sẽ trong trắng như tâm hồn trong trắng thật thà của “chị”. Danh từ thân mật “chị” do bà Án dung để gọi bà Cầm bắt nguồn ở chỗ: từ đời cụ, cho đến đời ông, rồi đến đời cha mẹ, gia đình bà Cầm nối tiếp nhau làm việc cho “trên cụ Án”, trông giữ trại Con. Đến đời bà, ngay từ thưở ấu thơ, bà cũng được cha mẹ cụ Án ông cho phép vào “trên nhà bất cứ lúc nào. Và giờ đây bóng dáng bà Cầm đứng giữa khoảng sân gạch rộng trông cũng quen thuộc, thân yêu như bóng

dáng của chị Duyên, của anh Giang tài xế. bà Cầm đã được coi như người nhà.

Nhưng hôm nay, vẻ mặt bà có nhiều nét lạ khiến chị bấp hoảng hốt nín lại hỏi han. Đứng bên ô cửa sổ trên lầu, bà Án Bùi bắt gặp, nghe “chị” Cầm nhắc đến tên Sinh, liền vội vàng chạy xuống.

_ Sao? Cái gì thế, chị Cầm?

_ Dạ! Thưa bà Án! Tôi lên xem cậu Sinh có đưa thằng cháu Ngây đi đâu không. Suốt từ sáng sớm không thấy cháu đâu, mà cho tới giờ này cũng vẫn chưa về. Thường đêm nào nó cũng ngủ trong nhà kho, nên tối qua tôi đâu có đợi chờ, cứ yên trí vào giường đi ngủ. Sáng nay không thấy cháu đâu, tôi ngỡ cháu lên ngủ trên này.

Bà Án Bùi giật mình:

_ Sao? Chị Cầm nói sao?

Không kịp đợi trả lời, người mẹ đã bị sự xúc động khiến cho ngây người đứng lặng.

Thằng Ngây, cháu ruột của bà Cầm, mồ côi cả cha lẫn mẹ. Mười bốn tuổi nhưng nó cọc người, trông chỉ bằng thằng bé lên mười. Trí thông minh không phát triển được cho nên nó chỉ hành động theo bản năng. Tên thật của nó chính là Đông, Lê Văn Đông. Nhưng vì cứ ngây ngây ngốc ngốc nên ai cũng đùa giỡn gọi nó là thằng Ngây, lâu ngày quen miệng thành danh, một biệt danh khá ngộ nghĩnh. Nó sống với bà nội, được bà nội cưng yêu lắm. Đối lại, nó cũng kính yêu bà vô cùng, quấn quít bên bà như một con chó con. Thằng Ngây cũng yêu quý cả cậu Sinh con trai cụ Án nữa. Cậu Sinh đối với nó bao giờ cũng tử tế, kiên nhẫn dạy bảo nó đủ thứ, từng li từng tí. Không như bao nhiêu người khác thấy mặt nó là trêu chọc hoặc trẻ con thì dấm đá làm khổ nó, cậu Sinh thường dắt nó vào rừng chơi, đến nhà các bạn điền thăm viếng. Lần nào đi săn hoặc đi câu, cậu cũng cho thằng Ngây đi theo. Anh em tá điền cấy ruộng, làm trà cho cụ Án, ai ai cũng đều vui vẻ yêu quý cậu Sinh. Lý do: con quan mà không làm bộ làm tịch, biết thương yêu thằng bé mồ côi khờ dại. Như thế theo trí óc chất phác của đồng bào xã Phú Hộ, là những điều tốt lành, đem lợi ích chung cho toàn xã.

Thế rồi ngày hôm nay, mối dây mật thiết giữa chàng thanh niên và thằng nhỏ ấy lại khiến bà Án thêm kinh hãi vô cùng: sự vắng mặt, bà nghi rằng có thể là mất tích của Sinh, con trai bà với việc thằng Ngây biệt tăm cùng một ngày giờ. Bấu vú, cắn cứ vào đâu mà có thể cho rằng đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Bà Án ngẩng đầu, lên tiếng gọi con gái ở tầng lầu hai. Đúng lúc đó, bà chợt thấy khuôn mặt cô giáo Bạch Yến ở tầng lầu một thụt nhanh vào. Ý chừng cô không muốn để bà chủ biết là cô có tính xấu hay nghe lỏm chuyện của người khác.

Bà Án nghĩ thầm:

_ Hừ! Nghe lỏm thì nghe! Đâu có ăn thua gì cái nhà cô giáo Xuyên này! Nhưng quả thật cái việc thằng Sinh khiến mình lo lắng quá đi. Lo phát điên lên được, không ít đâu!... Bà cất tiếng gọi to: Tường Vân à, Tường Vân! Xuống mẹ bảo đây!

Rồi quay lại bà Cầm lúc đó đang chờ người ngó bà với đôi mắt sâu thẳm như có ý chờ đợi một lời khuyên nhủ trấn an:

_ Ráng bình tĩnh nha chị Cầm! Cuống quít lên là hỏng hết cả đấy! Cậu cháu nó chắc lại vui chân đi chơi đâu xa đấy, ra ngoài Phú Bình không chừng! Sớm muộn gì rồi cũng phải về chứ! Có gì mà ngại!

Miệng bà nói “có gì mà ngại”. Nhưng trong lòng bà cảm thấy lo ngại không để đâu cho hết.

Tường Vân từ trên lầu hai chạy xuống. Sắc mặt cô gái lộ rõ nét băn khoăn:

_ Mẹ ơi! Con đã vào phòng anh Sinh xem anh có viết giấy để lại dặn dò gì không thì không thấy gì cả! Có điều này hơi lạ: áo “ba đờ suy” và mũ dạ của anh vẫn còn ở trên đó mẹ à.

Bà Cầm đã bước đi lại quay trở lại. Giọng nói của bà run rẩy nhiều hơn:

_ Ô, lạ! Thế là sao nhỉ? Thằng cháu Ngây lại đi cả giày tây đội mũ vải. Không biết cậu cháu nó có cùng đi với nhau không chứ?

Bà Án cảm thấy hai thái dương nhức buốt như búa bổ. Trong từng thớ thịt, từng lóng xương, tựa hồ có muôn vạn con gặm nhấm như một gặm gỗ. Hai đầu gối bà như lỏng ra, hai cẳng chân không còn sức đỡ nổi thân mình. Bà chỉ muốn được nằm lãn, chết lịm ngay ra đấy chắc là dễ chịu lắm. Ai

đời tiết tháng mười giá lạnh như thế này, con trai quý của bà bỏ đi chơi xa mà chỉ lại phong phanh có bộ đồ “vét”. Không mặt áo ba đờ suy, đầu không đội mũ...hừ!

À, nếu vậy thì có thể Sinh chỉ quanh quần gần đây, không đi đâu xa khỏi vùng Phú Hộ. Người mẹ lại thấy lóe lên một chấm sáng hy vọng:

_ Này, chị Cầm! Thử chờ hết chiều nay xem sao. Để coi! À, đến bữa cơm tối! Nếu bảy giờ cậu cháu nó vẫn chưa về, mình sẽ đi trình lý trưởng.

_ Vâng, phải đấy ạ! Nếu bảy giờ tối mà cháu Ngây vẫn chưa về, tôi sẽ chạy lên cụ.

Hai mẹ con bà Án ân cần nắm tay bà Cầm đưa ra tận cổng cái.

Quay vào, gặp cô giáo Bách Xuyên đi ra, Tường Vân nhanh nhẩu:

_ Thưa cô, cô thấy trong mình khá chưa?

_ Cám ơn em, đỡ lắm rồi! Cô ra nhà thờ một lát. Tường Vân đi chơi luôn thế đi?

Bà Án gật đầu, bảo con gái:

_ Phải đấy, con đi với cô giáo cho vui! Nhớ cầu xin chúa che chở cho mọi điều má con mình lo sợ không thể trở thành sự thật được nghe!

Nam Quân

Bài thơ kinh dị

Chương 2

Viết theo “Le Drame de Frileuse” của M. Grand Jean

Ngoảnh đi ngoảnh lại, đồng hồ đã điểm bảy giờ tối từ lúc nào. Khi bà Cầm bước vào biệt dinh cụ Án Bùi, hai mẹ con nữ chủ nhân, cô giáo Bạch Xuyên đang ngồi chờ sẵn tại phòng khách. Giáp mặt bà Cầm, ba người không ai bảo ai, mà cùng rú lên thảng thốt. Quả thực, bà già khốn khổ trông lạ hẳn đi. Da mặt xanh nhợt như tàu lá chuối, đôi mắt sưng húp húp vì đã khóc nhiều. Bà Án nói không ra hơi:

_ Thế nào nói mau! Chị Cầm, gì thế? Hả?

_ Trời cao đất dày ơi! Bà ơi! Tôi không còn hy vọng gì được thấy được mặt cháu tôi nữa đâu, trời ơi!

Tường Vân đứng phắt dậy. Mặc dầu cô giáo Bạch Xuyên hồi hộp đã nắm chắc tay học trò, bóp thật mạnh, cô gái vẫn cất được tiếng hỏi rõ ràng:

_ Mà cái gì chứ, bà Cầm?

Bà Cầm run giọng hỏi khê:

_ Tôi vừa ở nhà cụ Phé về thẳng ngay đây.

Có tiếng thở mạnh và dài như tiếng thở của người trút được gánh nặng. Bà Án Bùi mỉm cười tươi tắn nhìn người lão bộc:

_ Thì hãy ngồi xuống ghế đá nào, chị Cầm ! Ngờ gì ! Thế mà làm mọi người hết hồn. Tưởng có tin tức gì ghê gớm lắm chứ !

Bà Cầm nhúu đôi lông mày nhìn thẳng mặt chủ nhân như có ý nhẹ nhàng trách móc:

_ Trời ơi ! Ghê gớm lắm, bà ơi !

Ghê gớm lắm bà ơi ! Nhưng bà Án Bùi cảm thấy chẳng có gì đáng lo sợ nữa một khi chỉ là chuyện...Mụ Phé.

Mụ Phé, theo lời truyền tụng, là một mụ phù thủy, sống lủi thủi một mình trong túp lều tranh xiêu vẹo ở ngay cửa rừng già. Không rõ mụ bao nhiêu tuổi rồi mà chỉ thấy da mặt đã nhăn nheo như quả thị héo. Mái tóc chưa

trắng nhưng đã xám ngoét, chẳng bao giờ gỡ chải, cứ xù lên như tổ quạ. Mụ không vấn khăn mà chỉ quấn quanh đầu một mảnh vải dài, có lẽ trước kia là màu đỏ. Tới nay, lâu ngày dầy thàng, mảnh khăn quý, ý chừng chẳng được biết mùi xà phòng một lần nào, cái dầy ghét bẩn nên ngả thành một màu sắc không tên. Đôi chân mày mụ Phé mới thật là kỳ quái. Không đồng màu với mớ tóc bù xù mà lại đen kịt, rậm rì, có những sợi dài buông che kín mắt. Bởi thế, mỗi khi muốn nhìn cho rõ vật gì, mụ cứ đưa tay lên vén vén đôi chân mày chỏi xế cho khỏi che kín hai con mắt, một to một bé, tròn mắt sáng long lanh. Gò mũi mụ Phé lúc thường thì nhỏ, đầu mũi nhọn hoắt như mỏ chim. Nhưng khi mụ cần người một cái gì đó thật kỹ càng, lập tức hai cánh mũi nở lớn, bè ra như mũi...sư tử. Không lạ gì khi nghe các trẻ em tinh nghịch trong vùng, hễ gặp mụ là y như thế nào cũng gào to lên trêu chọc:

“ Ê hê! Mụ Phé!

Mắt bé mắt to!

Mũi có lò xo!

Mắt to mắt bé!

Ê hê! Mụ Phé!

Ê hê! Mụ Phé! Mắt bé...”

Đại khái, hình dung ghê rợn của mụ Phé là thế đó. Ấy là chưa kể cái miệng không răng hiếm khi không nhai trầu phóm phém, nước cốt trầu nhuộm dài hai bên mép đỏ bẻm. Quần áo và trăm mảnh đủ màu sắc xanh, đỏ, tím, vàng. Đôi chân cẩu bẩn của mụ không mấy khi rời khỏi đôi guốc tự tay mụ đeo lấy, mũi guốc cong lớn như mũi thuyền.

Nguồn sống hằng ngày của mụ Phé là sữa dê. Mụ nuôi con dê mập lấm, mồm sữa rất căng. Nhưng thật ra, thức ăn chính cốt của mụ vẫn là cơm gạo. Canh dư cơm thừa mụ vẫn trông nhờ vào đồng bào trong vùng, một phần lớn từ “ trên dinh cụ Án ”. Và đáng kể hơn nữa là gia đình thầy đội kiểm lâm tên Phạm văn Danh, vợ tên tục vẫn gọi là cô Gấm. Dân trong xã Phú Hộ đối với mụ Phé, đều tỏ vẻ thương hại, sẵn sàng cứu mang, vì lẽ mụ chỉ có một thân trợ trợ, không bà con thân thích họ hàng. Mặc dầu mụ bản thủ, mặc cho mụ đôi khi đánh mắng những đứa trẻ nghịch ngợm gọi trêu

mụ là “mũi có lò xo, mắt to mắt bé”, ngoài ra mụ Phé không hề làm gì hại ai bao giờ.

Trái hẳn thế, mụ lại có tài biết được tính của vài loại lá rừng, chữa được bệnh phỏng nặng, cạo gió, biết điều chế một vài thứ thuốc cao dán mụn nhọt. Mụ lại biết cả bói bài. Mụ Phé, nói cho đúng, không hề hại ai. Nhưng hãy coi chừng, kẻ nào cố ý trêu chọc mụ. Mụ ghét nhất là bị chế riếu. Khi bị người chọc giận, mụ Phé có một cách làm cho hành động không tốt ấy phải chấm dứt ngay lập tức. Mụ đứng lại, lưng cúi lom khom, dựa thân hình còm cõi lên bàn tay chống trên khúc gậy tre đen bóng. Rồi đôi mắt, một to một bé, nhắm lại, chỉ mở hớp him, cái đầu nghiêng nghiêng ngả ngả, nhìn ngay mặt “kẻ địch” cho tới khi y quay mặt đi mới thôi. Nhưng, nếu tay rần mắt kia, sau khi buông lời chế riếu không chịu dừng chân mà bỏ đi ngay, thì mụ Phé vẫn đứng nguyên tại chỗ, dáng hình quái dị dựa trên khúc gậy, nghiêng đầu ngó theo, miệng lẩm bẫm một câu nguyên rủa hay đọc mớ lời thần chú gì đó.

Người ta kể lại nhiều câu chuyện khá rùng rợn về mụ.

Một buổi chiều kia, anh chàng Man, con ông cai Sĩ trông coi cà phê trong đồn điền Phú Hộ, khi gặp mụ hét toán lên: “Ê hê, mụ Phé, mắt bé mắt to...” rồi hộc lên cười ha hả. Mụ Phé dừng bước, nhìn ngay mặt tên Man, miệng lẩm bẫm:

_ Này thằng kia! Đừng vội cười hộc lên như chó ngộ chó dại thế! Mụ cho lại sẽ chẳng khóc chán ra đấy! Hừ!

Hai tiếng đồng hồ sau, gia đình ông Cai Sĩ nhận được điện tín gửi tin về người con trai lớn của ông, ốm nặng từ lâu đã từ trần.

Một lần khác, cô Huyền con ông Ngọc, giám thị sở trà, đã danh đá gọi mụ là “con mẹ phù thủy”. Mụ mắng lại ngay:

_ Coi chừng nhé! Coi chừng cái bộ mặt nồn nường đó! Có ngày lại không thua xa “con mẹ phù thủy” này ấy chứ!

Chiều hôm ấy, khi bắc nồi cám từ trên bếp xuống, cô Huyền lỡ tay để cám

nóng sôi bắn vào mặt bị bỏng một miếng lớn trên má.

Có thể đây chỉ là những sự ngẫu nhiên đầy tính chất rùng rợn mà chưa ai giải thích nổi. Ngẫu nhiên mục Phé nguyên rủa những kẻ trêu chọc mục, rồi cũng ngẫu nhiên những kẻ ấy gặp rủi ro. Nhưng có nhiều điều mục Phé, khi bói bài rồi “đọc” ra thành bài thơ hoặc những câu về nói về sự việc đã qua, chuyện gì sắp xảy đến thì là chuyện khác. “Vấn đề khác” ấy, không những khiến những người hồn nhiên chất phác vội vã tin liền mà ngay cả đến toàn dân vùng Phú Hộ cũng phải băn khoăn suy nghĩ, bán tín bán nghi.

Vậy, việc bà Cầm, trong lúc tinh thần hoang mang rối loạn, chạy đến tìm mục Phé kể cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Và các điều mục “phù thủy” đọc theo những lá bài mục Phé lật ngửa đã khiến cho bà già chất phác lo buồn đến cực điểm.

Bà Án Bùi ân cần khuyến khích:

_ Ờ, ờ! Có gì cứ nói đi, chị Cầm! Nói ra được là đỡ buồn lắm đấy. Nói đi!

_ Vâng, vâng! Trong lúc cuống quýt chẳng biết tính sao, tôi chỉ còn một cách là tìm đến mục Phé.

Có tiếng cô giáo:

_ Thế rồi chắc hẳn mục Phé đã hỏi bà tại sao mà đến kiếm mục chứ gì?

Bà Cầm liếc mắt ngó Bạch Xuyên. Tia nhìn của bà không một chút thiện cảm:

_ Thưa, không phải thế! Chính tôi đã hỏi thẳng mục: “Này mục Phé! Tôi có một chuyện buồn lo quá. Mục giúp đỡ một phen nghe! –“Ờ, ờ, ngồi xuống đi đã”. Mục Phé bảo tôi như vậy. Tôi liền ngồi xuống ghế kê sát bàn của mục. Mục Phé lôi cỗ bài ra, xóc xóc, rồi lật ngửa hơn một chục cây bài lên, chăm chú nhìn một lúc lâu. Đoạn cứ chép luôn miệng, lẩm bẩm nói cái gì mà tôi chỉ nghe được tiếng ô...ô... rất nhỏ, Chợt, mục nói to: “Ô, trời ơi! Ô trời... trời! Tội nghiệp! Tội nghiệp! Tội nghiệp quá chừng! Trời ôi!”

Kể đến đây, không kềm chế nổi xúc động trong lòng, bà Cầm nước mắt ràn rụa. Tường Vân vội vàng nắm hai tay người lão bộc, dịu dàng an ủi:

_ Có gì đâu hở bà Cầm! Tất cả cái trò đó chắc mục Phé chỉ bày đặt ra cốt ý

để làm cho hoảng sợ đó thôi! Mụ Phé làm sao mà biết được lý do gì người nhà chúng ta lại biệt tăm một cách kỳ quái như thế chứ. Có khi lý do ấy lại rất thường, mà chỉ vì lo âu hoảng hốt quá nên chưa ai nghĩ ra đó thôi.

Nước mắt bà Cầm lại ứa nhiều hơn, lăn dài xuống má. Bà nói trong tiếng khóc nức nở:

_ Khi đã xem kỹ lại mấy lần nữa, mụ Phé liền bảo tôi: “ Thôi, thôi! Tôi có thể nói cho chị biết thế mà thôi! À, à, nhưng viết ra giấy thì được. Đây, giấy bút đây rồi! Để tôi viết ra cho chị nghe!”. Đoạn, mụ Phé vừa lẩm bẩm đọc trong miệng vừa viết những cái gì vào tờ giấy này đây.

Vừa nói, bà Cầm vừa lôi từ trong túi ra một mảnh giấy nhàu nát, mảnh giấy vàng khè rung tí lên trong mấy ngón tay lầy bầy của bà già khốn khổ.

Vừa khóc sụt sùi bà Cầm vừa đưa cho bà Án tờ giấy có chữ viết của mụ Phé. Nữ chủ nhân tiếp lấy, bình tĩnh đưa mắt đọc. Chưa đầy phút sau, bà Án đã la lớn, giọng đầy phẫn nộ, nhưng nghe kỹ có vẻ kém sút hẳn tinh thần đanh thép thường lệ.

_ Mụ Phé này viết lảm nhảm những gì thế này? Đúng là đồ điên khùng. Bà Cầm nói như van:

_ Trời ơi! Xin bà đừng nói thế! Lỡ một cái...

Bà già run sợ là phải. Nữ chủ nhân của bà dám cả gan nguyên rửa bà thầy phù thủy. Nguy lắm! Nguy thật! Nhưng đồng thời bà Cầm lại cảm thấy hơi hy vọng khi nữ chủ nhân của bà không một chút nào tin tưởng vào tờ giấy của mụ Phé. Tờ giấy ghê gớm đó đã khiến bà kinh sợ hãi hùng.

Bà Án không tin tưởng những gì ghi trong tờ giấy của mụ Phé, nhưng sự hiện diện của tờ giấy nhàu nát không lớn hơn bàn tay ấy đã khiến bà đi đến quyết định mau lẹ: báo cho ông xã trưởng biết được sự thất lạc của cậu Sinh, con trai duy nhất cưng yêu của bà và thằng Đông, Lê văn Đông, tức thằng Ngây cháu nội của bà Cầm.

Trong lúc bà Án hồi hải bước ra ngoài ban lệnh cho gia nhân, Tường Vân lượm tờ giấy. Cô giáo và học trò cùng liếc mắt nhìn chăm chú. Tường Vân cất tiếng run run đọc. Càng đọc, càng nghe, hai thầy trò lại càng run sợ trong bài thơ kinh dị như sau:

*Thằng ngớ ngẩn chui vào củi chó
Lúc chui ra máu đỏ bết bê
Chấn chiêm hóa sói đôi nghề
Cậu chàng quý tử đam mê chốn nào
Không chừng cậu ngự trên cao*

Chẳng hiểu bài thơ có ý gì. Nhưng tính chất ghê rợn của từ ngữ, những chữ kỳ quái được sử dụng như “máu đỏ bết bê”, rồi “hóa sói”, nhất là bốn chữ “cậu chàng quý tử”, đối với Tường Vân quả thực đã rõ lắm rồi. Không kiềm chế được nỗi niềm xúc cảm tràn ngập trong lòng, cô gái gục đầu vào vai cô giáo khóc nức lên. Bạch Xuyên hai mắt mở trừng trừng nhìn chăm chú một điểm nào đó trong không trung, miệng lẩm bẫm từng câu từng chữ trong bài thơ quái đản.

Nam Quân

Bài thơ kinh dị

Chương 3

Viết theo “Le Drame de Frileuse” của M. Grand Jean

Ông xã trưởng Văn Điền giơ tay chộp vội chiếc phong bì. Ông trịnh trọng bóc, trịnh trọng giở tờ giấy trắng tinh, trịnh trọng đọc từng chữ. Chốc chốc đôi chân mày rậm đem của ông cau lại. Chừng ba phút sau, mấy người bạn, tia mắt hiếu kỳ vẫn chiếu thẳng trên nét mặt ông. Chợt thấy ông mỉm một nụ cười khoái trá. Tuy không nói ra, nhưng họ cùng chung ý nghĩ: “chẳng hiểu trên giấy cụ Án viết cho ông xã trưởng Văn Điền chuyện gì mà y có vẻ thú vị thế!”.

Nhưng đột nhiên, sắc mặt người đọc thơ tối sầm lại. Thì ra: nếu sự biệt tung của cậu Sinh khiến cho ông xã trưởng vui vẻ nghĩ ngay đến một cuộc hẹn hò du dương nào đó thì chuyện thẳng Ngay mất tích lại là một vấn đề khác hẳn. Văn Điền đứng phắt lên :

_ À, chuyện này không phải chuyện đùa đâu nhé! Phải bắt tay vào việc ngay mới được!

Ông ngẩng nhìn chị Duyên, gia nhân trên cụ Án, người đã trao cho ông lá thơ:

_ Thôi được ! Chị cứ về trên ấy đi ! Một tiếng đồng hồ nữa, chúng tôi sẽ tới. Nhớ trình cụ Án như thế nhé !

Chín giờ đúng, ông xã trưởng Văn Điền cùng hai nhân viên lên tới biệt dinh cụ Án Bùi.

Bước vào phòng khách, đã thấy mẹ con nữ chủ nhân cùng cô giáo, lại cả bà Cầm nữa. Đem qua cụ Án giữ bà già ngủ lại. Khi ba người bước vào, chị Duyên và chị bếp đang lúi húi thu dọn bữa ăn sáng bên phòng ăn cũng chạy sang. Hai người đứng ngây ra nhìn ông đại diện chính quyền, trong lòng hồi hộp. từ sáng sớm tới giờ, tấn thảm kịch như một bức màn đen u tối, cứ chập chờn quanh quẩn đâu đó gần tòa biệt thự, chưa biết sẽ bùng chập

xuống lúc nào.

Ông Xã trưởng, hai nhân viên kính cẩn chào bà Án và bà Cầm.

Sau khi nghe nữ chủ nhân và bà Cầm kể lại đầu đuôi tự sự, ba người trình trọng hứa sẽ bắt đầu cuộc tìm kiếm ngay lập tức. Các ông sẽ cho lục soát cánh rừng già, hướng Bắc tiến sát đến Phủ Đoan, về phía Nam, xuống tới giáp ranh tỉnh Phú Thọ. Vững lầy bao quanh ao Xanh và ngay cả ao Xanh nữa cũng sẽ được sục sạo không sót một thước một tấc nào.

Tường Vân, ánh mắt nhìn mệt mỏi, thỉnh thoảng lại buông tiếng thở dài, thất vọng. Mẹ nàng, rất bình tĩnh, vẫn giữ thái độ của một người “ còn nước còn tát ”.

Sau khi ông Xã trưởng và hai nhân viên về rồi, bà Án Bùi lên tiếng:

_ Chắc chắn thằng Sinh sẽ về. Cả thằng cháu Ngây nữa. Chị Cầm ! Tối nay, hãy ngủ lại đây đi. Về nhà thui thui một mình, ngày giờ vắng lặng sẽ cứ kéo dài ra, buồn lắm.

Đúng như lời nữ chủ nhân: giờ giấc cứ kéo dài, thật là dài, nhất là đối với những người nóng lòng mong đợi.

Cả đêm hôm đó, trên biệt dinh cụ Án Bùi, không một người nào nhắm mắt ngủ được, dù chỉ trong một phút.

Sáng hôm sau, được biết cuộc truy lùng không đem lại một kết quả nào khả quan, bà Án không còn sức chịu đựng nổi nữa, liền quyết định xúc tiến công việc cho hoàn tất mau hơn. Suốt đêm trằn trọc, bà chợt nhớ đến ông em họ xa, ông Mạch, có người con trai là Phó Biện Lý Tòa Sơ Thẩm dưới tỉnh.

Đành rằng ông Xã trưởng Phú Hộ cũng như các nhân viên đều là những người rất tốt. Hơn một lần, họ đã trình trọng hứa với bà sẽ hết sức tận tâm

hoạt động cho xứng đáng với tinh thần chức nghiệp. Nhưng lòng mẹ thương con nơi bà Án Bùi, trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng này cảm thấy ngay rằng cứ mỗi phút qua đi là hy vọng lại lui dần, lui dần, nhường bước cho tuyệt vọng. Bà nghĩ ngay đến việc nhờ pháp đình can thiệp, cứu giúp cho một phen.

Chuông điện thoại chọt reo vang trong tòa nhà vắng lặng. Đúng tiếng ông Mạch gọi lên hỏi thăm xem Sinh đã về chưa. Bà Án cho biết là tình hình vẫn không thay đổi, chưa thấy sáng sửa được chút nào. Và bà nói thêm:

_ Tôi cũng định gọi cho cậu đây. Để nhờ cháu Lâm phúc trình sự việc cho Tòa biết để Tòa xét xem có thể phái một người nào đó lên giúp tôi một tay không?

_ À nếu vậy càng hay! Chị cứ viết một lá đơn đệ trình ông Biện Lý. Theo nguyên tắc thì các vị thẩm phán chỉ di chuyển khi tội phạm xảy ra thực sự kìa. Nhưng cháu Lâm cho biết là trường hợp khẩn cấp, cháu sẽ trình bày giúp chị với các ngài Tòa, may ra có thể gửi lên trên ấy cho chị một nhân viên đặc biệt. Tôi cũng nghe nói một viên thám tử giỏi lắm, xuất sắc trong nghề nghiệp chuyên môn, trình độ văn hóa cũng như đạo đức đáng tin cẩn lắm. Cháu Lâm biết rõ. Tên là Phạm Trọng Viễn thì phải. Việc của chị ít nhất cũng phải có một người nào cỡ ấy mới có thể đảm đương nổi. Vậy chị viết đơn ngay đi nhé. Phần tôi, tôi cũng sẽ nhắc nhở cháu Lâm xúc tiến công việc gấp rút.

_ Được như vậy, tôi cảm ơn cậu lắm. Trời ơi! Không có cậu chắc tôi và các cháu gái không còn biết xoay sở ra sao nữa đây.

_ Chị cứ yên tâm. Chị em chỉ nhờ nhau, trong những lúc này mà thôi. Điều cần là nếu có những tin tức nào mới lạ, chị cho tôi và cháu Lâm biết ngay để nói lại với viên thám tử kia biết trước. Như vậy cuộc điều tra mới có hy vọng tiến hành mau chóng được. Chị nhớ nhé!

Yên trí, bà Án quay ra lấy giấy bút viết lá đơn trình Tòa Án. Xong, bà gọi anh Giang tài xế, bảo lái xe xuống ngay Phú Bình.

Thời gian nặng nề trôi ...

Buổi chiều ngày kế tiếp, khi mọi người trong gia đình vừa ngồi vào bàn sửa soạn dùng cơm tối, điện thoại chợt reo vang. Ông Mạch từ Phú Bình gọi lên cho biết là mọi việc tiến hành nhanh chóng thuận lợi, hơn cả dự đoán của ông, và báo tin: sáng hôm sau Phạm Trọng Viễn sẽ tới Phú Hộ.

Nam Quân
Bài thơ kinh dị
Chương 4

Phạm Trọng Viễn đáp chuyến xe sớm nhất, đặt chân xuống đồn điền Phú Hộ hồi tám giờ sáng. Chàng dắt theo một con chó lòi lớn, loại chó Đức, rất khôn, con nghia khuyến có cái tên gọi rất đặc biệt: Bão Tố!... Bão Tố, nếu cất tiếng gọi hơi nhanh một chút, nghe lại hóa ra là Ba Tô, Ba Tô!

Trọng Viễn năm nay đúng ba mươi hai tuổi. Thân hình cao lớn, mảnh mai, nhưng là một thứ mảnh mai dẻo dai khỏe mạnh. Cử chỉ nhanh nhẹn nên trông chàng, người tinh mắt lắm cũng phải đoán lầm tuổi của chàng chỉ chừng hai mươi chín, ba chục tuổi là cùng. Trên khuôn mặt thông minh, sáng sủa, linh động nhất là đôi mắt màu nâu trong vắt như mắt thỏ. Khi thăm vấn kẻ gian, đôi mắt ấy quất lên nom thật dữ dội. Nhưng cũng đôi mắt ấy, khi chứng kiến một cảnh thương tâm xúc động lòng người, màu nâu trong mắt lại hình như sẫm xuống nhiều hơn. Hai ánh mắt rất khác biệt nhau ấy biểu lộ rõ rệt những đức tính nổi bật nơi cùng một con người: tâm lý sâu sắc, trí cương quyết, nghị lực sắt thép cùng với lòng nhân ái vô biên. Đặc tính thương người nơi Trọng Viễn lạ lùng đến nỗi các bạn nửa đùa nửa thật tặng cho chàng biệt danh là “thanh tra tài tử”.

Bão Tố, đối với trọng Viễn không còn là con vật bốn chân nữa mà là người bạn, một người bạn tuyệt đối trung thành, Hơn sáu năm rồi, hai kẻ tở thầy bên nhau, cùng vui hưởng nhiều chiến thắng vinh quang cũng như cùng nhau trải qua những giây phút vô cùng nghệt thở. Một số đồng nghiệp, ganh tị với Trọng Viễn, thường gán cho Bão Tố cái danh xưng đầy mỉa mai châm biếm: “em trai của thằng Viễn”.

Bão Tố và Trọng Viễn dừng chân trước hai cánh cổng lớn nơi tường thành bao quanh biệt dinh cụ Ân Bù.

Chàng thanh tra nhấn nút chuông điện, đồng thời đưa mắt quan sát toàn khu biệt thự rộng lớn, dáng dấp cổ kính trông như tòa thành quách hay một đồn binh trấn giữ ải địa đầu. Mùi hương ngan ngát của hồng nhung, hoa mộc, sồi, thiên lý, tản mạn trong không trung khiến tâm hồn chàng trai thành thị sáng khoái lâng lâng. Trọng Viễn có cảm giác đang sống trong cõi mộng xa xưa thời trung cổ.

Chị gia nhân tên Duyên chạy ra mở cổng kéo chàng quay trở về thực tại.

Sau khi băng qua một cái sân rộng, bước lên mấy bậc thềm cao xây bằng đá xám. Trọng Viễn có Bảo Tố theo sát gót bước vào một gian phòng khách rộng mênh mông. Tia mắt chàng chạm ngay một bộ bát bửu to như thật, bằng đồng sáng bóng, cán gỗ mun lên nước đen bóng như sơn, gồm đủ tám món binh khí cổ xưa: Thanh long đao, Thiết tinh trùy, Phật thủ ấn, Trường thương, Thiên phương kích, Bát xà mâu, Phán quan bút và Lang nha bổng. Bên cái tủ đựng bát đĩa khảm xà cừ to như mặt của tam quan, treo trên tường nước vôi màu hồng nhạt, hai cái đầu hươu châu hai bên một cái thủ cấp lợn lòi, miệng há hốc đỏ lòm nổi bật nanh dài nhọn hoắt...

Nơi cuối phòng khách, cầu thang xây cuốn rộng thênh thang, đẹp mắt với những chấn song con tiện, êm chân khi đặt bước chân trên tấm thảm nhung màu huyết dụ điểm hoa sen.

Bộ ghế salon, chỗ ngồi, chỗ dựa lưng bằng cẩm thạch. Màu đá trắng nổi bật giữa vành ghế gỗ mun đen trạm trổ công phu. Ngồi vào ghế, khách được hưởng cái cảm giác vô cùng thoải mái đồng thời được thông thả nghỉ ngơi khi chiêm ngưỡng mấy tấm thổ cẩm treo trên tường theo hình “anh hùng tương ngộ”. “Tô Vũ mục dương”...

Có tiếng dép nhẹ đặt trên bậc cầu thang.

Trọng Viễn đứng lên.

Bà Án đi trước, theo sau là bà Cầm. Hai người bước xuống, tiến đến trước chàng thanh tra.

Sau khi lịch sự cúi chào, Trọng Viễn tự giới thiệu mình.

Bà Án sắc diện vui mừng rạng rỡ, đích thân rót nước trà mời khách. Trọng Viễn yêu cầu nữ chủ nhân cho biết tường tận trường hợp biệt tích của cậu Sinh.

Bà Án điềm đạm thuật lại sự việc từ lúc bắt đầu cho tới giây phút hiện tại. Trọng Viễn thoáng cảm thấy thương hại.

Trước khi đứng dậy, chàng hỏi thêm một câu:

_ Trước hết, bà có thể cho biết sơ qua về tính tình của cậu Sinh ... và ... để nói chuyện được tự nhiên hơn, có cần phải để bà Cầm cảm phiền ra ngoài một lúc được không?

Nữ chủ nhân mỉm cười thật buồn:

_ Chị Cầm đây đã chứng kiến lúc cháu Sinh ra đời. Chị hiểu biết cháu chẳng thua gì tôi đâu ông ạ. Không ngại gì hết. Xin ông cứ hỏi!

Rồi bà đứng lên, giơ tay về phía lò sưởi chỉ bức hình một thanh niên đẹp trai, một vẻ đẹp hơi ủy mị như con gái, nhưng nét mặt chân thật dễ thương. Sắc mặt người mẹ thoáng vui. Một niềm vui kiêu hãnh:

_ Đây thưa ông! Cháu Sinh, con trai duy nhất của tôi!

Trọng Viễn lịch sự khẽ ngả đầu. Chàng tiến lại cầm bức hình trên tay. Bức hình ngay từ khi mới bước vào, chàng đã thoáng nhìn thấy, để đúng tầm mắt, im lặng quan sát:

_ Cậu Sinh sống ở đây vẫn vui vẻ bình thường chứ, thưa bà?

Sau mấy giây ngập ngừng, nữ chủ nhân nhìn chàng thanh tra:

_ ... Thưa vâng!... Cho đến năm nay, cháu Sinh vẫn ngoan ngoãn dễ bảo lắm. Nhưng mới chỉ từ năm, sáu tháng nay... nó hay phí thì giờ đi chơi lang bang chỗ nọ chỗ kia. Gặp ai cũng bắt chuyện. Trong xóm ngoài làng, thấy cô gái nào là cũng cười cười nói nói gọt chuyện làm quen.

_ Và rồi vì những cuộc tình ái lãng nhãng ấy, cậu Sinh đã mua thù chuốc oán?

Cậu trả lời của người mẹ thật rành rọt:

_ Không đâu thưa ông! Chỉ có tôi là rầy la dữ dội mà thôi. Ông tính nuôi nấng mất bao công lao khó nhọc, dạy bảo từng tí từng li, tôi không thể chịu nổi khi thấy nó lông bông hư hỏng như thế. Tôi muốn tốt cho con trai tôi, nhất lại là con một, phải nêu được gương tốt cho người khác trong làng ngoài xã. Nhưng cứ như là nước đổ lá môn! Nghe mắng chán, nó chỉ cười xòa bỏ đi. Ông cho là cháu có kẻ thù oán? Không đâu! Tính tình nó lãng mạn, hay no người chán nết. Nay cô này, mai cô khác. Nếu có gây thù chuốc oán thì cũng chỉ là do từ nơi mấy cô nàng bị nó bỏ rơi mà thôi...

_ Biết đâu cậu ấy lại chẳng đã chọc giận mấy ông chồng đa nghi, hay ghen, mà lại có vợ đẹp?

Bà Án lắc đầu cương quyết:

_ Dạ không! Cháu nó tiếng thế cũng không quá tệ như vậy đâu. Con nhà gia giáo, vui chơi vô hại thì có, nhưng vượt quá phạm vi bốn phận đạo đức, bõm xồm lơ là với cả những gái có chồng thì tuyệt nhiên không có đâu, thưa ông thanh tra! Lang bang rắc rối với các cô gái thanh xuân cũng đã là quá quắt rồi.

_ Có thể vô tình, một vị hôn phu nào đó đã uất ức vì sự thành công của cậu Sinh đối với nàng vị hôn thê của anh ta?

_ Theo tôi biết, chuyện đó không bao giờ có đâu, thưa ông thanh tra!

_ Vậy thì, bà tha lỗi cho việc nhấn mạnh điểm này... Theo ý bà, cậu Sinh tuyệt nhiên không hề có ai để tâm thù oán?

Bà Án ngập ngừng do dự. Bà lắc cái đầu như cố ý xua đuổi một ý nghĩ khó chịu nào đó. Trọng Viễn lại tiếp luôn:

_ Điểm này quan trọng vô cùng! Bà cố nhớ kỹ lại thử xem!

Sau mấy phút yên lặng, nữ chủ nhân lẩm bẫm chỉ đủ cho một mình nghe:

_ Cứ để bị các câu hỏi dồn dập làm mất bình tĩnh, lỡ buột miệng là phiền lắm! – rồi bà cất cao giọng: - Duy nhất có một người đã nổi cơn phẫn nộ với cháu Sinh. Nhưng xét cho cùng, lỗi cũng tại nó. Ông già Xê trông coi đàn cừu của tôi có đưa cháu nội học ở Phú Bình về nghỉ hè sau mấy ngày

bãi trường. Con cháu Liên, mười sáu tuổi xinh lắm. Một buổi tối kia, bắt gặp thằng con tôi đang chuyện trò tán tỉnh gì đó với cô bé, già Xê đã nổi giận lôi đình.

_ Chắc cụ già đã hăm dọa cậu Sinh?

_ Không! Hăm dọa thì không! Ông lão chỉ nói rằng: “Không được, cậu Sinh ơi! Cậu nữ nào lại đi làm nhục chúng tôi như vậy hả cậu Sinh? Tôi nghiệp. Chúng tôi là con nhà nghèo hai sương một nắng mà!”

Mấy ngày sau lại bắt quả tang hai đứa thủ thỉ chuyện trò, già Xê đã giơ hai nắm tay, hét rầm lên: “Hừ! thật quá lắm rồi! Nhục nhã quá! Chỉ rước khổ vào thân mà thôi! Liên ơi!”

Trọng Viễn khẽ cau cặp mày buột miệng:

_ A, nếu vậy thì...

Bà Ân không kịp để chàng nói hết câu:

_ Ngay hôm sau, ông già Xê bắt con bé về với cha mẹ tại Phú Bình ngay.

_ Thế là xong rồi phải không ạ?

_ Vâng, xong hết. Có điều tôi muốn nói thêm rằng: theo tôi nghĩ thì già Xê không thể cũng không muốn làm hại ai bao giờ cả. Nhất là việc rắc rối ấy lại chỉ tới đó là chấm dứt.

_ À ra thế! Nhưng có hai điểm xin bà giải thích cho!

_ Vâng, xin ông cho biết!

_ Hồi nãy bà có nói "Cứ để bị các câu hỏi dồn dập làm mất bình tĩnh, lỡ buột miệng là phiền lắm..." Bà làm ơn cho biết: khi nói thế, bà có ý đề cập đến việc gì vậy?

Mặt chủ nhân chột ửng đỏ.

_ Ông để ý làm gì những câu nói vô tình buột miệng ấy cho mất thì giờ.

Sắc mặt thanh tra nghiêm hẳn lại:

_ Mục đích tôi đến đây là truy tìm cậu Sinh con bà và chú nhỏ tên Ngây, cháu nội bà Cầm. Bà đừng ngại gì về việc tôi mất hay không mất thì giờ.

_ Vậy thì được! Nếu ông muốn hiểu rõ, tôi xin thưa: không khi nào tôi lại có ý nghi ngờ già Xê hết. Chỉ vì bà Cầm...

Bà Cầm từ hồi nào vẫn ngồi im lặng, chột giật thót mình, ngẩng lên:

_ Tôi? Vì tôi... mà tại sao?...

Bà Án giơ tay nhẹ nhàng trấn an:

_ Không, không có gì đâu, chị Cầm. Cứ yên chí! Không có gì đâu mà ngại!
– Quay nhìn Trọng Viễn – Chị Cầm đây có đem về một tờ giấy trong đó mục Phé có ghi một bài về hay thơ gì đó. Toàn là những câu thơ phù thủy bói toán lắm nhảm quàng xiên. Dĩ nhiên, tôi không một chút nào tin là thật hết. Nhưng trong ấy có một câu: “chăn chiên hóa sói đổi nghề”, “chăn chiên”, hai chữ ấy khiến tôi sức nhớ đến vụ gay go giữa cháu Sinh nhà tôi và già Xê về chuyện con nhỏ Liên. Đó, tất cả chỉ có thế! Có quan hệ gì đâu!

_ Những câu bói toán của phù thủy! À, thưa bà, những người phù thủy mà chúng ta thường chế riễu, thực ra không phải bao giờ họ cũng nói sai cả đâu. Lắm khi họ biết nhiều chuyện mà chính chúng ta cũng không biết được nó, thưa bà. Bà làm ơn kể cho rõ câu chuyện này, tôi nghe thử!

Bà Án liền bảo bà Cầm kể lại việc tìm đến căn lều của mục Phé. Nghe dứt lời, thanh tra Trọng Viễn yêu cầu được xem tờ giấy có ghi bài thơ kinh dị. Chàng muốn đích mắt thấy những danh từ, những câu quái dị mục phù thủy viết trong đó. Mọi người tìm mãi không thấy tờ giấy ấy đâu. Tường Vân được gọi xuống, cho biết là đã được đọc bài thơ ấy cùng với cô giáo Bạch Xuyên. Bà Án cho mời cô giáo của Tường Vân. Bạch Xuyên vội vàng cho biết sau khi cùng Tường Vân đọc xong đã tiện tay đem lên để trên phòng, nếu cần nàng sẽ chạy đi lấy.

Trọng Viễn nhìn thẳng mắt cô giáo cất tiếng. Lời nói của chàng rất lịch sự nhưng âm thanh giọng nói đanh lại:

_ Hay lắm! Cô làm ơn lấy xuống dùm cho!

Sau khi một cử chỉ tỏ ý: “có gì mà phải quan trọng hóa dữ vậy!” Bạch Xuyên quay lên gác. Hai phút sau nàng đã xuống tới nơi mang theo tờ giấy ghi bài thơ kinh dị.

Trọng Viễn chăm chú đọc, chưa đầy phút sau chàng khẽ nhún vai, lầm bầm:

_ Đông dài, chẳng nghĩa lý gì cả!

Nhưng theo thói quen, chàng vẫn cất tờ giấy nhàu nát vào ví da, đồng thời ngấm ngầm quyết định:

_ Phải hỏi han mục Phé ít câu mới được!

Đoạn, Trọng Viễn ngẩng lên nhìn bà Án:

_ Bà cho phép hỏi một câu nữa. Chính cậu Sinh đã nói lại cho bà biết việc ông già Xê nổi trận lôi đình?

_ Dạ không! Cháu Sinh không bao giờ nói với tôi những chuyện riêng tư của nó cả. Sở dĩ tôi biết được là do lá thư nặc danh.

_ Một lá thư nặc danh? Vậy mà bà không cho biết từ hồi này!

_ Cũng chẳng có gì đáng gọi là quan trọng. Và lại tuy có đọc nhưng tôi chẳng có một chút nào tin là thật những điều viết ở trong. Tôi đã lấy lá thư nặc danh làm bằng cứ chủ ý khiến cho cháu Sinh phải hổ thẹn mà chừa đi. “Này tính nết lông bông của con khiến thiên hạ đàm tiếu đến mức này đây. Đọc đi! Đọc thử coi!” Tôi đã la rầy cháu như vậy, thưa ông thanh tra, và chính nó cũng đã công nhận những điều viết trong lá thư ấy là sự thật.

_ Bà nhớ xem là cậu Sinh có vẻ lo lắng gì về lá thư đó không?

_ Nó chẳng lo lắng gì hết. Lại còn cười xòa mà nói với tôi rằng: “Trời ơi! Ông già Xê nổi giận, rồi lại lá thư nặc danh! Có gì mà mẹ cuống quít lên kia chứ. Con và Liên yêu nhau thì có gì là không phải? Tuổi trẻ ai mà chẳng thế. Tội lỗi gì đâu hả mẹ?”. Thế là thôi. Tôi chẳng biết nói thế nào nữa. Nó cứ nói thế thôi. Lông bông như cánh bướm nhớn nhợ chẳng lo lắng gì hết. Tôi gầm thét, rầy la đến rát cổ bỏng họng, nhưng chỉ vài tuần sau đó nó lại gặp đâu đóng đấy, quên ngay con Liên để cặp kè với đứa con gái khác.

_ Bà còn giữ bức thư nặc danh đó chứ ạ?

_ Vâng! Tôi còn giữ. Để tôi đi lấy đưa ông coi.

Và nữ chủ nhân, sau khi khẽ gật đầu mỉm cười xin lỗi Trọng Viễn, quay mình bước lên cầu thang.

Nam Quân
Bài thơ kinh dị
Chương 5

Trong khi đó, Trọng Viễn hỏi chuyện bà Cầm:

_ Thăng nhỏ cháu bà có hay đi chơi một mình không?

_ Nó đi luôn ấy, thưa ông thanh tra. Có điều, không ai nữ mắng mỏ hay đánh đập nó bao giờ. Trái hẳn thế, có cái gì ăn uống là các ông các bà trong thôn xóm lại gọi nó đến cho. Nó hiền và ngoan lắm ông ạ! Đối với ai thăng bé cũng dịu dàng như con cừ non. Nó tốt với người, lại tốt với cả loài vật nữa.

_ Nó có hay đi chơi về ban đêm không?

_ Dạ có! Ngay từ còn nhỏ tí, cháu Ngây cũng đã hay đi chơi ban đêm rồi. Tôi già nên hay ngủ sớm. Thấy tôi ngủ yên rồi là cháu bỏ đi chơi. Có nhiều lần tôi trở dậy nhìn xem coi nó đi đâu, làm những gì. Thì ra, nó lẩn mò vào trong rừng “nói chuyện” với mấy con chim cú, hoặc “hót thi” với mấy con họa mi, nhất là khướu. Úi chà! Cháu nó bắt chước giọng khướu hót giống y hệt. Đôi khi chạy nhảy chán, mệt nhoài, nó nằm lăn trên đám cỏ êm ngủ thẳng một giấc. Nhưng sáng nào cũng mò về sớm để uống tô sữa tôi để phần cho.

_ Cháu Ngây có nói được sỏi không bà?

_ Dạ không! Nó chỉ ú a ú ớ, ngọng lú, ngọng lo. Nhưng tôi vẫn hiểu được cháu nó nói cái gì. Cả cậu Sinh cũng nghe hiểu và quý cháu lắm.

Bà Án xuống tới nơi. Bà đưa cho Trọng Viễn lá thư nặc danh. Chàng thanh tra liếc mắt đọc thật lẹ.

_ Cám ơn bà. Để sau tôi coi lại. Giờ đây xin được đi xem qua khu nhà ở và sở trại.

Bà Án Bùi cho gọi Tường Vân và cô giáo Bạch Xuyên để làm hướng đạo cho chàng thanh tra. Trọng Viễn nói với hai cô gái:

_ Hai cô làm ơn dẫn tôi ra sân và chỉ dùm cho biết phòng ngủ của từng người.

Đứng giữa sân, Tường Vân giải thích cho Trọng Viễn:

_ Biệt thự của cha mẹ tôi kiến trúc theo hình móng ngựa gồm hai cánh như ông thấy đó. Cánh trái, tầng dưới gồm nhà bếp, phòng ăn và phòng khách mà chúng ta vừa ra đó; trên tầng lầu một là phòng ngủ của mẹ tôi, kế bên là phòng của Tường Lan, tiếp đến là phòng của tôi rồi đến ba phòng dành cho khách.

_ Tường Lan! Tường Lan là ai, thế cô?

_ Chị lớn của chúng tôi, Tường Lan đi vắng từ sáng sớm hôm thứ tư, vào Thanh Hóa chơi với mấy người bạn thân trong ấy.

_ Sáng sớm hôm thứ tư? Đúng vào hôm xảy ra cậu Sinh mất tích!

Tường Vân khẽ gật đầu:

_ Vâng, Đúng thế! Và chúng tôi cũng không kịp báo cho chị ấy biết nữa. Chị Tường Lan của tôi cứ hay di chuyển luôn luôn. Chúng tôi đành chờ đợi đến khi chị trở về, có lẽ khoảng cuối tuần này đó ông.

_ Thôi được! Bây giờ nhờ cô cho biết ai ở tầng lầu hai?

_ Lầu hai? À vâng! Có cô giáo Bạch Xuyên, chị Duyên, chị bếp và có hai phòng treo quần áo, chứa các đồ lặt vặt không dùng tới đó, thưa ông thanh tra. Từ khi ba tôi mất đi, toàn thể cánh bên trái là đều dành cho phái nữ vì khu ấy còn chắc chắn, đầy đủ tiện nghi. Cánh giữa, bên dưới là gian phòng rộng bên trong kê một bàn “ping-pong”, một bàn “bida”. Tầng lầu một có phòng anh Sinh và hai phòng cho khách ngủ lại. Tầng hai có phòng của bác tài xế. Bên cánh phải kia, vì lâu đời đổ nát, chỉ còn tầng dưới dùng được để làm nhà để xe, một gian nữa anh Sinh làm xưởng mộc. Anh tôi thích cửa bào đẽo đục chế tạo các đồ mộc và rất ưa điêu khắc, đục chạm các món đồ mỹ thuật bằng gỗ. Tầng trên tường nứt nhiều, mái có chỗ đã sứt nên bỏ trống không ai ở cả.

_ Cám ơn cô nhiều lắm. Nhờ cô, giờ đây tôi đã có thể đi một mình được rồi.

Bạch Xuyên, từ lúc nào vẫn yên lặng, bây giờ mới lên tiếng:

_ Theo ý ông thanh tra, liệu có gì đáng lo không hả ông ?

Trọng Viễn khẽ gật đầu:

_ Trường hợp mất tích thì cái gì cũng đáng lo cả.

Chợt bắt gặp khuôn mặt xinh đẹp của Tường Vân thoáng tái đi, chàng trai

nói tiếp luôn thật nhanh:

_ ... Nhưng cái gì cũng có thể cho phép chúng ta hy vọng được.

Câu trả lời có vẻ hơi sáo khiến Trọng Viễn cảm thấy hổ thẹn trong lòng. Chàng nghĩ lại giận cô giáo. Mới chân ướt chân ráo đến Phú Hộ chưa đầy một tiếng đồng hồ, làm sao mà đã có thể nói gì cho chắc chắn được. Người còn chưa tìm hiểu được cặn kẽ, đường đi nước bước trong tòa biệt thự rộng lớn, rồi đồn điền sở trại rộng mênh mông, cũng chưa đi được đến đâu.

Trọng Viễn cười lịch sự nhìn Tường Vân:

_ Cô làm ơn dẫn tôi đến phòng ngủ của cậu Sinh!

Hai cô gái đặt bước tiến lên cổng lớn ở giữa chính diện tòa biệt thự.

Hai thầy trò có cảm giác nhột nhạt: hình như chàng thanh tra không đi theo mình thì phải. Lấy làm lạ, quay nhanh mặt nhìn lại. Quả nhiên hai người bắt gặp chàng thanh niên ngăm ngúa vật gì trong lòng bàn tay. Tường Vân và Bạch Xuyên xáp tới vừa đúng lúc Trọng Viễn đóng ập bàn tay lại. Trước hai khuôn mặt ngây ra vì ngạc nhiên, chàng ta nói ngay:

_ Có gì đâu! Tôi lại cứ tưởng... nhưng không phải! Nào ta đi, đi!

Hai người không tiện hỏi gì nữa và cuộc đi dạo để xem xét bắt đầu. Cô giáo Bạch Xuyên đưa tay đẩy cửa. Hai cánh cửa lớn rít lên kèn kẹt. Trọng Viễn nghĩ thầm: “Khó lòng đột nhập theo lối này một cách êm ả được”.

Theo hai cô, chàng bước lên cầu thang, lan can có những chấn song con tiện bằng gỗ mun lâu ngày lên nước đen bóng. Một lần nữa con gái nữ chủ nhân quay mặt lại đằng sau. Lý do: thanh tra Trọng Viễn lại vừa mới cúi xuống lượm thật nhanh một cái gì đó, đút lẹ vào trong túi áo. Ngẩng lên, tia nhìn của chàng trai lại đụng ngay ánh mắt tò mò nhưng thật dịu dàng của Tường Vân. Ánh mắt ấy như ngầm nói: “Ông cứ tự nhiên, đừng ngại, tôi sẽ không tọc mạch với ai đâu”.

Hai cô đưa Trọng Viễn vào phòng của Sinh. Chàng thanh tra cảm ơn hai người và đề nghị các cô để anh ở lại một mình.

Nhìn vào thấy nào là tủ đứng, giường nệm trắng tinh, bàn ghế và các thứ lặt vặt hiện có trong phòng, tất cả đều có tác dụng gây cho chàng thanh tra một suy nghĩ: “Sang trọng quá! Con quan có khác!” Áp dụng theo phương pháp “theo chiều hướng quay của kim đồng hồ”, Trọng Viễn đưa mắt tuần tự

quan sát mọi thứ rất kỹ và cũng rất nhanh. Tia nhìn của chàng ngưng lại trên mặt của lò sưởi, ở đó có một bức hình khổ 18x24 chụp nửa người cậu Sinh. Khuất sau tấm hình nằm lẩn lóc một cái bao không bằng da của súng lục kiểu Browning. Một cái bình để cắm hoa bằng sứ Giang Tây rất đẹp. Trong bình có một số bông “Pensée” màu trắng tươi. Trọng Viễn lăm lăm bấm nhầm đến: 12 cái cọng nhưng lại chỉ có 11 bông.

Một nụ cười thoáng hiện trên làn môi tươi của Trọng Viễn. Trong lòng chàng hiện lên một ý nghĩ vui vui: “Lại trang điểm để đi gặp người đẹp nào rồi!”.

Năm phút sau, chàng trai ra ngoài hàng ba, thông thả bước tới trước cửa phòng của anh tài xế Giang. Bàn tay trái của Trọng Viễn thọc sâu trong túi áo “vét”. Mấy mảnh ngói chàng đã lượm khi theo chân hai cô gái còn nằm im trong túi. Mấy mảnh ngói mang dấu vết khả nghi.

Sau mấy tiếng gõ cửa, anh tài xế Giang, vóc dáng mập mạp, sắc diện vui tươi trông thật dễ mến, xuất hiện trước mặt Trọng Viễn. Anh tài xế trạc 35, 36 tuổi, tiếng nói rõ ràng, ồn ào khiến cho người nào đối thoại với anh cũng luôn có cảm tưởng vui vẻ.

Trọng Viễn đưa mấy mảnh ngói ra trước mặt anh tài xế. Anh Giang nói ngay:

_ A! Mấy mảnh của viên ngói vỡ.

_ Viên ngói vỡ! Viên ngói vỡ ấy ở đâu vậy? Tại sao nó vỡ và vỡ khi nào thế, anh Giang?

_ Trên mái phòng cô Tường Lan. Gió thổi mạnh quá trời, nó sút ra và rớt xuống sân đúng cái đêm cậu Sinh đi rồi không về đó.

_ Thế viên ngói ấy, khi rớt xuống, có trúng ai bị thương không?

_ Không cậu à! Nó rớt xuống lúc nào tôi chẳng hay, chắc hẳn về ban đêm. Nhà ở trên đồi, mỗi khi có gió to, mái cứ chuyên kêu rảng rặc. Và lại, đã lâu không dọn lại, ngói sút ra rớt xuống là thường lắm. Có điều, từ trước đến nay không hề có ai bị nó rớt trúng cả.

_ Viên ngói rớt vừa nói chuyện đó anh để đâu?

_ Viên ngói ấy...! À, phải nói là những mảnh ngói mới đúng. Rớt xuống là vỡ tan ngay. Tôi liệng bỏ vào trong hố rác đằng kia. Cậu có cần, tôi chỉ chỗ

nhé! Nơi cuối vườn đó.

Hai người cùng bước tới. Lẫn lộn với đủ thứ rác rưởi. Chàng thanh tre kiên nhẫn lượm lên ba bốn mảnh ngói to hơn mảnh ngói chàng đã lượm được trong sân, dưới chân cửa sổ phòng Tường Lan. Cả bốn mảnh ngói đều có những vết nâu sậm nổi bật trên màu ngói đỏ. Trọng Viễn nhận ra được ngay: đúng là những vết máu khô.

Anh tài xế Giang ngạc nhiên:

_ Cậu lượm làm gì mấy cái đó?

_ Có chuyện cần đến một chút thôi mà anh Giang.

Chàng trai thản nhiên đút mấy mảnh ngói vào trong túi áo.

_ Anh còn thấy có gì khác lạ ở ngoài sân ngay buổi sáng thứ tư ấy hoặc mấy ngày kế tiếp không?

Anh tài xế đưa tay lên gãi trán. Mở miệng nói nhưng anh lại do dự ngập ngừng:

_ Không biết ... à ... à ... có đấy, nhưng tôi cho là nhỏ mọn quá chẳng có gì đáng kể cả!

_ Nhưng cái gì mới được chứ?

_ Nếu cậu cần biết thì tôi cũng xin nói cho cậu hay. Một mẫu thuốc lá hơi lạ.

_ Mẫu thuốc lá lạ? Tại sao lại lạ? Anh nói rõ tôi nghe.

_ Mẫu thuốc lá loại đắt tiền. Đầu điều thuốc màu nâu, sợi thuốc vàng tươi, loại thuốc thơm.

_ Anh làm ơn cho tôi biết tại sao anh lại cho mẫu thuốc ấy là lạ.

_ Lạ ở điểm này: người nào hút rồi liệng ra đó? Thuốc lại là thuốc đàn bà thường hút. Mà ở đây, các bà các cô không ai hút thuốc cả.

_ Các bà các cô ở đây không hút thuốc. Nhưng chị Duyên, chị bếp, biết đâu...

_ Không, không có đâu cậu ạ. Nhà này nghiêm lắm. Không có lối đàn bà mà lại phì phèo hút thuốc đâu. Chỉ có cậu Sinh, từ một năm nay theo một mới, hút ống vố. Đã lâu lắm, không thấy cậu ấy có điều thuốc trên môi. Phần tôi, tôi hút toàn thuốc lá Bastos, loại Bastos xanh. Khách tới chơi ở đây không có ai hết ngoài vị cha Xứ nhà thờ họ. Nhưng ông ấy không hút

thuốc bao giờ.

_ Anh cố gắng tìm cho ra mẫu thuốc ấy dùm tôi nha, anh Giang. Tôi biết là khó lắm đấy nhưng anh ráng giúp tôi nhé.

Dứt lời, Trọng Viễn quay gót về phía phòng ăn. Bà Án, bà Cầm ngồi chờ đợi chàng trong đó. Chàng thanh niên nói với bà Cầm:

_ Bà làm ơn dẫn tôi về bên nhà!

Và huyết gió gọi Bão Tố.

Khu nhà ở của bà Cầm rất dễ xem xét. Chỉ có hai gian, thêm gian kho, bên trong quây một cót thóc kế bên một đồng rơm lớn. Một chiếc áo vải dầy nằm lăn lóc trên đồng rơm khô. Trọng Viễn vẫy Bão Tố đến gần. Chàng đưa cái áo tới trước mõm con chó. Bão Tố khịt mũi đánh hơi xong quay ra chạy lòng vòng. Vừa chạy, nó vừa rít lên khe khẽ. Chạy quanh sân hết một vòng, con chó khôn lại quay về đúng chỗ khởi hành. Rồi đột nhiên, nhanh như chớp, khiến một người đã nhiều phen dự kiến đủ thứ thảm kịch như Trọng Viễn cũng phải giật mình thảng thốt. Bão Tố băng qua sân, lao như tên bắn về phía ụ phân bò trên có đậy rơm. Nhảy hai cái, nó đã vượt qua đồng phân lớn ụ rơm to lù lù như một cái gò đất, chạy vút đến chỗ để mấy cái thùng gỗ cũ kỹ, có cái đã tuột cả đỉnh, sút đai, nằm ngổn ngang bừa bãi. Lăn vào mớ thùng bỏ đi ấy có một cái cũi chó, đóng bằng ván cây ghép kín, cửa cũi kê áp sát tường. Trọng Viễn chạy theo Bão Tố. Con chó khịt mũi, đánh hơi dữ dội, hai chân trước cào sồn sột vào thành cũi. Trọng Viễn đưa tay xoay mạnh. Chiếc cũi khá nặng. Chàng phải ngồi chồm hổm vận sức lên hai cánh tay nhích mãi mới chuyển được chừng hơn gang tay. Chàng thanh tra cúi xuống nhìn qua. Tuy là một người vốn rất can đảm, bình tĩnh. Trọng Viễn vẫn phải buột miệng rú lên một tiếng kinh hoàng.

_ Úi chà! Tên dã man nào mà ...

Hất mạnh tay, chàng thanh tra đẩy cái cũi chó về chỗ cũ, cho cửa lại quay áp sát vào tường. Thật may! Vừa lui bước đi ra. Trọng Viễn chạm ngay bà Cầm đang run rẩy bước tới. Bà già lắp bắp:

_ Cái gì thế ông thanh tra?

Da mặt xanh mét, chàng trai trả lời thật nhanh:

_ Không, chẳng có gì đâu bà Cầm ạ!

Rồi giọng chàng trai dịu hẳn đi:

_ Theo tôi nhận xét thằng cháu Ngây của bà e rằng đã bị tai nạn gì ghê gớm lắm không chừng. Bà theo tôi lại đặng này một lát đi.

Bà già khổ sở khóc òa lên:

_ Đi với ông thanh tra, không ai ở nhà, lỡ người ta đem cháu nó về đây thì biết làm sao?

Trọng Viễn làm việc đã lâu. Chàng cũng đã quen dự kiến dự kiến nhiều hoàn cảnh rất thương tâm. Nhưng trường hợp này, anh cảm thấy trong lòng buồn bã vô cùng. Buồn bã vì không biết quyết định như thế nào. Một đặng bà không muốn che giấu mãi bà cụ khốn khổ này, đặng khác, biết nói sao, biết báo tin cho bà bằng cách nào việc thằng cháu nội yêu quý của bà đã...

Mãi sau, Trọng Viễn mới gắng gượng nói xuôi theo một câu:

_ Tôi cho rằng họ sẽ không đem được thằng nhỏ về đây đâu.

Nam Quân
Bài thơ kinh dị
Chương 6

Trong câu trả lời, chàng “thanh tra tài tử” đã cố gắng hết sức dè dặt. Vậy mà khi thấy bà Cầm run bắn lên, Trọng Viễn lại hối tiếc là đã lỡ lời. Bà già la khóc âm ỉ:

_ Không đem được về đây! Không đem được về đây. Mà tại sao chớ, hả trời?

Chàng trai phải xốc nách bà cụ, hầu như bồng hẵn bà, lên đường đi tới biệt thự bà Ân Bùi.

Chợt thấy cung cách hai người, bà Cầm là người trong tay chàng thanh tra, nữ chủ nhân giật thót mình linh cảm ngay rằng chắc đã xảy ra điều gì ghê gớm lắm.

Trọng Viễn nhanh mắt vội vã giơ tay cho bà Ân ra dấu xin đừng hỏi han gì vội, đồng thời nhẹ nhàng dìu bà Cầm cho ngồi vào một chiếc ghế bành. Bà già gục xuống, úp mặt vào hai bàn tay, nức nở. Chàng thanh niên khẽ đưa mắt ra ý mời bà Ân theo mình ra ngoài.

Sắc diện của nữ chủ nhân nhợt ra như màu sáp ong. Bà nói không ra hơi:

_ Có tin gì ghê gớm lắm phải không anh thanh tra?

_ Tin ghê gớm cho bà Cầm, vâng, có! Còn cho bà thì chưa! Bà cứ yên trí!

_ Tin ghê gớm cho bà Cầm? Gì thế? Trời ơi, tại sao ông không nói rõ ra cho tôi nghe đi.

_ Rùng rợn quá! Thưa bà! Tôi đã phát giác ra thi thể của thằng Ngây!

_ Ở đâu?

Trọng Viễn ghé sát tai bà Ân, hạ thấp giọng:

_ Trong một cái cũi chó cũ bỏ tại góc sân bên trại Con.

Đôi mắt bà chủ trợn to tưởng chừng muốn rách khé. Miệng bà lắp bắp

nhắc lại như đọc thuộc lòng.

_ Trong một cái cũi chó.

Vậy thì ra, câu vè của mụ Phé...

Hai hàm răng va vào nhau lộp cộp, bà Ân lẩm bẩm như người ngủ mơ:

_ “Thằng ngớ ngẩn chui vào cũi chó...”

Chàng trai trầm giọng:

_ Thưa bà, bà hãy bình tĩnh lại một chút. Và vào trong nhà trấn an bà Cầm. Sau đó, sẽ làm cách nào khéo léo nói cho bà ấy biết. Xin bà giúp cho việc ấy. Tôi phải quay lại khám xét thi thể bé Ngây ngay lập tức. Rồi sẽ trở lại đây liền.

Dứt lời, Trọng Viễn bỏ đi, nện mạnh gót giày về hướng đã phát giác ra cái tang vật khủng khiếp. Chàng ì ạch, hết đẩy, lại lôi kéo cái cũi chó nặng. Mãi mới đem ra được gian nhà để nông cụ, sàn nhà khá rộng rãi, chung quanh vắng vẻ yên tĩnh, thuận tiện cho việc điều tra. Trọng Viễn nhẹ tay nâng từng chút cái xác thẳng Ngây co quắp như con tôm khô.

Chàng trai cố kéo cho thân hình thẳng bé thẳng ra, nhưng không được. đành phải cúi nhìn xem xét kỹ từng bộ phận trên thân thể. Nạn nhân bị hai phát đạn bắn thủng bụng, một viên nữa trúng ngay tim.

Áo quần bê bết máu đã đông đặc thành từng mảng dính cứng vào vải. Sàn cũi chó cũng dính đầy máu đỏ lòe.

Chàng thanh niên bất giác buột miệng: “Lúc chui ra máu đỏ bết bê” và chợt giật mình thức tỉnh.

_ “Hừ! Mình cũng đã bị mê hoặc rồi chắc? Chưa... chưa đâu. À, nhưng xét cho cùng thì chắc hẳn mụ Phé phù thủy này ắt phải biết vài điều gì đó chứ không, không được. Hừ!”

Trọng Viễn nhìn kỹ: khuôn mặt thẳng nhỏ nhắn lên những nét kinh hoàng đến cực điểm. Hai bàn tay thu vào giữa bụng về phía bao tử. Bàn tay trái

thằng Ngây nắm chặt. Có lẽ trong lòng bàn tay nó có cái gì đó. Trọng Viễn lẩm bẩm:

_ Thằng nhỏ cầm cái gì đây?

Vừa nói vừa khẽ nạy ngón tay cái.

_ Hừ! Một cái khuy áo vét!

Trọng Viễn lấy cái khuy áo từ bàn tay cứng lạnh. Đưa mắt ngắm nhìn, bỗng chàng khẽ la:

_ Trời! Có thể thế chẳng! Kẻ sát nhân để lại dấu vết!

Dưới tia mắt sáng như sao, mặt trái chiếc khuy lộ rõ giòng chữ in nổi: “Made in England”

Chàng thanh tra ngẫm nghĩ:

_ Tại một nơi hẻo lánh đường rừng như xã Phú Hộ làm gì có tới ai mặc bộ đồ “kềng” đến cỡ này. Nét mặt chàng vui hẳn lên:

_ Có thể...có thể....Hà!

Hai cánh mũi Trọng Viễn phập phồng như con Bão Tố từ lúc nào vẫn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh chủ.

Trọng Viễn bước vào gian nhà bếp, bà Cầm trong cơn hoảng hốt, hoang mang không kịp đóng cửa. Từ đó, chàng lên nhà trên quơ vội một chiếc mền dạ xám. Rồi nhẹ nhàng nâng xác thằng Ngây đặt vào, đậy kín lại. Xong đâu đó, chàng trai đặt bước tiến ra phía cổng. Ra tới bên ngoài, Trọng Viễn quai tay khép hai cánh cổng và đóng sập luôn cả ổ khóa.

Tới biệt dinh cụ Án Bùi, chàng gọi điện thoại ngay cho Phú Thọ trình bày sơ khởi nội vụ, đoạn đi sang phòng khách. Mọi người có mặt đông đủ đang xúm xít ngồi quanh bà Cầm nói chuyện, an ủi người đàn bà khốn khổ. Chàng thanh tra biết ngay bà Cầm đã được báo cho hay tin tức ghê rợn về thằng Ngây, đưa cháu nội yêu quý của bà.

Tiếng bà Án dịu dàng:

_ Thôi, thế là yên phận nó ! Kiếp sau nó sẽ không ngớ ngẩn, không nói ngọng líu, ngọng lô nữa đâu nghe chị Cầm ! Bây giờ là nó sung sướng lắm rồi và đang chờ đợi bà nội yêu quý của nó đấy.

_ Vâng, cháu đang đợi tôi. Chắc cháu chẳng phải đợi lâu đâu bà ạ ! Lạy trời cho tôi sớm được đi theo cháu nội của tôi ! Lạy trời !

Trọng Viễn bước vào. Bà già đau khổ im bật ngay đồng thời quắc mắt lên nhìn hầu như căm hận con người đã phát giác ra điều bất hạnh gớm ghê của cháu bà.

Tường Vân buộc miệng hỏi ngay:

_ Thế còn anh Sinh?

Chàng trai khẽ lắc đầu:

_ Chưa có tin tức nào mới lạ, ngoài cái này!

Và Trọng Viễn mở bàn tay đưa lại trước mắt mọi người. Trong lòng bàn tay, lồ lộ chiếc khuy áo vét. Ba người, bà Án, Tường Vân và cô giáo đồng thanh rú lên:

_ Khuy áo của Sinh, đúng rồi !

Người mẹ run lấy bầy:

_ Ông kiếm được cái này ở đâu?

Trọng Viễn đưa mắt nhìn ba người đàn bà có tới chừng nửa phút trước khi từ từ thốt:

_ Trong bàn tay giá lạnh của thằng Ngây!

Nam Quân
Bài thơ kinh dị
Chương 7

Nỗi kinh hoàng do câu nói của chàng trai gây ra lên tới mức khiến bà Án, Tường Vân, cô giáo Bạch Xuyên ngây người như kẻ mất hồn. Ngay đến bà Cầm cũng bàng hoàng sửng sốt, quên băng đi được trong giây phút niềm đau khổ đang ray rứt trong lòng.

Bà đứng phắt dậy, hét lớn:

_ Sai! Ông nói sai!

Trọng Viễn chiếu tia mắt ngó bà đăm đăm:

_ Cái gì sai? Bà bảo tôi nói sai? Cái gì sai mới được chứ?

_ Ông nói sai! Đời nào cậu Sinh lại nữ giết chết cháu tôi!

Chàng thanh niên vẫn điềm đạm buông từng tiếng một:

Tôi có nói thế đâu. Tôi chỉ nói rằng chiếc khuy này ở trong tay của thằng Ngây. Và chiếc khuy bị đứt đứt khỏi áo vét trong một cuộc dăng co vật lộn. Tôi dám nói chắc như vậy. Lỗ khuy còn dính còn dính cả mấy sợi chỉ rõ ràng mà.

Ánh mắt bà Án mờ đi. Nhưng chỉ một thoáng ánh mắt bà quắc lên. Cầm hất cao, bà cất tiếng đanh thép:

_ Không! Nhất định không nghi cho thằng Sinh làm bậy như thế được. Bây giờ lại cần hơn hết cả bao giờ, phải tìm cho bằng thấy con tôi dù nó còn sống hay là đã chết. Nếu thằng Sinh còn sống, nó phải tự chứng minh là vô tội. Trường hợp trái lại – Giọng bà Án chột đổi khác, khàn hẳn đi, nghẹn ngào, ướm sưng, - thì...thì... thì thể của nó sẽ cho chúng ta biết được sự thật. Tôi tin chắc như thế.

Bà Án nói là bà tin chắc như thế. Nhưng Trọng Viễn, chàng lại không tin chắc gì cả. Tuy nhiên, nể lòng bà Án, chiều ý Tường Vân, chàng đành phải hứa cho xuôi:

_ Thôi được! Chúng tôi phải tìm cho ra, phải tìm cho bằng được. Con Bão

Tổ của tôi đây sẽ giúp cho một cách đặc lực. Bà làm ơn cho tôi mượn một món đồ gì của cậu Sinh vẫn dùng thường ngày. Một cái quần hay cái áo gì đó.

Bà Ân vẻ mặt phờ phạt, uể oải đứng lên.

Tường Vân lạnh lẽo hơn, đã từ phòng Sinh chạy xuống, tay cầm chiếc mũ nôi anh nàng vẫn đội những khi đi săn.

Trọng Viễn đỡ cái mũ từ tay cô gái.

_ Cám ơn cô.

_ Ông có thể cho tôi đi theo phụ giúp ông một tay?

Chàng thanh tra thoáng rùng mình khi chợt nhớ lại hình ảnh ghê rợn: cái cũi chó, thi thể thẳng Ngây. Rồi ngày hôm nay sẽ còn những gì ghê gớm nữa đây

Chàng từ chối phắt:

_ Không được đâu, cô Tường Vân. Tôi biết cô đang nóng lòng sốt ruột lắm. Có điều con Bão Tố này chỉ chịu làm việc khi có mình tôi với nó mà thôi. Và lại, - Trọng Viễn vội vã nói thêm khi cô gái có vẻ ủ rũ, buồn phiền ra mặt – và lại sự hiện diện của cô ở nhà cần thiết hơn.

Chàng ra dấu cho Tường Vân bằng cách đưa mắt nhìn quanh một vòng trong phòng. Bà Ân, bà Cầm thần thờ ngồi tại ghế bành, sắc diện nặng trĩu ưu tư nom thật tội nghiệp.

Trọng Viễn không nói ra miệng nhưng Tường Vân cũng đã ý thức được rõ rệt là sự trẻ trung hồn nhiên sống động của nàng tại nơi này là một điều cần thiết để gây lại sinh khí cho mọi người.

Con Bão Tố lôi căng sợi dây da buộc cổ kéo Trọng Viễn bằng nhanh qua đám ruộng dưới chân đồi, nhắm thẳng cánh rừng âm u tiến tới.

Tán lá rừng che khuất ánh sáng mặt trời làm tăng khí lạnh của thời tiết buổi cuối đông. Cái đuôi suôn đuột buông thõng như một lưỡi kiếm dài, cái đầu Bão Tố cũng đã được cởi bỏ dây da, rà sát mặt đất, mũi hít ngửi không ngừng. Bốn cẳng chân thoăn thoắt đưa tấm thân to lớn uốn lượn nhịp

nhàng, Bão Tố lao mình về phía trước, nhanh như đầu một chiếc xe có động cơ xả hết tốc lực. Bỗng nhiên: “đoành!” một tiếng nổ chát chúa âm vang khắp cánh rừng âm u.

Trọng Viễn phản ứng theo thói quen, nằm rạp xuống thật nhanh chưa hết bàng hoàng vì tiếng “chú” của một viên đạn súng trường xẹt sát vành tai. Rõ ràng phát súng phía lưng chàng bắn tới. Và, hỡi ôi! Viên đạn oan nghiệt đã đập trúng đầu con Bão Tố khôn ngoan.

Trọng Viễn không còn đủ bình tĩnh gìn giữ cho khỏi lộ mục tiêu nữa mà lại bò lổm ngổm, chàng lao tới chỗ con chó bị trúng đạn. Hai hàm răng nghiến chặt, chàng thanh tra rít lên: “tha hồ cho... hăn trông thấy rõ hết”. Nhưng bốn phía vẫn im lìm... Trọng Viễn liền ngồi phắt dậy, bỗng Bão Tố đặt lên vai, quay bước trở ra bìa rừng. Chàng thanh tra chép miệng một lần nữa, nghiến răng nghiến ngấm ý nghĩ gai góc: “Gã sát nhân vẫn nhìn chàng theo dõi. Thân hình chàng và Bão Tố vẫn hiện rõ trước mắt hăn ... qua lỗ chiếu môn”.

Trí óc chàng trai lại bắt đầu làm việc:

_ Tên sát nhân muốn cản Bão Tố lại, không cho tiến bước tới chỗ nào, tới cái gì mới được chứ? Phát súng từ phía sau lưng mình bắn tới. Như vậy có nghĩa là “hăn” đứng nấp ở bìa rừng, lối đi vào. Và ở phía đối diện hăn chắc phải có một tên đồng lõa? Cần lục soát trong rừng một phen nữa mới được.

Trọng Viễn dẫn bước về phía biệt dinh cụ Án. Kịp nghĩ lại, chàng rẽ vào nhà bà Cầm đặt xác Bão Tố kế bên thi thể thằng Ngây. Rồi đứng lặng, Trọng Viễn đưa mắt nhìn xác người, xác vật, trong lòng rưng rưng... Đã chứng kiến rất nhiều cảnh thương tâm não ruột quen lắm rồi. Nhưng trước cảnh tượng giây phút này đây, người và vật nằm sóng sượt bất động, một được che đậy, một lộ liễu, hai nạn nhân ngây thơ vô tội, một thằng bé chưa đủ sức tự vệ và còn một con chó khôn ngoan, chàng thanh tra cảm thấy đau thương tràn ngập trong lòng.

Trọng Viễn bần khoản tự hỏi:

_ Không lẽ tên Sinh này đột nhiên lại biến thành quỳ dữ?

Và chàng quyết định sẽ giữ toàn bí mật. Quấy rộn chi mấy người đàn bà yếu đuối chỉ mong sao cho được yên thân. Rồi lỡ tai vách mạch rừng...! Biết đâu? Phải dè dặt đề phòng mới được.

Về gần tới hàng rào sắt mắt cáo, Trọng Viễn thấy ngay bác tài xế tên Giang đứng đó có ý đợi chờ, miệng phì phèo điều thuốc lá. Anh Giang, khi trông thấy Trọng Viễn, mím một nụ cười thân thiện. Nhưng chàng trai cơn xúc động chưa hết, lại cảm thấy khó chịu ở trong lòng, thắc mắc không hiểu bên trong cái niềm nở này liệu có những ẩn ý gì không? Bác tài giơ tay khoe mẫu thuốc lá lạ Trọng Viễn nhờ kiểm giùm, bác đã khổ công bới tìm đồng rác ở cuối vườn.

Chàng thanh tra mân mê nhìn chăm chú mẫu thuốc lá lạ đoạn nói ngay:

_ Craven A, thuốc con Mèo!

Sau mấy phút suy nghĩ. Trọng Viễn hạ thấp giọng, hỏi bác Giang:

_ Cái cô Duyên má lúm đồng tiền đó có người yêu chưa thế, bác Giang?

Tài xế Giang nheo nheo đôi mắt, mím cười hóm hỉnh:

_ Cậu cứ hỏi thế! Tôi có theo chân cô ấy đâu mà biết được! Chẳng thấy gì lạ cả, nhưng ... các cô gái xuân xanh hơn thế, có trời mà biết được!

Chàng trai ngẫm nghĩ: “Biết đâu người yêu của nàng Duyên lại chẳng là anh chàng phì lũ đang đứng trước mặt mình đây? Phải hỏi cho ra mới được!”

Rảo bước lên phòng riêng, Trọng Viễn gặp ngay chị Duyên trong hàng ba liền dừng chân giữ lại và nói luôn một câu chuyện dựng đứng:

_ Tôi vừa nói chuyện với anh chàng Giang của chị đồng thời hay rằng chị biết nhiều chuyện lắm mà chẳng chịu nói gì ra cả.

Nàng Duyên ngây người ra mấy giây nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh:

_ Thưa cậu, trước hết xin cậu biết cho rằng Giang không phải “chàng” của tôi. Và nếu một ngày nào đó cần tuyển lựa một chàng cho tôi thì người ấy ắt không thể là một người “bồ sứt cạp” như chàng Giang đâu.

Mấy tiếng “bồ sứt cạp”, “chàng Giang”, khoe miệng xinh xinh của chị

Duyên nói ra kèm theo ánh mắt hung quắc lên như có ý bực mình với chàng thanh tra.

Trọng Viễn mỉm cười vui vẻ, lợi dụng ngay nhược điểm tâm lý của người đang đối thoại với mình:

_ Tôi chắc rằng chị Duyên thông minh tháo vát có thể giúp được tôi nhiều lắm. Thế cái đêm thứ ba 12 rạng sáng thứ tư 13 dương lịch ấy, chị thấy ở đây có gì khác lạ không, chị Duyên?

_ Lợi khen ngợi đã khiến chị Duyên thích thú. Sau gần một phút ngập ngừng, chị đảo mắt nhìn quanh e ngại. Nhận ra đứng trong hàng ba nói chuyện là điều bất lợi, Trọng Viễn liền đưa chị vào phòng khách đoạn lẹ tay khép cánh cửa lại.

_ Sao? Tôi hỏi chị ...

_ À có điều này! Trong đêm trước buổi cậu Sinh mất tích, khoảng 12 giờ, 12 giờ rưỡi gì đó, tôi thấy cô Tường Lan lên phòng cậu Sinh. Rồi hai chị em cãi cộ chuyện gì đó to tiếng lắm. Hét cứ rầm lên ấy.

_ Chị có nghe rõ vì sao họ cãi nhau không?

_ Không cậu ạ! Chỉ nghe cậu Sinh quát lên: “Đồ con gái hư thân! Con gái hư thân!”. Thật là một sự rất lạ. Thường ngày, đối với chị em gái, cậu ấy vẫn hiền từ lễ phép lắm

_ Nhưng chị nghe được những tiếng ấy bằng cách nào?

Sắc mặt chị gia nhân ửng hồng:

_ Tôi đứng sau cánh cửa. Nghe rõ ràng cả tiếng bước chân cô Tường Lan lúc đi ra mà.

_ Thế chị không ngủ sao?

_ Tôi mãi xem tiểu thuyết. Nghe tiếng cãi cộ âm ỉ liền đứng dậy, mò ra coi, rồi tôi đi theo hút cô Tường Lan.

_ Để làm gì vậy?

Chị Duyên hạ thấp giọng:

_ Để xem cô ta có hẹn hò lén lút với ai không? Té ra có thật cậu ạ. Bà mà biết thì chết. Sao cô ấy lại liều thế không biết. Bà thường hay đe nẹt tôi: “Này Duyên! Không được đi xem hát tuồng chèo đêm hôm tối tăm nghe chưa!... Bà thấy thằng con trai ông cai San cứ nhấp nháy với mày đó! Coi

chừng, nghe!” ... và... và... ui chao. Ghê lắm cậu ơi! Bà cứ hay mắng tôi là “vô duyên chưa nói đã cười”. Lắm lúc xấu hổ đến chết được. Thành thử tôi phải cố làm sao bắt gặp được cô Tường Lan hò hẹn với người yêu để có thể nói thẳng cho bà biết rằng con gái quý của bà cũng chưa chắc hay ho gì hơn tôi đâu, đừng có làm phách.

Trọng Viễn nói chị gia nhân bằng một cái liếc xéo:

_ Vừa rồi, chị nói là nấp sau cánh cửa nghe lỏm chuyện. Vậy chắc chị đã biết vì lý do gì cậu Sinh nổi giận lôi đình cãi nhau với chị cậu ấy chứ?

Chị Duyên nghe chàng thanh niên nói như vậy thì lộ vẻ không bằng lòng, trả lời cậm ca cậm cẩu:

_ Nghe lỏm chuyện! Việc gì mà tôi phải nghe lỏm chuyện. Trong nhà này mỗi khi có điều gì thì chẳng ai cần phải nấp núp nghe lỏm gì cũng biết được ngay rằng chỉ là chuyện người yêu của cô Tường Lan mà thôi.

_ Cô Tường Lan năm nay bao nhiêu tuổi, chị Duyên?

_ Hai mươi hai. Cô ấy chỉ thích được kết hôn với một phi công gần đây này. Cách chừng hai ba trăm thước thôi cậu ạ.

_ Ai ngăn cấm không cho cô Tường Lan kết hôn với ông phi công ấy?

_ Bà, rồi đến cậu Sinh. Cậu Sinh, không phải là khắc nghiệt rắc rối gì. Có điều, cậu ấy rất không ưa cái lối tán tỉnh chị hoặc em gái một cách không đứng đắn, nhất là người tán tỉnh ấy lại không phải là con ông cháu cha hoặc con nhà giàu gì. Trời! Nếu cậu ấy được chứng kiến bữa ông phi công tên Dương đích thân đến đây nói chuyện với bà về chuyện xin hỏi cưới cô Tường Lan.

Chị Duyên say sưa nói chuyện. Trọng Viễn lợi dụng ngay ngay giây phút xuất thần của chị gia nhân trong gia đình cụ Án. Chàng giả bộ ngạc nhiên:

_ Một ông phi công! Kể cũng đã oai lắm rồi đấy chứ!

_ Phải oai lắm! Nhưng xét về gia thế kia! Hình như anh chàng ấy không cha không mẹ, trước kia ở viện mồ côi ra thì phải.

Trọng Viễn cố bình tĩnh đứng nghe, âm thầm suy nghĩ: “Tình hình mỗi lúc lại càng thêm phức tạp. Vậy thì có thể, thay vì là hung thủ phạm tội ác, Sinh lại chính là nạn nhân?... Nhưng thi thể của thằng Ngây còn nằm chình

ình ở trại Con kia chẳng là chứng cứ rành rành buộc tội chàng con trai cứng
của cụ Án một cách... hết sức hùng hồn đó sao?”

Nam Quân
Bài thơ kinh dị
Chương 8

Trọng Viễn nương theo bờ ruộng khô, thong thả đặt bước hướng tới căn lều của mục Phé.

Cuộc tiếp xúc của chàng thanh tra với mục già nửa thầy bói nửa phù thủy, dở khôn dở khùng này chỉ đem lại một hậu quả đáng buồn: sự bực bội của Trọng Viễn.

Thật vậy! Trọng Viễn bực bội vô cùng vì mắc kẹt trong tình trạng “tiến thoái lưỡng nan”. Đã biết chắc rằng mục Phé có đóng một vai trò rất quan trọng trong vụ án, nhưng sự ưu ái của đồng bào địa phương đối với mục không cho phép chàng áp dụng biện pháp cứng rắn để moi ra sự thật nơi mục. Rồi sự hiện diện của một khẩu súng hai nòng dựng trong góc lều của mục Phé. Hỏi thì mục cho biết đó là khẩu súng của thầy kiếm lâm Danh để quên.

Nội tâm vương mắc ưu tư, Trọng Viễn hướng về biệt dinh cụ Ân thong thả đặt bước.

Một căn nhà lợp tranh gọn ghẽ sáng sủa, vách ken toàn bằng nửa ngò đan đều nan, dựng trên cái nền đắp cao gần thước, khiến chàng chú ý. Một bức hàng rào bằng cọc vôi gióng tre bao quanh khiến căn nhà có vẻ ấm cúng đặc biệt nhờ một khuôn cổng rào hai cánh, bên trên là dàn hoa Thiên Lý tỏa hương thơm nhẹ nhàng thanh khiết.

Trọng Viễn lầm bầm: “Nhà thầy kiếm lâm Phạm Văn Danh”, sau khi liếc mắt trên tấm bảng gỗ sơn trắng kẻ chữ xanh: “Phân chi kiếm lâm Phú Hộ”

Trọng Viễn vừa mới đưa tay định đẩy cánh cổng thì đã thấy một bóng

người từ ngoài đường lộ về tới. Thầy kiểm lâm Phạm Văn Danh. Đó là người đàn ông khoảng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Vóc người thấp nhỏ, gọn ghẽ trong bộ đồ sắc phục da màu xanh dương, nổi bật hàng khuya bằng đồng sáng loáng. Đối diện với khách lạ, Danh đưa tay nhắc chiếc mũ “liège” bọc vải kaki sậm, để lộ mái tóc đen mượt mịn, đôi mắt đen, tia nhìn nhanh loang loáng. Lúc mới đối diện nhau, chàng thanh tra kịp nhận ra cái ánh mắt lạnh lẽo đặc biệt ấy. Vành mũ đội sụp về phía trước đã che khuất mắt.

_ Sắc diện này lộ rõ nét ưu tư vì biến cố mới xảy ra tại xã Phú Hộ, nơi gia đình anh cư ngụ, một khu vực diện tích chưa đầy hai chục cây số vuông, tin lành đồn nhanh, tin dữ lại được loan nhanh hơn nữa. Vì thế, khi Trọng Viễn mới tự giới thiệu họ tên, chức vụ, chưa kịp nói gì thêm, Phạm Văn Danh đã biết ngay lý do sự hiện diện của chàng thanh tra. Đi đến đâu thầy cũng nghe dân xã kháo nhau về cái chết của thằng bé Ngây.

Trọng Viễn lịch sự ngả đầu chào:

_ Ông làm ơn cho biết: kể từ buổi chiều thứ ba trở đi ông thấy có gì khác lạ hoặc có thấy người lạ mặt nào lảng vảng nội vùng xã ta đây không?

_ Dạ không! Tôi không thấy một người lạ mặt nào lảng vảng quanh đây hết!

_ Thế vào lúc đêm tối, ông có nhận thấy điều gì bất thường?

_ Cũng không! À à... để coi! À, phải rồi, khoảng ba giờ sáng, tôi nghe có tiếng máy bay cất cánh.

_ Tiếng máy bay cất cánh khiến ông thức giấc? Tôi tưởng là ở gần phi trường lâu ngày ông nghe quen, nên không bị thức giấc giữa lúc ông đang ngủ ngon như thế chứ?

_ Những chuyến bay đêm thường là hiếm lắm. Và lại, dù có thì chúng tôi cũng không đến nỗi bị đánh thức giữa giấc ngon đâu. Thật ra thì ít bữa nay, chúng tôi không ngủ mấy. Nhà tôi có mang sập đến ngày sanh... à không, mới được sáu tháng thôi, nhưng tính nết thay đổi, hay gắt bản nên chẳng đêm nào được ngủ yên giấc cả.

_ Nếu vậy, chắc hẳn bà nhà đã nhận ra được một sự khác thường nào đó trong mấy đêm gần đây?

Phạm Văn Danh chớp mắt liền mấy cái. Trong một thoáng, thầy có vẻ như không muốn nhìn thẳng vào mặt khách.

Chợt nhận thấy ửng đỏ làn da vốn trắng xanh của thầy kiểm lâm, chàng thanh tra thoáng có ý nghĩ: “Dè dặt, e lệ chẳng? Thanh niên gì mà nhút nhát”. Nhưng ý nghĩ chưa kịp thành hình, Trọng Viễn đã khẽ nhúu cặp chân mày thật nhanh, và cũng rất nhanh lấy lại ngay nét mặt bình thản. Thầy kiểm lâm vô tình đã ghé sát mặt khách, trả lời:

_ Ông cứ việc hỏi thẳng nhà tôi. Xin mời ông vào trong nhà!

Chàng trai nghe rõ câu trả lời, đồng thời “ người ” được cả tiếng nói của Danh nữa, nó sặc sụa hơi rượu ngang (rượu đế)

Thầy kiểm lâm né người nhường bước cho Trọng Viễn. Chàng thanh tra ngay khi đặt chân lên ngưỡng cửa, đã nhận thức được ngay sự sạch bóng của sàn gạch bông, tính chất giản dị mà không kém phần mỹ thuật của những bức tranh treo trên tường, sự hòa hợp êm dịu giữa các màu sắc của những bông hoa cắm trong bình. Dưới chân pho tượng Thần Vệ Nữ bằng đá trắng cao chừng bốn mươi phân, ai đã để một cuộn len hồng có bốn cây que đan sáng trắng xuyên qua.

Thầy Danh cất tiếng gọi vợ:

_ Gấm à ! Gấm ơi !

Một thiếu phụ còn trẻ, rất đẹp, cử chỉ rụt rè, e thẹn bước ra. Khuôn mặt đẹp nảo nùng in rõ nét mặt nhọc, đôi mắt đỏ hoe. Khách chưa kịp nói gì đã nghe thiếu phụ khóc nức lên:

_ Ông tha lỗi cho... Quả tình tôi không sao gượng được...Từ lúc nghe tin thẳng nhỏ Ngây...

Lời nói tắc nghẹn trong tiếng khóc nức nở.

Trọng Viễn ái ngại:

_ Bà bình tâm lại đi! À, thế ra cháu Ngây thường hay đến đây chơi lắm?

Đôi mắt thiếu phụ sáng lên dưới đôi chân mày đen nhánh, mịn đẹp như mày ngài. Bàn tay trắng muốt với những ngón búp măng nuốt nà giơ lên

chỉ cuộn len hồng dưới chân pho tượng Thần Vệ Nữ:

_ Dạ đúng thế đó, thưa ông ! Chúng tôi cũng quý nó lắm. Đây, trước ngày bị nạn, cháu còn đến đây, ngồi gỡ cho tôi cuộn len này. Nó cứ quanh quẩn bên tôi suốt ngày. Nhất là những buổi chiều sâm sẩm tối khi anh Danh phải đi khám rừng, thằng nhỏ không rời tôi một bước. Tội nghiệp, nghe tin cháu bị chết một cách thảm khốc như vậy, tôi...

Lời nói lại chìm vào trong tiếng khóc nức lên, Trọng Viễn có cái cảm giác người đàn bà trẻ đẹp, đang thời kỳ mang thai, lại gặp những cơn xúc động như thế, rất có thể bị nguy hiểm, liền cố khuyên giải:

_ Trong trường hợp đau thương quá đỗi như thế, ai mà không buồn. Chắc hẳn có nhiều đêm bà không thể nào nhắm mắt ngủ được.

Câu nói sau của chàng thanh tra chỉ là một câu an ủi rất thường. Không ngờ đối với nàng Gấm, vợ chàng kiểm lâm, câu nói ấy lại gây xúc động một cách lạ kỳ. Sắc đẹp của người thiếu phụ trẻ đẹp ửng hồng lên đoạn tái xanh ngay sau đó. Khóe miệng, hai làn môi đẹp như vẽ, lắp bắp:

_ Không ngủ được! Đâu có, thưa ông ! Tôi đâu có nhát bóng tối, tôi đâu có sợ ma!

Trọng Viễn thầm nghĩ: “Chưa chắc! Sự thật có lẽ trái hẳn thế!”. Nhưng chàng chỉ nói:

_ Ồ, thế lại càng hay! Vì bà sắp sửa con bận con mọn đến nơi, có nhiều việc phải làm đấy.

Nàng Gấm đưa mắt ngó theo tia nhìn của chàng thanh tra đang chiếu lên mớ quần áo, tả lót nhỏ xinh. Câu trả lời của nàng có vẻ hơi vội vã:

_ Ông nói đúng lắm, nhưng đã có cô Tường Vân. Đó, mớ quần áo em bé toàn một tay cô cắt may hết đó, thưa ông. Thật đúng là một nàng tiên hiền dịu.

Nàng tiên hiền dịu! Trọng Viễn thầm cảm động. Chàng càng thấy quý mến người đàn bà trẻ đẹp đang đứng trước mặt mình: cái hình dung đầy tính chất mến phục từ miệng vợ thầy Danh nói ra quá xứng đáng với đức tính dịu hiền của cô con gái út bà Án cũng như thích hợp với nhan sắc thùm mị đáng yêu của nàng.

Trọng Viễn mơ màng với hình ảnh Tường Vân hiện ra trong ký ức. Chàng

bất giác mỉm cười băng quơ. Tuy nhiên, thái độ ngủ mơ ấy không khiến chàng mờ mắt mà không nhìn thấy nàng Gấm đã rưng rưng nước mắt và rất nhanh, một bàn tay của thầy Danh mơn nhẹ lên bàn tay vợ âu yếm thiết tha. Chàng “thanh tra tài tử” không muốn chứng kiến cảnh buồn thảm ấy thêm nữa liền đứng dậy xin phép rút lui.

Trước khi bỏ đi, Trọng Viễn còn dừng lại trên bậc thềm. Cánh cửa nhà thầy Phạm Văn Danh đã đóng sập ngay khi khách vừa bước ra. Chàng rút bút chì hí hoáy ghi vào sổ tay cuộc viếng thăm thầy Danh và những cảm nghĩ liên hệ. Chợt, chàng trai ngưng viết, lắng tai. Có tiếng léo xéo đối thoại gay cấn giữa đôi vợ chồng trẻ.

Rõ ràng tiếng người vợ:

_ Anh lại uống nữa đó hả?

Giọng nói của người chồng hơi sẵng:

_ Mình im đi! Tôi làm gì mặc tôi! Nói hoài!

_ Anh Danh, đừng uống nữa, khổ quá, sinh bệnh thì lại khổ nữa, bỏ xuống đi!

_ Một lần nữa, anh yêu cầu mình! Im đi!

Tiếp đó là tiếng khóc nức nở của người thiếu phụ xinh đẹp

Quay phắt lại, Trọng Viễn tay trái gõ cửa, đồng thời tay phải xoay quả đấm sứ, đẩy mạnh. Lịch sự hay bất lịch sự, hậu xét. Gõ cửa là một hành động lễ phép tế nhị, nhưng gõ mà đồng thời lại mở tung cánh cửa nhà người ta ra ngay thì cái gõ ấy cũng mất hết ý nghĩa hay ho của nó. Chàng trai đã biết rõ như thế, nhưng...

Chàng bắt gặp viên kiểm lâm đang nốc một ly cối “rượu ngang”. Nàng Gấm đứng sát bên buông vật tay xuống. Cái bàn tay ấy đã giơ lên giật ly rượu của chồng nhưng anh ta nắm chắc quá, giật không được.

Mỉm một nụ cười thân thiện, sắc diện thản nhiên vờ như không bắt gặp quang cảnh vừa xảy ra, Trọng Viễn hỏi:

_ Quên không hỏi thầy, lối nào gần nhất ra phi trường hả thầy?

Viên kiểm lâm làm một cử chỉ hoảng hốt như cố ý muốn che dấu chai rượu. Đồng thời tia mắt hướng về chàng thanh tra lộ vẻ băn khoăn, chứa đựng một câu hỏi cam nín.

_ Chẳng hiểu ông này đã nhìn thấy chưa đây?

Mãi sau, ông chủ nhà mới đặt chiếc ly không xuống mặt bàn, theo khách ra cửa. Nàng Gấm cũng theo tiễn Trọng Viễn. Đôi mắt thiếu phụ đỏ hoe, làn môi đẹp cố nở nụ cười gượng gạo.

Sau khi được chỉ đường cận kề, Trọng Viễn bước đi. Một mình rảnh rang, vừa đi vừa ngẫm nghĩ:

_ Phần nhiều cái vỏ bề ngoài nào cũng giả dối cả. Mới trông thì cái tiểu gia đình này trong ấm ngoài êm lắm. Vậy mà thầy kiểm lâm trẻ trung này lại nghiện rượu hơi nặng. Kẽ ra cũng có nhiều thanh niên không nghiện ngập gì đâu nhưng lại cứ làm về ta đây “chì” lắm. Thích được người đời gọi là “tửu lượng một cây”. Hừ! Bà vợ có vẻ khổ tâm dữ ă! Vết rạn nứt bắt đầu đe dọa lứa đôi rồi đó.

Cuộc viếng thăm tại phi trường diễn tiến một cách dễ dàng giản dị. Trọng Viễn vui vẻ hỏi chuyện chỉ huy phó. Vị sĩ quan này tuy rất đứng tuổi, nhưng rất niềm nở, nói chuyện vui như Tết:

_ May mắn cho ông quá! Trung úy Dương tuy kém tuổi tôi rất xa nhưng chúng tôi vẫn coi nhau như bạn. Tưởng ông cần hỏi tin tức về ai kia thì còn khó. Các sĩ quan phi công dưới quyền tôi ở đây thường là đi đi về về thất thường lắm. Riêng trung úy Dương thì khác... Tôi có thể nói chắc cho ông biết rằng: từ khi đổi về thành phố, anh ta chỉ quay về đây có mỗi một lần vào đêm 12 rạng 13 dương lịch.

Trọng Viễn khẽ giật mình nhưng không để lộ ra. Đêm 12 rạng 13! Đúng thời gian Sinh và thẳng bé Ngây mất tích. Trí óc thì nghĩ như vậy, sắc mặt chàng thanh tra vẫn thản nhiên, không có một cái chớp mắt. “có thể chứ” chàng khấp khởi mừng thầm và nói to:

_ Trung úy Dương về chơi đây rồi ở lại có lâu không, thưa thiếu tá?

_ Không, lâu gì đâu? Sau bữa cơm tối, hăn và tôi cùng hai người nữa ngồi đánh tam cúc. Hoi mười một giờ rưỡi. Dương xin phép đi chơi. Tôi nói đùa: “Đi đâu vào giờ này, Dương? Coi chừng, đừng đi quá mười hai giờ khuya nghe! Quá nửa đêm là qua ngày 13 rồi đấy! Con số 13 là con số rui. Cần thận nghe bạn!” Hăn chỉ cười xòa rồi bỏ đi.

_ Thế rồi, trung úy Dương không quay trở lại nữa?

_ Có chứ! Khi Dường quay trở lại, đồng hồ chỉ 2 giờ sáng. Bàn tam cúc của chúng tôi cũng vừa tan. Trong khi Dường vắng mặt, thiếu một chân, tôi đã phải cho đi tìm một tay khác thay thế và tiếp tục chơi bài. Tôi liền dặn Dường hãy về nhà tôi trước, chờ giờ cất cánh: 3 giờ sáng. Dường nghe theo ngay. Đó, thời dụng biểu chỉ có thế thôi. Giản dị lắm.

Trọng Viễn gật đầu:

_ Cám ơn thiếu tá nhiều lắm. Thiếu tá có biết chỗ Trung úy Dường đi chơi khoảng thời gian từ nửa đêm đến 2 giờ sáng là nơi nào không?

_ Cái đó thì tôi xin chịu, không biết. Máy anh em chúng tôi ai nấy cũng lấy làm lạ về cái giờ đi chơi khuya khoắt của Dường. Mọi người ở đây đều biết hẳn muốn hỏi cưới cô con gái lớn của cụ Án Bù. Nhà đó gia pháp nghiêm lắm. Vậy, nhất định không phải là Dường mò đi tìm người yêu vào giờ ấy đâu.

Kèm theo câu nói là nụ cười hóm hỉnh của vị sĩ quan đứng tuổi nhưng hãy còn nhiều thanh niên tính. Nhưng liền sau đó, ông lại nghiêm ngay sắc mặt:

_ À thưa ông thanh tra! Ông tha thứ cho cái lỗi của tôi là hơi tò mò một chút. Vì lẽ gì mà ông lại chú trọng đến giờ giấc, cần biết thời dụng biểu của Trung úy Dường bạn tôi dữ vậy? Có điều rắc rối nghiêm trọng gì chẳng?

_ Thưa thiếu tá! Chắc thiếu tá cũng đã nghe tin vụ mất tích rất bí mật của cậu con trai cụ Án Bù. Đó là lý do khiến tôi cần phải tìm hỏi hết thảy những ai là thân nhân của gia đình ấy.

_ Nhưng Dường đâu phải là thân nhân. Hẳn cũng chưa được phép công nhận là rể cụ Án, ngay cả tính cách tạm thời nữa kia mà.

_ Thiếu tá nói đúng. Xin thêm vào câu tôi nói vừa rồi. Ngoài các thân nhân ra, tôi còn phải điều tra cả, nhất là cả... những kẻ thù nghịch và những kẻ có thể sắp trở thành thù nghịch với gia đình cụ Án nữa.

_ Dường không phải kẻ thù mà cũng chẳng phải là kẻ sắp trở thành thù nghịch với gia đình ấy. Hẳn chỉ coi mình là nạn nhân của một thành kiến giai cấp, một thành kiến tai hại mà hẳn sẽ cố gắng chiến thắng cho bằng được mới nghe. Hẳn kiên tâm lắm, và một khi đã nói là làm.

Vị chỉ huy nhè nhẹ gật đầu, ánh mắt đượm vẻ buồn xa vắng. Ông nói tiếp:

_ Dường đã nhiều phen nổi giận lôi đình. Thế thôi! Chứ còn chuyện thù

hận; theo tôi, không thể có đâu.

_ Theo thiếu tá nhận xét thì Trung úy Dường khi nổi cơn thịnh nộ, liệu có thể trở nên nguy hiểm hay không?

Vị thiếu tá khẽ cau cặp lông mày lại nhìn Trọng Viễn:

_ Trở nên nguy hiểm? Nguy hiểm thế nào? Ông nói nguy hiểm là có ý tứ gì chứ? Hay là ông muốn cho tôi nói rằng: Dường trong lúc tức giận cực điểm có thể đã thủ tiêu chàng công tử con một của cụ Án. Lầm! Ông lầm rồi! Trung úy Dường đời sống nội tâm rất trung bình, không khi nào mà hấn xuống tay làm một hành động gì mà không thể cứu vãn được bao giờ. Bạo hành để trừng phạt kẻ nào khiêu khích hấn, điều đó thì Dường sẵn sàng...

Chàng thanh tra gật gật đầu, đồng thời âm thầm nghĩ: “Bạo hành!... rồi lỡ tay làm quá trớn là một điều xảy ra chẳng mấy khó!”

_ Thưa thiếu tá! Tôi mong được gặp trung úy Dường! Thiếu tá làm ơn cho biết có cách nào...

_ Rất tiếc! Ngay bây giờ thì không có cách gì. Dường có công tác phải bay vào phía Nam

_ Công tác tại phía Nam? Thiếu tá làm ơn cho biết. Chuyển đi này là do thượng cấp chỉ định hay Trung úy Dường tự nguyện xin đi?

_ Trên tôi còn có một vị Trung tá. Để tôi hỏi lại cẩn thận rồi báo cho ông biết vào sáng mai nhé!

Tiếp theo câu nói của vị sĩ quan không quân là im lặng. Chàng thanh tra thầm so sánh những câu trả lời của vị Thiếu tá với lời nói của thầy kiểm lâm Phạm Văn Danh. Thì ra, hai vợ chồng ông này đã nghe tiếng máy bay cất cánh, đúng là chuyển bay của Trung úy Dường. Vậy, không một dấu vết gì của cậu Sinh hết. Mà theo câu vè của mụ Phé thì: “Không chừng cậu ngự trên cao”. Thế là thế nào? Rồi lại không một chứng tích gì để biết được chàng Trung úy phi công kia đã đi tới đâu làm những gì khoảng nửa đêm đến 2 giờ sáng trong cái đêm kinh hoàng 12 rạng sáng 13 dương lịch ấy?

Trọng Viễn đứng lên:

_ Xin Thiếu tá cho hỏi một câu chót. Thiếu tá đã có dịp nào để ý Trung úy Dường hút thuốc lá? Ông ta hay hút loại thuốc nào?

_ Thường ngày hấn hút loại nào tôi không biết. Nhưng tôi còn nhớ cái đêm

chơi tam cúc đó, Dưỡng có đưa mấy người đánh bài và tôi hút thuốc con Mèo.

Sau khi nồng nhiệt cảm ơn ông Thiếu tá tại phi trường, Trọng Viễn quyết định quay trở về biệt thự cụ Ân.

Đêm đã xuống, sương mù tăng thêm cái lạnh cắt da. Khi đi ngang nhà thờ, chàng thanh niên đi chậm lại ngẫm nghĩ:

_ Hay ta ghé vào làm quen với linh mục cha xứ tại đây?

Khi vừa tới gần hàng rào bằng gỗ quét vôi trắng bao quanh khu nhà thờ, Trọng Viễn bất chợt thụt lui nép mình vào trong bóng tối. Cánh cửa nhỏ bên hông thánh đường mở bật ra. Giữa ô ánh sáng, in hình rõ hai bóng đen. Chàng trai nhận rõ bóng áo thụng đen của cha xứ và một người đàn ông vóc dáng quen lăm hình như đã gặp ở một chỗ nào đó rồi thì phải. Nhưng Trọng Viễn không thể nhận ra vì chiếc áo “trench coat” và cái mũ nồi lớn của người khách bí mật. Cha xứ rủ rủ nói gì với gã, hình như khuyên nhủ, trấn an gì đó. Bàn tay người tu sĩ luôn luôn đập khê lên vai người đàn ông một cách dịu dàng thân mật.

Khách lạ đứng quay lưng về phía ánh sáng nên Trọng Viễn không thể nhìn được. Chàng chờ cho gã đi ra khỏi khu vườn, mới rời chỗ nấp, móc một điều thuốc lá định tiến nhanh cho theo kịp người lạ mặt, xin chút lửa. Chưa được bốn bước, khách lạ đột nhiên nhảy vút một cái sang bên trái, lao người vào bóng đêm, chạy nhanh như tên bắn.

Trọng Viễn cũng lao người chạy theo hút, nhưng chưa đầy mười giây sau chàng đã nhận thức được ngay: đuổi vô ích. Kẻ đào tẩu chắc hẳn biết rất rõ địa hình địa vật ở chốn này. Và nhất là trời đêm tối như mực khó mà biết được hẳn chạy theo lối nào.

Nam Quân
Bài thơ kinh dị
Chương 9

Thôi không đuổi nữa, Trọng Viễn quay lại gõ cửa nhà thờ. Trong gian nhà dùng làm phòng ăn nhỏ hẹp nhưng sạch sẽ thoáng khí một cách lạ lùng, cha xứ Bạch Tâm đang ngồi uống cà phê.

Chàng thanh tra nghiêng mình lễ phép:

_ Một kẻ bất lịch sự thứ hai đến phá bữa cơm tối của cha, mong cha thứ lỗi. Cha cho phép tự giới thiệu: thanh tra.

Hai câu chót khiến cho cha xứ rung động mãnh liệt. Nhà tu hành cất tiếng trả lời trong khi vầng trán rộng rịn mồ hôi lấm tấm:

_ A! được nghe các bà các cô trên biệt thự cụ Ân Bùi nói đến ông nhiều lắm. Mời ông ngồi chơi.

_ Thực tình giờ này không chút nào thuận tiện cho một sự thăm viếng xã giao. Có điều, ngoài cái việc hân hạnh làm quen cha xứ, tôi ước mong được biết ai là người đàn ông vừa mới ở đây ra, khi chợt thấy bóng tôi lại lao đầu chạy như tên bắn, giữ lại không kịp đó, thưa cha!

Tia mắt chàng trai thật dữ dội, nhưng cha xứ cũng nhìn lại chàng, ánh mắt của ông tuy không ngang tàng thách đố nhưng tuyệt nhiên không chút sợ hãi e dè, ông từ từ thốt:

_ Tôi không thể cho ông biết một tin tức gì hết cả. Thưa ông thanh tra.

_ Thưa cha, mong cha hiểu cho. Tôi không hề hỏi hấn đến đây để làm gì, hoặc đã nói gì với cha. Tôi chỉ muốn biết được tên hấn thôi mà.

Vị linh mục chấp hai tay lại làm một. Sắc diện bình tĩnh như không. Cử chỉ chấp tay chắc hẳn ông đã làm nhiều lần lắm rồi nên có vẻ quen thuộc, gọn gàng như máy. Giọng nói êm dịu như nhung, ông buông từng tiếng một:

_ Thưa ông thanh tra! Có thể giúp được điều gì, tôi sẽ sẵn sàng vui vẻ mà giúp. Nội khu vực Phú Hộ này, dư luận đối với ông, hết thấy đều tán thưởng ngợi khen lắm lắm. Nhưng kẹt một điều, tôi ở vào vị thế không thể nói được. Và tôi tin rằng ông thanh tra không ép buộc kẻ tu hành này phải nói bằng được. Chẳng riêng gì với ông, ngay cả hết thấy mọi người khác,

thái độ của tôi vẫn trước sau như nhất, chẳng đổi thay.

Bình thường vốn là người rất tế nhị, lịch sự, giờ đây Trọng Viễn cũng bị lâm vào tình trạng thiếu chút nữa là đã có một cử chỉ nóng nảy thiếu kiên nhẫn. May sao, chàng lại tự kiềm chế được, lặng người ngồi suy nghĩ. Rồi, trong đầu chợt nổi lên một ý niệm kính phục chân thành, Trọng Viễn vừa đứng dậy vừa nói với cha xứ:

_ Thưa cha, cha không chịu nói cho biết. Và vì những lý do gì tôi đã đoán hiểu phần nào, xin nghiêm mình kính trọng những lý do thiêng liêng ấy. Chỉ xin cha cho biết một điểm nhỏ này: người đàn ông đó có phải là người địa phương không?

Vị tu sĩ ngược gương mặt buồn bã lạ thường lên ngó chàng thanh tra. Trong mắt ông, ánh lên những tia nhìn oán trách nhẹ nhàng nhưng thâm sâu cùng cực:

_ Tôi không thể nói một điều gì hết!

_ Thôi! Nếu vậy, thì tôi chỉ còn một cách là xin phép cha xứ rút lui, có điều gì không phải, mong cha bỏ qua dùm cho!

_ Có điều gì không phải đâu! Ông thanh tra cứ dạy quá lời! Chúng ta, mỗi người đều có bốn phận riêng. Chúng ta chỉ ... thi hành bốn phận. Giản dị có thể!

Bước ra tới ngoài, Trọng Viễn dừng bước đứng lại suy tư. Cảm giác “đã gặp ở đâu rồi thì phải” gây ra cho chàng do cái bóng đen chạy trốn hồi nãy, day dứt, dằn vặt rất khó chịu.

_ Coi nào! Mình phải dùng phương pháp loại trừ... bóng người đó không thể là Sinh được. Sinh cao lớn, mảnh dẻ, chàng Trung úy phi công cũng không luôn. Hẳn hiện mắc công tác mà. Vậy thì... ai?

Tâm trí suy nghĩ thật lung, Trọng Viễn thong thả đặt bước hướng về biệt thự cụ Ân Bùi.

Tới cổng ngoài, chàng gặp anh tài xế Giang lạch bạch đi ra. Vừa thấy bóng dáng chàng thanh tra, anh Giang đã vui vẻ hỏi ngay:

_ Thế nào, Cậu Viễn! Cuộc điều tra đến đâu rồi? Há cậu?

Trọng Viễn không dừng chân, nhưng vẫn trả lời anh tài xế, trả lời rất nhanh,

cho anh vừa đủ nghe một câu gì đó.

Tài xế Giang nhìn theo bóng chàng trai trẻ băng khuôn ngẫm nghĩ:

_ Kỳ quái! Kết quả đến nơi? Tiến hành đều đặn? Có thật không mà sao “ông thanh tra” ngó bộ chẳng có vẻ gì là thích thú hết vậy?

Rồi tay “phì lữ” xoay mình tiến về nhà để xe. Lúc đó, Trọng Viễn mới quay đầu lại rất nhanh, chăm chú ngó theo anh tài xế. Dáng đi lạch bạch như vịt bầu của anh Giang khiến chàng trai lắc đầu thăm nghĩ:

_ Quả không giống hình dáng gã đào tẩu hồi nãy. Trời ơi! Một lần nữa mình lại trật bàn đạp nữa rồi... Trọng Viễn làm ăn coi bộ phú quý giật lùì quá đỗi.

Trong lòng hậm hực, chàng trai về phòng ăn qua loa ổ bánh mì “pâté”, uống ly sữa rồi nằm vật ra, bực bội vô cùng. Chừng mười phút sau, Trọng Viễn đã chìm vào giấc ngủ nặng như chì. Khoảng hai giờ đêm, chàng giật mình thức giấc. Có tiếng chim họa mi hót lạnh lót đầu đây! Trọng Viễn tung chăn ngồi nhồm dậy.

Sau một lúc im lặng, tiếng hót lại vang lên, du dương thánh thót như hồi hải, như giục giã đón chờ. Chàng trai bất giác lẩm bẫm:

_ Lạ, chim họa mi hót vào mùa này! Mà lại hót về đêm!

Và một luồng khí lạnh trườn dọc theo sống lưng lạnh buốt. Trọng Viễn giật mình sực nhớ:

_ À đúng rồi! Bà Cầm có nói: “Nó bắt chước tiếng hót của họa mi giống hệt”.

Nhưng, thi thể thằng Ngây vẫn còn ở trại Con kia, tại nhà bà nội nó. Và thằng nhỏ sẽ không còn bắt chước tiếng hót của bất cứ con chim nào nữa.

Có cánh cửa sổ ở tầng dưới mở “két” một tiếng. Tiếp theo là giọng nói của bà Cầm, âm thanh văng vẳng như người ngủ mơ:

_ A hà! Cháu yêu quý của bà ... hà! Thằng Ngây đã về đây này! Ngây ơi! Ngây à!

Ngạc nhiên vô cùng, Trọng Viễn quơ quần áo mặc thật lẹ. Chưa đầy phút sau, chàng đã lọt ra khỏi biệt thự, lẫn vào bóng đêm, đi dọc theo chân bức tường cao vút. Cách quãng thời gian rất đều, cứ khoảng hai phút, một tiếng chim họa mi lại cất lên lạnh lảnh. Chàng thanh tra dừng bước, ngồi thụp

xuống, lắng tai nghe. Tiếng hót rõ ràng từ một lùm cây thấp bên tay trái phát ra. Chân mang giày vải đế cao su êm, Trọng Viễn vẫn giữ thế ngồi chồm hổm nhe nhàng tiến lại. Điệu nhạc lại bắt đầu thánh thót. Chàng trai nhún người, như lò xo bật, đứng phắt lên, lao về phía đám cây rậm. Chưa được năm, sáu thước, ông thanh tra đã ngã sóng soài, bật lên một tiếng “ôi”. Một sợi dây người nào chằng ở đó tự bao giờ, như một cái bẫy phòng thủ không cho bất cứ ai đột nhập vào vùng cấm địa. Trọng Viễn ngồi nhồm lên thật nhanh, chạy quanh một vòng, bụi nào cũng sục sạo. Không thấy gì lạ, chàng thanh niên cảm thấy bức bối vô cùng, cho rằng có lẽ tại mình mơ hoảng, tưởng tượng ra thế chẳng?

Nhưng kìa, giọng nói mơ ngủ của bà Cầm vẫn rõ mồn một, đồng thời bà già bằng xương bằng thịt xuất hiện ngay trước mắt.

_ Cháu tôi đã về mà tại sao nó không chạy lại tôi chứ? Hà Ngây? Cháu của bà, Ngây ơi! Lại đây với bà! Bà nhớ quá, Ngây ơi!

Chàng trai rút mùi soa lau vàng trán ướt đầm mồ hôi và chấm chấm bàn tay bị trầy rướm máu.

_ Có phải tiếng bắt chước họa mi của thằng Ngây đó không?

_ Đúng chắc rồi chớ còn gì nữa. Đúng là vong hồn cháu tôi về đón tôi đi với nó đó.

_ Bà Cầm hãy bình tĩnh nghe tôi nói đây. Vong hồn cái gì? Vong hồn mà lại biết chằng dây ngằm dưới bụi cây làm bẫy cho người ta ngã à? Nhất định phải có cái gì đây?

Bà Án, Tường Vân cũng đã từ lâu chạy xuống. Người mẹ cất tiếng hỏi:

_ Lạ nhỉ? Kẻ nào mà lại giở cái trò kỳ quặc thế này?

Trọng Viễn khẽ nghiêng răng:

_ Kẻ có ý định khiến cho chúng ta nghĩ rằng thằng Ngây vẫn còn sống. Và nhất định kẻ này chưa biết là thi thể thằng bé đã được phát giác. Ngoài thủ phạm ra còn ai vào đây?

Bà Án thoáng rùng mình. Bà Cầm chợt đưa tay làm dấu thánh giá.

Sau mấy phút suy nghĩ thật lung, chàng thanh tra nói với bà Án:

_ Hai bà và cô Tường Vân cứ yên trí lên giường đi. Đây chỉ là một trò chơi quái ác cố làm ra vẻ ma quỷ vậy thôi. Thế nào rồi nước chảy đá cũng trôi.

Chỉ nội ngày mai thôi.

Cả chương trình hành động đã được hoạch định trong bộ óc thông minh.

Ngày mai, Trọng Viễn sẽ lục soát các phòng, rồi lại đúng là ngày Tường Lan trở về. Và ngày mai, chàng sẽ tìm mụ Phé hỏi han ít câu. Còn bây giờ, việc cần là phải ngủ một giấc cho ngon để lấy sức đã.

Từ lúc đó tới sáng, trong biệt dinh bà Án Bùi không xảy ra thêm một sự gì khác lạ.

Sáng hôm sau.

Lợi dụng thời gian mọi người trong nhà bận đi lễ từ hồi bảy giờ, chàng thanh tra bước vào phòng Tường Vân. Đúng là phòng của nữ sinh, ngăn nắp, gọn gàng vào đấy. Sách vở, quyển nào, quyển ấy bọc giấy bóng, sạch sẽ, xếp đứng trên kệ. Một vài quyển truyện giải trí lành mạnh. Trên bàn viết, một cái bình đẹp trong cắm hoa “pensée” giống như bên phòng của Sinh. Đưa tia mắt loang loáng, Trọng Viễn liếc nhanh tủ áo, các ngăn “com-mốt”. Chàng thanh niên cảm thấy hơi áy náy trong lòng khi bắt đặc dĩ phải lục soát một căn phòng... như phòng của Tường Vân. Chàng thầm nghĩ: “Ngây thơ, hồn nhiên quá!”. Trên bàn học, tấm “sous-main” sao lại hơi kên kên. Trọng Viễn khẽ nhắc tấm bìa dày loại bốn trăm trang đóng gáy vải, bìa “cát-tông”. Bốn chữ “Nhật ký của tôi” viết bằng mực đen lồ lộ trên tấm nhãn trắng toát. Chàng trai liếc đọc thật nhanh mấy trang đầu: toàn chuyện học sinh vô tư lự, đi chơi chỗ nọ, thăm viếng chỗ kia... Mấy trang sau, hai chữ Tường Lan khiến chàng chú ý: “cuộc đời và sự nghiệp” của cô gái bí mật được cô em gái giải bày rõ rệt trên giấy trắng. Những lời viết chứng tỏ cô em mến thương cô chị rất nhiều “Lạy trời cho Tường Lan thành công. Chỉ ngại anh Sinh! Anh Sinh mà không phản đối, chắc mẹ thế nào cũng bằng lòng. Nhất định là thế!”

Đoạn nói về việc Sinh thất tung, Trọng Viễn đọc thật kỹ, Tường Vân thương yêu anh trai lắm, tỏ lộ nỗi lo lắng khắc khoải rất tội nghiệp khi nghĩ đến Sinh. Chàng thanh tra chột mím cười. Còn nhỏ tuổi thế mà cô biết dùng câu: “Văng đàn ông quạnh nhà, văng đàn bà quạnh bếp!” Hai chữ “Trọng Viễn” nơi cuối trang khiến chàng trai chú ý đặc biệt: “Thanh tra Trọng Viễn đã tới! Đôi mắt chàng có tia nhìn thật hiền dịu khiến mình yên tâm hết sức

mỗi khi được chàng ngó. Kỳ quái! Trọng Viễn trong thật khác người ta, chẳng giống một ai trong đám bạn bè của anh Sinh, những chàng thanh niên thành phố láu lỉnh. Trời ơi! Tưởng tượng nếu không có sự hiện diện của Trọng Viễn tại đây, giữa tòa biệt thự rộng mênh mông này. Mình rất thích lối chàng ta khuyên nhủ trấn an mẹ. Mong sao mình cũng oai dũng hiên ngang như chàng trai ấy!”

Gấp cuốn nhật ký lại, chàng thanh tra mơ màng thầm nghĩ. Tình cảm tôn sùng thật hồn nhiên, thật trong trắng. Trọng Viễn linh cảm: “Không đơn thuần chỉ có sự tôn sùng mà thôi...” Ký ức chàng trai trẻ chợt hình dung bóng dáng cô nữ sinh thùy mị, đôi mắt mỗi khi nhìn mình cứ giương thật lớn, đen lay láy, nét môi cười thật xinh... Trọng Viễn chợt nhún vai:

_ Ấy nguy quá! Họ đi lễ sắp về mà chưa tìm thấy gì lạ cả.

Khép nhanh cánh cửa ra vào, Trọng Viễn bước qua phòng Tường Lan. Chàng lục soát thật tỉ mỉ. Không thấy gì khả nghi. Không một cánh thư của chàng phi công trẻ tuổi, không một bức hình nào của anh ta. Trọng Viễn nhắc tấm ảnh Tường Lan lồng khung bằng da vẫn đặt lên trên bệ lò sưởi. Cô gái cười thật tươi để lộ hàm răng trắng bóng, nhỏ đều như hạt bắp non. Chàng lật phía sau khung ảnh: hình chàng Trung úy phi công tên Dường. Trọng Viễn nhìn chăm chú. Chàng sĩ quan trẻ có nét mặt vui tươi cởi mở. Gò mũi cao hơi hếch lên, vầng trán rộng thông minh một cách bướng bỉnh. Cằm vuông hơi đưa về phía trước, cương nghị nhưng không có vẻ vũ phu. Chàng trai xuất thân từ cô nhi viện có cái sắc diện khá khác người, chín chắn, thâm trầm không có vẻ con quan được nuông chiều như Sinh, nhưng không có một nét gì có vẻ khả nghi hết.

Thở một hơi dài sốt ruột, Trọng Viễn đặt trả khuôn hình vào chỗ cũ, quay ra xét tủ áo và tủ “com-mốt”. Không thấy gì khác lạ. Bàn tay thơ thần xô đẩy mấy xấp quần áo bằng lụa đắt tiền. Chợt Trọng Viễn khẽ la lên một tiếng. Chàng nhắc lên một chiếc áo sơ mi đàn ông cuốn tròn như cái gói bông nhỏ, thật chặt. Rũ tung ra, chàng thanh tra sững sốt khi thấy vạt áo chỗ vai và trước ngực bên phải vấy máu đỏ lòe. Bất giác, Trọng Viễn buộc miệng:

_ Có thể chứ!

Rồi cuộn lại như cũ, nén chặt cho cái áo nhỏ hơn nữa, chàng kẹp vào dưới

tay tiếp tục lục soát.

Không còn gì khả nghi. Vả lại cũng gần tới giờ các bà đi lễ về rồi. Năm phút nữa thôi.

Bước thật lẹ, Trọng Viễn leo cầu thang tới phòng cô giáo Bạch Xuyên. Đồ đạc trong phòng như tủ, gương, vali đều khóa kỹ. Chàng trai đành chỉ liếc mắt nhìn qua mấy hàng sách vở trên kệ, ít tấm hình, cái treo trên tường, cái bày trên mặt bàn. Không một dấu vết gì khả nghi. Trước khi bước ra, theo thói quen, chàng nhắc chiếc gối bọc sa tanh vàng. Bên dưới chỉ có chiếc áo ngủ bằng lụa mỏng. Bên cạnh là cuốn tiểu thuyết “Lạnh lùng” của Nhất Linh. Trọng Viễn mỉm cười:

_ Cô này ưa đọc tiểu thuyết tình cảm ghê.

Cái gối khi được nhắc lên đặt vào chỗ cũ, chột rớt ra một chiếc găng tay. Chiếc găng tay đàn ông làm bằng thứ da mỏng mềm, chỉ nhìn hơn thứ găng tay của đàn bà một chút. Bàn tay người đàn ông mang nó ắt phải nhỏ nhắn như tay đàn bà. Thoang thoang có mùi thuốc lá lẫn nước hoa.

Ngoài vườn chột có tiếng cánh cổng mở rồi đóng sập lại. Trọng Viễn chạy lẹ xuống cầu thang, chiếc găng lạ nằm trong túi áo. Chàng băng qua khoảng sân rộng rào bước về phòng riêng.

Ăn lót dạ xong, Trọng Viễn nhờ chị Duyên mời nữ chủ nhân lên để chàng nói chuyện riêng. Chàng thanh tra bày sẵn chiếc áo sơ mi trên mặt giường nằm, gấp chỗ vết máu cho khuất đi, chỉ cho bà Án coi xem có nhận ra áo của ai không. Chàng yên chí là áo của Sinh, con trai bà. Bà án lắc đầu cương quyết:

_ Thăng Sinh không mặc áo sơ mi có kẻ sọc bao giờ, dù là kẻ sọc rất mờ. Bao giờ nó cũng mặc hàng trơn mà thôi.

Nhìn chiếc găng tay, bà nhận ra đúng là của con trai bà.

_ Ông tìm nó ở đâu ra thế? Thăng Sinh cứ đi kiếm hoài! Nó để thất lạc ở đâu đã hai, ba tháng nay rồi đấy!

_ Bà cho phép tôi đến ngày mai sẽ trả lời. Và thưa bà, từ bây giờ cho đến lúc đó, vì lợi ích của cuộc điều tra, bà làm ơn giữ kín không nói cho một ai biết về chuyện này.

Nữ chủ nhân biệt thự trịnh trọng hứa. Nét mặt vẫn mệt mỏi, nặng trĩu ưu tư,

bà bước xuống cầu thang, buông tiếng thở dài nãu nuốt.

Trọng Viễn rút số tay ghi ngày giờ tìm được hai món đồ vật. Buông người ngồi bật ngửa trong chiếc ghế bành, chàng chắm một điếu thuốc, thong thả nhả khói, đôi mắt lim dim...

Tiếng xe hơi đậu sịch trước cửa biệt thự khiến Trọng Viễn giật mình thức tỉnh.

Đứng núp bên cánh màn gió, chàng thanh niên thấy rõ từ trong xe bước ra, một cô gái đẹp lộng lẫy, ăn mặt rất sang trọng, khổ mặt giống bà Án như tạc.

Nước da trắng hồng như da Tường Vân, khuôn mặt nét đều, đẹp nhưng cương nghị, cứng rắn hơn nhiều. Chiếp áo dài màu xanh da trời, bằng hàng len hảo hạng, kiểu may cắt rất khéo, ôm sát thân hình kiều diễm, đường cong đường tròn no căng gọn đẹp.

Bà mẹ bước ra. Hai mẹ con ôm nhau âu yếm. Tường Lan bước những bước đĩnh đạc đi bên cạnh mẹ. Vừa đi, nàng vừa cởi bỏ chiếc khăn len hồng quàng cổ, đưa tay lên xoa trán, một bàn tay trắng muốt có những ngón búp măng nuốt nà. Cử chỉ xoa trán chứng tỏ nội tâm xúc động, lộ một điều đau khổ trong lòng! Đúng như thế! Tường Lan lấy mùi xoa từ trong sắ tay đưa lên khẽ chắm đôi mắt đã bắt đầu đỏ hoe, theo chân mẹ bước vào phòng khách.

Gần nửa giờ sau, Trọng Viễn từ trên gác đi xuống. Người mẹ trịnh trọng giới thiệu chàng với cô con gái lớn. Sau cái ngả đầu lịch sự, chàng thanh niên vào đề ngay:

_ Cô cho phép hỏi mấy câu nhé?

Tường Lan cau cặp chân mày mịn đẹp, có tô thêm nét chì nâu rất khéo:

_ Tôi? Hỏi tôi? Liệu tôi biết được gì mà ông hỏi chứ?

Trọng Viễn nhìn thẳng đôi mắt người đẹp. Tia nhìn nghiêm khắc, giọng nói rất lễ độ nhưng rất lạnh lùng:

_ Sẽ cho cô biết sau, xin mời cô đi theo tôi!

Tường Lan hồi hã làm theo lời Trọng Viễn. Chàng thanh tra thăm nghĩ:

_ Cô này có ý không muốn trả lời mình trước sự hiện diện của bà mẹ. Càng hay!

Hai người lên đến phòng. Trọng Viễn mời Tường Lan ngồi vào ghế rồi hỏi ngay:

_ Cô Tường Lan! Buổi sáng hôm 13 lúc khởi hành, cô không hay biết một chút gì về việc cậu Sinh mất tích?

_ Vâng, đúng thế thưa ông thanh tra! Tôi ra xe lúc 6 giờ mà Sinh thường thường 7 giờ mới thức giấc.

_ Lần cuối cùng trông thấy cậu Sinh trước khi lên đường đi du lịch là bao giờ, cô có nhớ không?

Tường Lan do dự ngập ngừng, nhưng cố gắng không để lộ thái độ hoặc cử chỉ do dự ngập ngừng ấy.

_ Chiều hôm trước, trong bữa cơm tối.

Trọng Viễn nhũ thầm: “Người đẹp nói dối rồi, người đẹp ơi”. Nhưng vẫn bình tĩnh hỏi:

_ Thế khoảng thời gian giữa lúc tạm biệt cậu Sinh và lúc khởi hành đi du lịch, cô có gặp một người nào khác không?

Da mặt Tường Lan chợt ửng đỏ:

_ Gặp người khác à? Người khác là người nào? Kỳ lạ!...À, có, anh Giang tài xế đã đánh xe đưa tôi xuống ga.

_ Như vậy có nghĩa là không một người nào khác đã đi vào phòng riêng của cô?

_ Không một người nào hết. Vâng, đúng như thế! Còn từ lúc vắng nhà thì tôi không bảo đảm.

Trọng Viễn thầm nghĩ: “Người đẹp nói chuyện khôn lắm!”

_ Thế cô biết cái này là của ai không?

Vừa nói, chàng thanh tra vừa lôi ra chiếc áo sơ mi vẫn để khuất dưới tờ báo, mở rộng ra trước mặt Tường Lan, phơi bày rõ cả vết máu loang lổ.

Cô gái biến sắc mặt rất nhanh, nhưng lấy lại được vẻ thản nhiên cũng rất nhanh. Giọng nói nàng cố gắng giữ thật bình tĩnh:

_ Trời ơi! Cái gì ghê gớm quá vậy, thưa ông thanh tra?

Trọng Viễn nghiêm sắc mặt:

_ Người có quyền đặt câu hỏi là tôi, cô nhớ dùm như vậy! Rồi dịu hẳn giọng, tiếp luôn, _ Cô Tường Lan! Nếu thực tâm muốn tôi mau mau tìm ra

tông tích cậu Sinh, cô phải hết sức giúp tôi mới được, tôi thấy cái áo đầm máu này trong phòng của cô.

Cô gái thảng thốt khẽ la:

_ Ông nói sai! Làm gì có chuyện ấy!

_ Cô chối làm gì vô ích! Ở trong ngăn kéo “com-mốt” của cô mà, dưới chõng áo lụa xanh, mé bên trái. Thế nào, sự thật hiển nhiên cô còn chối cãi sao? Chiếc áo sơ mi này của ai?

_ Tôi không biết!

_ Thôi được, cô không muốn nói, cái đó tùy cô. Đành phải nói cho cụ Ân biết là tôi đã phát hiện được trang phục của đàn ông trong phòng con gái cụ. Rõ ràng là không phải sơ mi của đàn bà đâu nhé, cô Tường Lan.

Nghe nhắc tới mẹ, cô gái có vẻ như lấy lại đầy đủ bình tĩnh. Giọng nói đã lại đầy tính chất thách đố kiêu kỳ:

_ Mẹ tôi sẽ không tin những lời nói mơ hồ của một người xa lạ, một khi con gái ruột của bà đã phủ nhận. Muốn làm gì xin ông cứ tùy tiện. Riêng tôi, tôi chỉ biết có một điều: chưa bao giờ trông thấy chiếc áo sơ mi này và chẳng hiểu nó là của ai hết. Thế thôi!

Dứt lời, Tường Lan đứng thẳng người, cảm hất cao, quay bước đi ra, đóng sập cánh cửa nghe cái “rầm”.

Trọng Viễn mím môi, hai hàm răng khẽ nghiến lại, khiến xương quai hàm bạnh lên, hậm hực:

_ Khá lắm! Cô nàng này nhất định thế nào cũng phải biết một cái gì đây, không, không được! Nhưng cứ từ từ không đi đâu mà vội. Lên tiếng lờ đờ bẽ tùm lum, chỉ gây xáo trộn vô ích. Hừ! Trong cái vầng trán đẹp nhưng bướng bỉnh đó có những cái gì đây? Thật khác với Tường Vân nhiều quá!

Nhắc đến “Tường Vân” bất giác chàng thanh tra lại mím một nụ cười âu yếm.

Chiều tối, trước khi đến nhà mụ Phé, Trọng Viễn ghé qua phòng cô giáo Bạch Xuyên, đưa tay gõ cửa trước khi bước vào. Nhà nữ mô phạm như đang có điều gì cẩu giện thì phải. Vừa trả lời những câu hỏi của Trọng Viễn, hai bàn tay trắng xanh không ngớt xê cái nọ, dịch cái kia trên mặt bàn. Giọng trả lời của cô gái đứng tuổi lộ rõ vẻ nóng nảy kém bình tĩnh, tuy

đã cố gắng che dấu hết sức.

_ Đó, tôi đã nói tất cả những gì tôi biết rồi đó. Nghĩa là tôi chỉ gặp cậu Sinh trong những giờ ăn mà thôi.

Chàng thanh tra hạ một đòn bất ngờ:

_ Thế ra trong đúng bữa ăn trưa hoặc đúng một bữa cơm tối nào đó, cậu Sinh mới có dịp trao cho cô giáo cái này?

Kèm theo lời nói châm biếm, Trọng Viễn đưa tới trước mặt cô giáo chiếc găng tay bằng da mềm.

Ánh mắt của Bạch Xuyên, y như ánh mắt của Tường Lan, giống hệt như tia nhìn thất đảm của một con dã thú khi lọt vòng vây hãm. Phản ứng cũng y hệt phản ứng của cô con gái lớn bà Ân:

_ Tôi không hiểu ông muốn nói cái gì đấy!

_ Cô không hiểu tôi muốn nói cái gì, thật không? Và chắc cô cũng không biết là tôi đã kiếm được chiếc găng này ở đâu?

_ Đúng thế! Tôi không biết!

_ Không chân, không cánh, làm sao nó bay hoặc tự động bò đến bên trong áo gối của cô được?

_ Bên trong áo gối của tôi à? Trời, kỳ lạ! Nhưng xin ông nhớ cho một điều: làm giường, xếp gọn chăn nệm không phải là việc của tôi. Cái này ông nên hỏi chị Duyên. – Giọng nói của cô giáo đột nhiên mỉa mai chua chát – Chị ấy biết nhiều điều về cậu Sinh hơn tôi.

Ánh mắt Trọng Viễn đăm chiêu. Chàng nghĩ thầm: Tài đóng kịch của cô giáo này quả cũng có thể liệt vào hàng cao thủ. Chỉ nghe âm thanh giọng nói của Bạch Xuyên thôi, Trọng Viễn cũng nhận ra thật rõ rệt phần lớn tâm tư tình cảm đích thực của cô.

Nam Quân
Bài thơ kinh dị
Chương 10

Chàng thanh tra dợm chân bước ra khỏi phòng cô giáo, chợt chị Duyên chạy lên báo cho Trọng Viễn biết nữ chủ nhân cần gặp chàng có chuyện gấp.

_Xác thằng Ngây biến mất rồi, ông thanh tra! Các kẻ hiếu kỳ kéo tới trại Con đông nghẹt lộn xộn lắm. Xin ông tới ngay cho.

Giọng nói của bà Án run run xúc động khi báo tin dữ.

Trọng Viễn quay ra cửa, rảo bước đi qua trại Con.

Gặp bà Cầm, chàng yêu cầu cho biết mọi việc.

Trước khi bắt tay, đặt bước tiến sâu vào cuộc điều tra, Trọng Viễn đã điện về Phú Bình xin cấp trên tiến hành mọi thủ tục trong vụ án mà thằng Ngây là nạn nhân và chàng dặn bà Cầm là phải mời vị Linh mục cha Xứ Phú Hộ tới làm phép xác cho thằng nhỏ tội nghiệp.

Trọng Viễn bàng hoàng, trên mặt chàng không một thớ thịt nào rung động, nhưng ánh mắt đã quắc lên. Làn da trên đôi má ửng hồng; Trọng Viễn có cảm giác kẻ gian đã coi thường chàng quá.

Tia mắt sáng quét một vòng trong đám đông. Một vài cậu con trai làng nhớn nhỡ cười cợt khi trông thấy “chàng con trai tình thành” có sắc giận dữ. Thái độ vô trách nhiệm của mấy chú, mấy cô “còn sống nhờ cơm cha áo mẹ” ấy khiến Trọng Viễn không khác ngọn lửa bị đổ thêm dầu.

Biến cố thê thảm xảy ra gây đổ vỡ chết chóc cho bà Cầm, cho gia đình bà Án Bùi, không thể chấp nhận thái độ hiếu kỳ một cách vị kỷ như thế kia

được. Trọng Viễn ghé tai ông xã trưởng Văn Điền nói nhỏ. Vị hương chức cao cấp nhất trong làng đỏ nét mặt hét thật lớn:

_ Tất cả hãy lui ra, lui hết! Lẹ lên!

Đám đông giật mình dẫn ra chừa một lối đi chỉ vừa lách đủ một người.

Linh mục Bạch Tâm lẹ chân tiến bước. Trọng Viễn đã chặn lại nói ngay:

_ Kính thưa cha xứ, xin người hãy nán lại chút đã!

Vị linh mục khẽ gật đầu nhường lối cho bà Cầm. Mọi người lục đục bước theo. Các kẻ hiếu kỳ ở lại tụ họp giữa sân bàn tán xôn xao. Họ đặt rất nhiều giả thuyết về việc “xác chết biến mất”. Trọng Viễn yêu cầu cho biết rõ chi tiết, tuần tự từng điểm một: bác sĩ khám hôm qua cùng các vị thẩm phán đã lên tận nơi khám nghiệm xác thặng Ngây, công nhận thặng nhỏ bị trúng ba phát đạn súng lục, hai phát vào bụng, một phát trúng giữa tim.

Sau khi phái đoàn Điều Tra Tư Pháp ra về, thi thể nạn nhân đã được đặt lại ngay ngắn trên giường, khuôn mặt trắng nhợt của thặng Ngây được phủ một tấm vải trắng mỏng. Mọi người quyết định tới 6 giờ chiều, sẽ khâm liệm đắp điểm cho nó.

Trong vườn không còn bông hoa nào, bà Cầm thương cháu đi vội lên trên cụ Án xin ít bông ở ngoài vườn đem về cúng vong linh nó.

Khi đi, vì bối rối trong lòng, bà đã quên không khóa cửa nhà, bỏ ngõ cửa ngoài vòng rào và...thi thể thặng Ngây biến mất.

Chàng thanh tra đêm chiêu suy nghĩ – “Hừ! Mình bị coi thường quá! Bị “nó” coi thường suốt từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ! Ai ngờ sự việc lại có thể như thế này được!...Hừ! Tên Sinh này ghê gớm thật! Nếu vậy, chắc chắn hẳn đã được một tên nào đó phụ giúp một tay rồi. Lẩn lút trong đám rùng mà chỉ có một mình là chuyện không thể thực hiện được. Ngủ đã vậy, còn ăn thì sao? Thêm nữa, nếu chỉ có một mình làm sao hẳn na được xác thặng nhỏ Ngây đi? Và, không hiểu lấy trộm xác của thặng bé để làm gì kia chứ?”.

Trong khi vị Linh mục dịu dàng an ủi những kẻ gặp điều bất hạnh. Trọng Viễn lim dim đôi mắt, soải lưng, ngả đầu trên lưng ghế bành, nghĩ ngợi. Chàng hồi tưởng những vụ phạm đại tội, đích thân mình đã thụ lý, trong đó có hai vụ người chết “bỏ đi” và hai thủ phạm, một cô gái hạ sát tình nhân, một bà mẹ vì quá thương con, không muốn thi thể con bị giải phẫu, đã đem chôn dấu chôn diếm xác chết. Cả hai người, khi bị phát giác và bị giam giữ đã hóa điên.

Tiếng “điên” âm vang trong trí óc, nhắc Trọng Viễn nhớ lại giả thuyết đặt ra lúc đầu. Và giả thuyết “điên” càng khiến chàng say mê thích thú trong việc phanh phui sự thật.

Có thể, thằng Ngây đột nhiên nổi cơn điên loạn đã chồm vào cắn xé cậu Sinh. Và chàng này không còn cách nào khác là nổ súng bắn chết nó. Sự kiện ấy giải thích rõ số lượng đạn bắn ra trong cơn khủng hoảng tinh thần. À, thế nhưng tại sao Sinh không đi trình báo ngay cho nhà chức trách địa phương biết! Chàng hoang mang mất sáng suốt tới mức có hành vi như một thủ phạm chính trong khi sự thật không phải thế. Hơn nữa, dư luận cũng không thể chê trách một người trong trường hợp tự vệ chính đáng, một thân một mình trong rừng rậm.

Dĩ nhiên không phải những câu vè từ lá bài của mục Phé đã khiến chàng thanh tra kết luận rằng chính cậu Sinh, con cụ Án đã hạ thủ giết chết thằng Ngây. Mà chính là việc cậu công tử con quan thường mang súng lục theo trong mình... cô gái xinh đẹp tên Tường Vân, em ruột của cậu, cũng đã xác nhận như thế. Mà sau khi bắt gặp chiếc bao da đựng súng, Trọng Viễn phải công nhận khẩu súng của cậu Sinh cũng cùng một nòng với khẩu súng lục đã bắn chết thằng Ngây.

Chàng trai gật đầu khẽ chép miệng:

_ Vụ này phức tạp quá sức và ghê rợn cũng quá sức! Cứ coi bỏ được một

nút thì nút kia lại cột vào, âm thanh trong bóng tối...! Bực quá! “Người chết đi mất”! Hừ!

Trọng Viễn thả bước từ từ đi về phía biệt thự cụ Ân dùng cơm tối. Một lần nữa, chàng trai trẻ thăm kính phục cô tiểu chủ Tường Vân. Trong tòa biệt dinh đầy biến cố nghẹt thở này, phần đông mọi người đều hốt ha hốt hải, chỉ riêng Tường Vân vẫn giữ được tinh thần bình tĩnh, thái độ và cử chỉ vẫn đĩnh đạc dễ dàng.

Tường Lan cứ đóng cửa nằm im trong phòng riêng. Niềm đau khổ của cô chị cả không bút nào tả xiết, cô giáo Bạch Xuyên, chỉ trừ ba bữa ăn còn thấy mặt, còn không thì không khác gì một bóng ma lạng lẽ. Cứ buông đũa, buông bát là lại thơ thẩn rồi mất hút trong vườn hoa. Nữ chủ nhân biệt thự thì chỉ còn là cái bóng của chính mình mà thôi. Mọi việc tề gia, đều do một tay Tường Vân quán xuyến. Giọng nói êm như nhung khi ra lệnh cho gia nhân khiến người nghe vẫn cảm thấy phấn khởi trong lòng. Rồi lại những nụ cười thiên thần khi nhìn mẹ hoặc để cảm ơn Trọng Viễn đã khiến chàng trai trẻ nhiều khi cuống quýt, chân tay thừa thãi chẳng biết để vào đâu.

Nam Quân
Bài thơ kinh dị
Chương 11

Sau bữa cơm tối, chàng thanh tra lên phòng ngủ ngay. Trước khi đi sâu vào giấc ngủ ngon, Trọng Viễn lẩm bẫm mơ màng với ý nghĩ vui vui:

_ Ngày mai mình sẽ tới thăm mộ Phé một phen nữa. Không hiểu bên trong cái sọ dừa bù xù đó thật ra có những cái gì chứ? Lúc thì chưa hỏi đã nói. Lúc thì cạy răng lại không chịu thốt một lời.

Khoảng 11 giờ đêm, gió lớn bỗng nổi lên. Nửa giờ sau, bão tố diễn ra cuồn bạo. Mưa nhu trút nước, cây cối trong vườn bị gió lay, rên rỉ, thân cây vắn xoắn kêu răng rắc, kinh hồn. Gió gào, mưa quét, cứ thế kéo dài suốt đêm. Mãi tới sáu giờ sáng mới tạm yên. Bão tố ầm ầm đã khiến cho Trọng Viễn cũng như mọi người trong biệt thự trần trọc thâu đêm. Sáng tám giờ chàng mới thức giấc, mệt mỏi vô cùng. Đúng lúc ngồi ăn sáng, gia nhân bà Án mang lên cho chàng mảnh giấy của vị thiếu tá tại phi trường, báo cho biết: trung úy Dương khi bị cử đi công tác tại phía Nam đã hết sức tranh đấu để xin người khác thay thế, nhưng không được, đành phải dứt áo lên đường. Rõ là chàng sĩ quan trẻ rất khổ tâm về chuyển công tác này.

Trọng Viễn trầm nghĩ:

_ Chàng Dương không muốn một chút nào xa rời Tường Lan. Vậy thì chàng trai không chút dính líu đến vụ án thê thảm này.

Đang sửa soạn “đi thăm” mộ Phé, chợt có tiếng người phu trạm gọi công. Gia nhân đưa lên cho chàng một bức thơ. Chữ đề ngoài phong bì là một loại chữ vụng về, nét run run như nét chữ học trò lớp năm. Trọng Viễn lật đặt xé bao ngoài:

“ Báo cho thanh tra Trọng Viễn biết rằng nếu tiếp tục rở vào những chuyện không dính gì tới mình, tính mạng sẽ bị lâm nguy nội trong 48 tiếng đồng hồ đó”.

Chàng thanh tra chúm môi huýt gió một hơi dài:

_ Úi chà! Ghê nhỉ!... Hừ!... Từ bữa đặt chân tới đây, “mỗ” chỉ rở vào những chuyện dính dáng tới “mỗ” mà thôi. Có đụng chạm gì tới ai đâu. Đúng như lời mụ Phé nói: nghề nghiệp của tôi mà!

Tự động, chàng thanh tra đưa tay sờ vào túi áo bên phải, nơi nằm gọn một khẩu “Browning”. Yên trí, chàng sửa soạn bước ra. Trước khi đi, Trọng Viễn lấy ra xem lá thư nặc danh gửi cho bà Án về cụ tình ái lãng nhãng giữa Sinh và cô gái tên Liên, so sánh với lá thư mới nhận được. Hai tuồng chữ hoàn toàn khác biệt. Vậy thì ít nhất có hai kẻ nhúng tay vào vụ án này. Tên thứ nhất muốn ngăn chặn để Sinh thôi đi những chuyện trăng hoa ong bướm, kẻ thứ hai muốn chàng chấm dứt ngay cuộc điều tra... Chữ viết tuy có khác, nhưng có thể chủ mưu chỉ là một.

Trọng Viễn xuống nhà dưới. Chàng gặp ngay Tường Vân. Cô gái thùy mị đón chào chàng thanh tra bằng nụ cười thật xinh. Vừa may! Trọng Viễn đang cần tìm năng để hỏi tin tức:

_ Cô Tường Vân! Cô có thể cho tôi được coi một vài dòng chữ viết của cậu Sinh không?

_ Dạ được chứ ạ! Để tôi đi lấy, ông chờ một lát nhé!

Hai phút sau, thiếu nữ trở xuống, tay cầm một tấm bưu thiếp anh trai nàng đã gửi tặng khi cậu ta đi du lịch tại Thụy Sĩ. Liếc mắt ngó qua, Trọng Viễn biết ngay tuồng chữ rất đẹp ghi trên bưu thiếp và chữ viết gà bới nguệch ngoạc “bất thành tự dạng” trên hai lá thư nặc danh chẳng có điểm nào để có thể gọi là cùng một người cả.

Cậu Sinh, mặc dù có cố gắng tới mức nào chẳng nữa cũng không thể viết xấu như thế được.

Thêm nữa, tuồng chữ viết trong là thư nặc danh mới nhận được đây nhất định không phải là tuồng chữ viết giả tạo. Rõ ràng là lỗi viết của một người quê mùa ít học, cầm bút còn vụng về lúng túng, nhưng cách hành văn lại rất

thông minh lanh lợi: “Báo trước cho ông thanh tra Trọng Viễn biết rằng...”

Tường Vân đưa mắt nhìn chàng trai. Ánh mắt bồn chồn khắc khoải. Trọng Viễn mỉm cười. Nụ cười của chàng đột nhiên ngượng nghịu vô cùng.

Một làn hơi đưa lên hâm nóng làn da mịn màng của thiếu nữ. Trong nháy mắt, sắc mặt Tường Vân ửng hồng, đẹp rục rỡ, khiến Trọng Viễn chớp mắt liền mấy cái.

Hình như thiếu nữ hơi hối hận vì có một phút vô tâm đối với điều buồn lo của gia đình yêu quý của nàng. Tường Vân cất tiếng dịu dàng:

_ Ông cố gắng tìm cho ra anh Sinh tôi nhé!

Chàng thanh tra đưa vội hai tay nắm lấy hai bàn tay nuột nà đưa ra trước mặt mình. Tiếng nói của chàng phào nhẹ như hơi gió:

_ Tôi hứa với Tường Vân lời hứa danh dự!

Thế rồi, thong thả tản bộ hướng về phía nhà mù Phé. Vừa đi, Trọng Viễn vừa suy nghĩ rất lung. Trước khi vào gặp mù, phải rẽ vào rừng một lúc cái đã, đến chỗ con Báo Tố bị bắn hạ. Biết đâu lại chẳng bắt gặp một gian lều hoặc một cái mái lá nào đó của hung thủ. Trọng Viễn không phải là người nhát gan. Hơn nữa, chàng vẫn tin rằng sinh mạng của mình không có gì đáng ngại mặc dầu lá thơ đe dọa vẫn nằm kèn kệnh trong túi áo. Và lại, nếu “kẻ kia” chủ tâm muốn hại chàng, ắt hẳn đã bắn trúng chàng ngay cùng một lúc với con chó chó.

Trọng Viễn âm thầm kết luận:

_ Không dám bắn hạ mình, không dám sát hại một nhân viên nhà nước.

Đó đúng là bằng chứng rõ rệt để chứng minh thủ phạm chính là Sinh.

Trọng Viễn đặt bước đi vào một lối nhỏ phủ đầy lá rụng ẩm dầm nước mưa hồi đêm. Chàng cảm thấy hơi lạnh lạnh. Đột nhiên một bóng hình kỳ dị xuất hiện lù lù ngay trước mắt. Bóng hình ấy khoác một chiếc áo mưa đàn ông có mũ chụp sùm sụp trên đầu. Không hiểu là đàn ông hay đàn bà mà

chỉ thấy “hắn” giang hai cánh tay áo lụng thụng, một tay nắm chặt chiếc gậy lớn. Có tiếng the thé cất lên:

_ Ê, ê! Thôi nghe! Đứng lại, đừng có tiến lên nữa nghe. Tiến lên nữa là chết đó!

Trọng Viễn thản nhiên:

_ Tưởng ai! Té ra mù Phé! – Chàng trai rút nhanh lá thư nặc danh vừa nhận được hồi nãy – Này, mù viết lá thư hăm dọa tôi đấy phải không?

Mù phù thủy quắc mắt ngó chàng chăm chú:

_ Ai biết đọc biết viết bao giờ?

Chàng trai mỉm một nụ cười:

_ Bữa nọ, bà Cầm có nói rõ chính bà đã tự tay chép ra bài thơ kinh dị đó. Vậy là bà biết đọc thông viết thạo!... Thôi kệ, mù cứ để tôi đi lên thử coi. Tiến lên, để xem tên nào định làm gì tôi nào... Mù xê ra!

Mù Phé vẫn lải nhải:

_ Đã bảo đừng tới, đừng đi nữa mà!

Chợt mù trầm giọng:

Một đứa ngủ, hai đứa ngủ.

Đứa thứ ba rồi cũng chẳng thức lâu.

Trọng Viễn cố ý trêu chọc cho mù tức khí phải phun ra hết:

_ Này mù Phé! Hai đứa nào chết thì chưa thấy. Chỉ có một đứa chết mà thôi. Mà đứa chết đó cũng lại “đi” đâu mất rồi. Mù thấy chưa? Mù thấy rõ ràng là đã đến phiên tôi thế nào được. Xê ra!

Mù Phé nhìn chàng chòng chọc:

_ À! Đã muốn thì cứ việc lên đi. Cậu sẽ thấy đủ... hai đứa. Rồi là tới phiên đứa thứ ba. Cậu nhất định muốn thế kia mà. Hừ!

Dứt lời, mù phù thủy quý quái tung vung tay áo, ré lên một tiếng như tiếng cú kêu, quay mình chạy mất hút.

Trọng Viễn khẽ nhún đôi vai rộng, chép miệng:

_ Bà già quý quái!

Chàng thận trọng tiến bước, lắng tai nghe ngóng, không bỏ sót từng tiếng lá

cây sột soạt, từng tiếng cành cây khô gãy kêu rảng rặc. Trọng Viễn dừng chân tại gốc cây thông to lớn, nơi con Bão Tố gục chết hôm trước.

Chàng ngậm ngùi khẽ nói:

_ Khi đến đây, mày đã trông thấy hoặc đã đánh hơi thấy gì hả Bão Tố? Bão Tố ơi! Giá mày không bị chết oan, bây giờ còn ở cạnh bên ta thì thích quá.

Chàng thanh tra đi quanh gốc cây một vòng. Đột nhiên, cúi xuống thật nhanh, sát gốc, gần mặt đất, một bông hoa pansée nhỏ xíu, héo úa, dầm nước mưa, từ màu trắng trinh bạch đã ngả sang màu nâu nham nhở, bám chặt vào thân cây. Chắc là do gió thổi mạnh, bông hoa tấp dính vào vỏ cây như dán bằng keo. Nếu không là con mắt của nhà chuyên môn điều tra tư pháp, chắc chắn không thể tìm ra được sự hiện diện của dấu vết rất nhỏ nhưng vô cùng quan trọng ấy. Trọng Viễn bàng hoàng, lật đi lật lại bông hoa héo úa mỏng manh như tờ giấy quần thuốc lá trong lòng bàn tay hơi run. Chưa đầy năm phút sau, đột nhiên sự thật xuất hiện như một làn chớp nhoáng, chói lóa, ghê rợn, khiến chàng thanh tra bật rú lên một tiếng kinh hoàng.

Nếu thế thì kẻ sát nhân không phải là Sinh! Đáp máy bay để đi đâu đó cũng không phải là Sinh nốt! Tất cả những chi tiết sự việc đều do mụ Phé dựng lên, bịa ra cả... Nhưng có điểm này: “Không chừng cậu ngự trên cao”...có thể...là... Trọng Viễn rợn người, cảm thấy rõ ràng mồ hôi toát ra, chảy dọc theo sống lưng, lạnh buốt. Muốn ngẩng đầu lên, chàng trai có cảm giác gáy mình đau nhức, cứng đờ ra, không động cựa được. Mắt không ngó, nhưng trong tâm trí, chàng thanh tra đã biết rõ là phía trên cao ngang đỉnh đầu mình, hiện có... một cái gì.

Trực giác của Trọng Viễn linh thật!

Đúng như thế! Trên một cành cây thông cao chót vót, giữa đám lá thông xanh, một thân người treo lủng lẳng. Một người chết thắt cổ? Không đúng! Chết thắt cổ mà dây cột ngang nách, ôm choàng qua ngực?

Nội mười giây đồng hồ sau. Trọng Viễn đã biết được ngay, Sinh! Đúng xác chết của Sinh! Chàng quý tử con quan Án Bùi Đình Quang chỉ còn là cái xác không hồn, khuôn mặt nhợt ra, xanh mét như tàu lá chuối non. Máu trong người đã do vết thương nơi bụng rỉ ra, y hết trường hợp của thằng Ngây. Và sinh mạng của chàng trai đã theo lỗ hồng của vết thương mà bay đi mất. Trọng Viễn nhớ lại giây phút xúc động buổi tối hôm đầu khi đặt chân tới đây. Lúc đó sự lo lắng, bồn chồn khắc khoải đã khiến hai khuôn mặt, của bà Án, của bà Cầm, một đẹp đài các, một đẹp phúc hậu, in sâu những nếp nhăn giống nhau như hệt. Rồi đến bây giờ nhìn mặt Sinh. Trọng Viễn lại thấy những nét giống hệt những nét đã bắt gặp trên mặt thằng Ngây. Nghĩa là: niềm khắc khoải vô biên, xen lẫn khủng khiếp, ngạc nhiên đến tột độ.

Vừa trèo xuống, chàng thanh tra vừa ngẫm nghĩ:

_ Phải xét lại, phải làm lại từ đầu. Hừ! Mụ Phé quái quỷ này! Rượu mời không uống, lại chỉ thích uống rượu phạt! Ngon ngọt không muốn, lại muốn toàn những cứng rắn cay chua! Phải “ốp” cho mụ nói hết sự thật mới được! Không thể để mụ tưởng là đánh lừa được mình, cứ tiếp tục cười thầm chế riễu mình mãi.

Xuống tới mặt đất, Trọng Viễn đứng dựa vào gốc cây ngẫm nghĩ:

_ Chút xíu nữa, lòng tự ái bị tổn thương khiến mình hành động không kịp suy nghĩ chín chắn. Mụ Phé rất được mọi người ở đây thương mến. Vậy mình phải dè dặt lắm mới được. Có lý nào mụ lại đích thân cầm súng lục bắn chết Sinh và thằng Ngây? Lại càng không phải là mụ đã mang được hai cái xác, thủ tiêu một, còn một thì treo lủng lẳng trên kia. Tại sao lại phải dàn cảnh ra như thế? À, à... mụ Phé này, thế nào mụ cũng phải nói, nói hết sự thật ra. Sự thật một khi trắng đen rõ rệt, vụ án bí mật tại dinh cụ Án Bùi sẽ không còn là bí mật nữa.

Một cảnh khô gầy kêu “rắc khiến Trọng Viễn giật nảy mình. Một con thỏ

rừng mình trắng như bông vun vút chạy qua, nhìn theo bóng con vật chạy trốn, chàng trai thôi nghĩ đến nạn nhân và liên tưởng đến thủ phạm.

Trọng Viễn lẩm bẩm:

_ Hung thủ không phải là Sinh! Vậy thì đúng là con quỷ sống nào đó tàn bạo hết cỡ. Nó sẽ không lùi bước trước một vụ sát nhân thứ ba nữa. Con quỷ sống hiện giờ vẫn ẩn nấp đâu đây! Nó có một mình hay có sự tiếp tay của tên đồng lõa? Đồng lõa? Ai, ai có thể là đồng lõa của hung thủ? Mụ Phé chẳng? Kể cũng đáng nghi lắm. Nếu không có tà ý gì thì tại sao mụ lại lấy mấy cây bài ra làm rối loạn sự việc ngay từ lúc đầu? Mụ toan tính cái gì vậy? Bí mật!... Để né mạng lưới của pháp luật! Nhưng có một điều khó hiểu nhất là: động cơ nào đã thúc đẩy hung thủ xuống tay hạ sát cả hai người? Hai nhân vật đều khác biệt nhau, thể chất khác, trình độ trí thức khác nhau một trời một vực. Hay thủ phạm là một gã điên khùng loạn trí?... Hay là một... mụ điên. Mụ điên.

Có tiếng lá khô kêu sột soạt. Trọng Viễn ngẩng phắt lên. Mụ Phé đã sừng sững đứng trước mặt tự bao giờ. Mụ há hốc cái miệng, sặc lên cười “khách khách”, cất tiếng nói như quạ kêu:

_ Thế nào ? Cậu Cả ? Trông thấy tận mắt hai người chết rồi đấy chứ, hả ? Còn muốn người thứ ba nữa chết không ?

“Cậu Cả” ùng ùng nổi giận. Cứ nghĩ đến nỗi đau khổ của mọi người trong biệt thự cụ Ân khi nghe được chàng báo tin dữ. Trọng Viễn lại có cảm giác như lửa đốt trong lòng. Chàng trai nghiêng rằng:

_ Coi chừng đó, mụ Phé ! Mụ ghê gớm lắm ! Xác thẳng Ngây đâu ? Nói đi ! Đồng thời mụ có chịu bảo cho tôi biết kẻ nào nhẫn tâm hạ sát cả hai người đó không ? Chịu không ? Có hay không ? Trả lời một tiếng thôi.

Mụ phù thủy luống cuống:

_ Ấy, có, có ! Tại cậu không hỏi thì làm sao tôi nói!

Chàng thanh tra không ngờ mụ biết điều một cách dễ dàng đến thế, liền mỉm cười trách:

_ Mụ đã lớn tuổi như thế rồi, ít nhất cũng phải biết hổ thẹn với lương tâm

khi thấy điều tra một vụ án ghê gớm như thế này cứ kéo dài ra mãi trong lúc chính暮,暮 lại biết được sự thật như thế nào. Đôi mắt nâu quắc lên, giọng nói chàng thanh niên đành lại – Giờ đây, dù muốn dù không,暮 cũng phải nói. Thế nào暮 Phé ! Nghe tôi hỏi đây rồi liệu mà trả lời: ai đã giết cả hai đứa ?

_ Tôi ! Chính tôi ! Tôi đã giết cả hai đứa!

Mụ Phé nổi cơn điên ? Đúng thế ! Trọng Viễn bất giác thoái lui một bước như người đứng trước một con rắn độc đang nhóng cổ sắp sửa mổ tới. Miệng chàng lắp bắp:

_ Á, a ! Nhưng tại sao ? Tại sao chứ ? Hả ?

_ Tôi ghét tụi nhà mụ Án, suốt đời giàu sang phú quý, sống trong nhung lụa lướt là. Mà tôi thì khổ quá. Suốt đời chỉ sống nhờ vào sự bố thí của họ. Tôi thù hận họ. Mụ Án làm bộ làm tịch, ý có mấy đứa con, đứa nào cũng xinh đẹp. Mà ngay cả mụ nữa, ăn uống tẩm bổ, cứ đẹp nỡn ra. Còn tôi, thì lại phải sống hẩm hiu trong cảnh cô đơn đói khổ.

Trọng Viễn có cảm giác vừa được nghe một bài văn tả oán. Một bài văn gò ép, gượng gạo đã sửa soạn sẵn sàng từ lâu, chỉ chờ có đúng dịp là đọc lên lầu lầu như diễn kịch.

Chân chàng thanh tra lại tự động bước tới một bước:

_ Mụ Phé kì quái thật ! Thế ra chỉ vì ghe ghét mà mụ đã hành động dã man như vậy ! Nhưng còn thằng Ngây ! Thằng Ngây đã làm gì mụ chứ ?

Mặt mụ đàn bà ngẩn ra mấy giây, nhưng lấy lại vẻ bình thản rất nhanh. Tiếng mụ lại cất lên đều đều:

_ Tôi đã bắn chết cậu Sinh đêm hôm 12 rạng ngày 13. Lúc đó, cậu ấy với thằng Ngây đang đi chơi trong rừng trên con đường mòn lớn đó. Khi cậu Sinh gục chết, tôi đã bắt thằng nhỏ trèo lên treo xác cậu ta trên cành cây. Tôi đã giúp nó một tay bằng một sợi dây thừng đầu buộc một hòn đá, liệng qua cành cây. Thằng Ngây riu riu làm theo vì nó sợ hãi tôi quá. Khi trèo xuống, đột nhiên thằng nhỏ nổi cơn hung bạo, miệng la hét inh trời và nhảy xổ vào căn xé tôi như một thằng điên.

_ Thế là bà nổ súng bắn nó luôn ?

_ Phải !

_ Súng gì thế ?

Không một chút ngập ngừng do dự, mụ Phé nói ngay:

_ Khẩu súng trường hai nòng của cậu Sinh bỏ quên tại nhà tôi hồi sáng hôm ấy, khi cậu đưa mấy cuộn len đến cho tôi nối thêm vào ống tay áo lạnh của bà Án.

Chàng thanh tra chợt cất tiếng mừng reo chiến thắng:

_ Bắn bằng khẩu súng hai nòng của cậu Sinh ! Ha ! Ha ! Vậy mà vết thương trên mình hai nạn nhân lại do đạn súng lục. Ha ! Ha ! Ha !

Mụ Phé biến sắc mặt, đôi đầu gối nhũn ra. Mụ gục xuống gốc cây thông, ôm mặt khóc nức nở. Trọng Viễn cúi xuống lay vai mụ:

_ Tội nghiệp ! Này, mụ Phé ! Mụ có ý che chở cho ai thế ? Con hay cháu của mụ chẳng ? Hay một tên du đảng côn đồ nào đó, hả ?

Mụ già không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu. Chàng trai hỏi gặng:

_ Nhưng là ai mới được chứ ? Ai ?

Mụ Phé dần từng tiếng:

_ Trung úy Dường !

Ba chữ “Trung úy Dường” tuy ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến cho trí tưởng tượng bén nhạy, phong phú của Trọng Viễn tái diễn được cả một tấn bi kịch, bắt đầu từ quá khứ: mụ Phé, trong tuổi xuân thời, đã gởi đứa con trai vào cô nhi viện. Đứa con trai ấy, theo thời gian, lớn lên trở thành... Trung úy Dường, một sĩ quan phi công. Vị sĩ quan phi công ấy đổi về làm việc tại phi trường cách biệt dinh cụ Án Bùi ba trăm thước. Trung úy Dường yêu say đắm Tường Lan, cô con gái lớn của cụ Án Bùi, được người đẹp yêu lại. Cuộc tình duyên lứa đôi bị Sinh ngăn trở. Trung úy Dường, trong một phút phần hận, đã hạ sát cậu Sinh, em trai ruột của người yêu mình. Sinh, trước khi bị bắn chết, đã giăng co vật lộn dữ dội và đả thương Trung úy Dường. Dẫn chứng cụ thể: chiếc áo sơ mi đầm máu Trọng Viễn phát giác được trong ngăn kéo “com mốt” của Tường Lan.

Chàng thanh niên ý thức được vai trò tuyệt luân của mụ Phé trong việc đánh lạc hướng công lý, hy sinh tuyệt đối để cứu con trai.

Có thể thế lắm ! Ồ, nhưng còn thằng Ngây ! Cái chết của thằng bé ngớ ngẩn này giải thích thế nào ?

Hỏi, mục Phé cho biết:

_ Dường đã giết thẳng Ngây vì bất đắc dĩ, tuy trong lòng không muốn.

_ Và chính mục đã đưa ra ý kiến thủ tiêu xác thẳng nhỏ ?

_ Đúng như vậy ! Tôi chôn nó ở trong cánh rừng già. Ồ, thẳng bé vẫn yêu thích cánh rừng già ấy lắm.

Trọng Viễn vẫn cố lấy giọng điềm nhiên:

_ Thế rồi chính Trung úy Dường đã giúp mục di chuyển xác nó đi ?

Mục Phé gật đầu:

_ Phải!

Chàng thanh tra thở ra một hơi nhẹ, thật dài. Lại một câu chuyện bịa đặt, dựng đứng cứ như thật ấy thôi.

Đôi mắt tròn nâu như mắt thỏ quắc lên, giọng nói gằn từng tiếng chát chúa:

_ Mục điêu ngoa xảo quyệt ! Trung úy Dường đã đi công tác từ ngày 13. Trung úy Dường cũng không phải con trai của mục mà cũng không phải y đã xuống tay hạ sát cậu Sinh. Tôi đã lầm lớn mà nương tay để mục lừa dối mãi. Thế nào ? Sự thật ra sao ? Mục nói hay không thì bảo !

Yên trí thế nào mục phù thủy cũng nổi trận lôi đình, phản ứng chắc phải dữ dội lắm. Trọng Viễn vô cùng ngạc nhiên khi thấy mục Phé chăm chú nhìn chàng, tia mắt vô cùng buồn thảm. Hai giọt nước long lanh, từ hai con mắt, một bé một to, ứa ra, từ từ lăn xuống gò má nhăn nheo. Cái miệng không răng lại phêu phao mấy lời vè quái dị:

Một đứa ngủ, hai đứa ngủ.

Đứa thứ ba rồi chẳng thức lâu.

Một cánh tay mục Phé mệt nhọc đưa lên chỉ vào lùm cây um tùm kế bên chỗ Trọng Viễn đứng. Chàng thanh tra xăm xăm tiến lại trong khi mục phù thủy lại gục mặt tiếp tục khóc rấm rứt.

Vạch cây rẽ bụi, Trọng Viễn phát giác ra ngay thân của thẳng Ngây. “Người ta” đã kéo lê xác nó từ nhà đến tận đây. Áo quần thẳng nhỏ mặc trên người rách bươm, lấm đầy đất cát, chứng minh rõ điều đó.

Thế rồi sự thật như những đốm nhỏ, lóe sáng dần trong tâm trí chàng thanh tra:

“Xác thằng nhỏ bị kéo lê trên mặt đất, có nghĩ là người làm việc ấy không đủ sức bồng hẵn nó lên. Người ấy là mụ Phé! Mục đích để làm gì?... Nhằm làm rối tung sự thật đánh lạc hướng điều tra của mình... Rắc rối thật! Chỉ còn một cách duy nhất đối chất với thi thể cậu Sinh mới hy vọng đạt được kết quả...”

Nhìn mụ Phé, chàng buông gọn:

_ Này đi theo tôi!

Mụ phù thủy ngồi nhồm lên, có cử chỉ thảng thốt vội vàng như muốn bỏ trốn.

Trọng Viễn khẽ quát:

_ Vô ích! Định đi báo tin cho ai đấy hả? Đừng hy vọng làm cái chuyện đó nghe! Tôi theo sát mụ đó, coi chừng!

Mụ Phé bướng bỉnh, quàng tay ôm chặt lấy cây thông.

Kể từ ngày làm việc cho tới giờ, đã hơn mười năm, Trọng Viễn không hề áp dụng biện pháp cứng rắn với ai. Ngay cả bữa nay, hơn bao giờ hết. Chàng lại còn tỏ ra thương hại thật tình. Lá bùa phù thủy rã tan như tờ giấy mỏng bị nước mưa, mưa mô vụng về, thô kệch, bị phanh phui phơi trần dưới ánh sáng, mụ Phé hiện nguyên hình là một bà già thân tàn ma dại, nghèo khổ cùng cực.

Chàng thanh tra trầm giọng:

_ Mụ Phé ! Mụ nên nhớ rằng tôi biết được nhiều chuyện lắm. Nếu mụ tỏ ra là người biết điều, chịu nghe lời tôi, sẽ có lợi vô cùng cho kẻ mà mụ muốn che chở. Tôi sẽ hết sức giúp đỡ. Mụ có thể tin ở tôi.

Sắc diện Trọng Viễn ánh lên một vẻ gì đặc biệt khiến mụ phù thủy nói lỏng tay, không ôm chặt thân cây nữa, đồng thời ánh mắt mụ cũng hết hẵn vẻ lạnh lùng bí mật.

Hai người chậm chậm đặt bước đi theo con đường mòn nhỏ hẹp. Mụ già khom lưng trên khúc cây gậy tre đen bóng. Áo quần rách bươm bay phần phật theo làn gió từng cơn thổi loạn, trong không khác gì một con chim trời đã bị trọng thương còn bị bạt gió, sả cánh tả tơi.

Trọng Viễn lặng lẽ đi phía sau. Tâm trạng chàng là tâm trạng cụt hứng của nhà thiện xạ, trước khi vào rừng yên trí là thế nào cũng đem được về, trình cho công chúng xem một con mãnh thú, nhưng giờ đây, mỗi thịch rừng lại chỉ là một con chim bạt gió lông cánh tiêu điều xơ xác.

Nam Quân
Bài thơ kinh dị
Chương 12

Về tới biệt thự, Trọng Viễn đẩy mụ Phé vào một gian phòng bên cánh phải, trong kê toàn tủ sách, cửa ra vào có treo chìa khóa sẵn sàng. Chàng thản nhiên khóa trái cửa, để mụ phù thủy bên trong.

Bước xuống sân, chàng thanh tra áy náy vô cùng, Trọng Viễn cảm thấy khổ tâm không bút nào tả xiết khi nghĩ đến lúc bắt buộc phải báo cho bà Án biết về cái chết rùng rợn của đứa con yêu quý của bà. Trời ơi ! Và nhất là... nhất là Tường Vân, cô gái đẹp dịu hiền phải đối chất với cái xác không hồn của người anh trai ruột thịt.

Phải ! Đúng như thế ! Chương trình kế hoạch “đối chất” của Trọng Viễn là: yêu cầu tất cả mọi người ở trong biệt dinh cụ Án phải nhìn mặt xác chết một lần, nhưng không báo cho một ai biết trước việc ấy.

Đồng thời, chàng giữ tuyệt đối bí mật. lẳng lẳng kêu điện thoại để điện trình Tòa án nội dung sự việc.

Ông Dự thẩm Tòa án được thông báo chương trình kế hoạch chuyên môn của chàng thanh tra, đã thi hành các thủ tục một cách kín đáo, đồng thời hai thi thể nạn nhân được di chuyển bằng xe hơi đến quán tại nhà bà Cầm. Xác thằng nhỏ Ngây được khâm liệm ngay. Còn thi thể Sinh, cao lớn, cân đối, vẫn mặc đủ quần áo chỉnh tề, đặt nằm ngay ngắn trên cái giường lớn. Có điều lạ là người ta không thể chấp hai bàn tay cứng ngắt của cậu vào với nhau, và không làm cách nào khép được đôi mí cho che kín đôi tròng mắt lúc nào cũng mở trừng trừng.

Trọng Viễn, trăm khéo, nghìn khôn, đã ngầm báo cho bà Án tin tức rùng rợn về cậu con một. Bà tỏ ý muốn được nhìn thấy mặt con lần cuối cùng,

ngay tức khắc. Chàng thanh niên vô cùng cảm phục trước thần thái bình tĩnh lộ trên sắc diện uy nghiêm của thiếu phụ. Bà thở dài, từ từ thốt:

_ Trước sau tôi vẫn nói với ông: “Cháu Sinh chỉ là nạn nhân chớ không thể là thủ phạm được”. Ông đã thấy rõ lời tôi nói là đúng chứ ?

Tia mắt chàng thanh tra, từ lúc nào vẫn phóng qua ô cửa sổ, chột ngẩng lên nhìn mặt nữ chủ nhân. Làn da xanh mét trên khuôn mặt dài các tổ cáo rõ nội tâm đứt đoạn của người mẹ thương con nhưng vẫn cố gắng không để lộ ra.

Trọng Viễn trầm giọng:

_ Thưa bà ! Thành thực chia buồn cùng bà ! Và trân trọng thỉnh cầu nơi bà một điều: vì lợi ích của cuộc điều tra truy lùng thủ phạm, khi về tới biệt thự, xin đừng để lộ sự việc thâm này. Việc loan báo, xin để dành phần tôi. Có thể, tôi mới có thể lợi dụng sự xúc động của từng người khi họ được nghe công bố tin tức. Con người ta, khi bị cảm xúc, thường để lộ chân tướng, do đó mới hy vọng tìm ra đối tượng để quy định trách nhiệm về vụ sát hại hai mạng người một lúc này.

Qua một tiếng thở dài, thiếu phụ khẽ gật đầu. Mái tóc muối tiêu gọn đẹp khẽ rung rung:

_ Xin vâng ! Trăm sự đều nhờ một tay ông lo hết ! Tôi xin hoàn toàn theo ý ông muốn !

Về đến biệt dinh, bà Án nhẹ nhàng như một cái bóng, về thẳng phòng riêng. Khi cánh cửa phòng đã khép chặt, khuất lấp con mắt của mọi người, bà mẹ thương con mới vật mình trên nệm giường, úp mặt vào cánh tay, òa lên khóc nức nở.

Trong khi đó, tại nhà bà Cầm, Trọng Viễn bắc một cái ghế dựa, ngồi cạnh giường Sinh nằm. Theo lệnh của chàng, hai nhân viên Cảnh sát, có mặt tại biệt thự từ hôm đầu, đã đi mời tới nhà cụ Án Bù, tất cả những người được chàng thanh tra “hỏi thăm” về từng nội vụ. Từng người một, sẽ được đưa tới nhà bà Cầm, lưu giữ thật cẩn mật tại gian nhà bếp sau cuộc “đối chất”

với xác chết.

Kẻ được đưa tới đối chất trước là... Tường Vân! Chàng thanh tra thấy cõi lòng se lại khi nghe thiếu nữ rú lên thảng thốt:

_ Anh Sinh! Trời! Anh Sinh yêu quý của em! Trời ơi!

Chưa dứt tiếng kêu, Tường Vân đã nhào tới ôm chầm lấy xác anh, đặt môi lên vầng trán lạnh ngắt như muốn hà hơi làm cho nó ấm lại.

Trọng Viễn ân hận vì đã bị bắt buộc phải bố trí một cảnh tượng thương tâm đứt ruột như thế, chàng vội vàng chạy lại đỡ tấm thân băng tuyết, giây phút này mềm oặt như mớ dưa héo, rũ xuống, dìu đi, gần như là bế bổng hẳn cô gái lên, đoạn đưa xuống gian bếp ngồi chờ cuộc đối chất cho tới khi chấm dứt. Tường Vân ngồi yên chỗ, chàng quay bước lên nhà trên ngồi vào chỗ cũ.

Người thứ hai được đưa vào nhìn mặt Sinh là... chị Duyên, cô nữ tỳ xinh đẹp của cụ Ân Bùi. Liếc nhanh mắt, chiếu tia nhìn lên sắc diện cô gia nhân, chàng trai nhận ra ngay sự ngạc nhiên tột độ. Đúng thế! Chị Duyên không ngờ “người ta” lại đưa chị tới đây để chứng kiến cảnh tượng ghê gớm này. Nhưng, vốn là một cô gái có tâm hồn cứng rắn, can cõi và... ích kỷ, chỉ tha thiết đến cái gì có lợi cho riêng mình mà thôi, Duyên nhếch môi cười nhạt, thốt ra những lời chua cay khó chịu:

_ Thế là rồi một đời! Đáng kiếp! Trẻ không tha, già không thương. Gặp ai sạch mắt một tí là cũng thả lời ong bướm, chẳng từ một ai. Đã bảo trước rồi mà! Nhất định là lại một nàng nào bị bỏ rơi báo thù đây!

Trọng Viễn cau mày khó chịu, ra hiệu cho cô gái im lặng và vẫy tay bảo đi.

Tài xế Giang xuất hiện nơi khuôn cửa ra vào. Không có gì xúc động lòng người cho bằng cảnh tượng một người đứng tuổi, nét mặt từng trải phong sương, mà lại đầm đìa nước mắt. Bác tài Giang đưa bàn tay vụng về lên quệt mắt, miệng lắp bắp nói chẳng ra lời, giọng khàn đục hẳn đi:

_ Tội nghiệp quá! Cậu Sinh ơi!

Hơn mười lăm năm nay, lái xe cho gia đình cụ Ân Bùi, bác tài Giang, một con người giang hồ lịch lãm, đã coi nữ chủ nhân, các cô, cậu tiểu chủ của mình như những người thân thích ruột rà.

Vừa đưa bác Giang quay ra, Trọng Viễn vừa ngẫm nghĩ:

_ Kết quả cuộc “đối chất”, tới giây phút này coi bộ chưa có gì khả quan... Kiên nhẫn một chút coi, may... À, đây... mục này có vẻ hay hay đây... Tường Lan bước vào. Chàng thanh tra không rời mắt ngó nàng dù chỉ một giây.

Thấy xác em trai, Tường Lan lão đảo y người bị ai đánh đòn thật nặng trúng ngực. Hai tay ôm mặt, đầu gối như lỏng ra, không chống đỡ nổi thân người. Cô gái đẹp khuyu chân quỳ sụp xuống bên cạnh giường người chết. Gục trán vào nệm giường trắng tinh, Tường Lan khóc than rên rĩ tưởng không còn chấm dứt được nữa.

Đợi cô gái dịu bớt cơn xúc cảm, chàng trai mới khẽ nghiêng mình:

_ Thế nào cô Tường Lan? Bây giờ cô đã thấy là cần nói hết cho tôi biết chưa?

Cô con gái cả cụ Ân Bùi ngẩng mặt đứng phắt lên. Sắc mặt nàng xanh rờn:

_ Trời ơi! Ông vẫn cứ đinh ninh là tôi giấu diếm mọi điều liên hệ đến cái chết của em tôi. Lầm! Ông thanh tra lầm rồi! Nếu biết được bất cứ một điều gì có ích cho cuộc điều tra, xin ông cứ tin rằng tôi đã nói cho ông biết rồi chứ!

_ Nhưng cô có thấy rằng, vì cứ ngậm miệng không nói gì mà cô đã khiến việc dò xét của tôi bị tê liệt hết đó không? Hoặc giả có vớ được một đường dây nào đó thì lại là toàn đường dây sai lạc, những đường mòn dẫn đi mỗi lúc mỗi xa sự thật. Cô có tin là tôi có đủ khả năng để bắt buộc cô phải nói sự thật không? Nếu là ai khác, không phải cô Tường Lan, con gái lớn của cụ Ân Bùi Đình Quang đây, cô có biết tôi sẽ nói thế nào không? – Trọng Viễn hăng giọng, nói hơi lớn – Tôi sẽ bảo rằng: “Thôi được! Cô không muốn nói gì hết phải không? Không sao! Cô sẽ giải thích với ông Dự Thẩm

vậy!”

Bất giác cô gái rùng mình, gật đầu lia lịa:

_ Ông nói đúng! Quả tình ông là một người thành thực và có lòng nhân ái vô cùng.

Trọng Viễn ngó thật sâu vào đôi mắt đẹp:

_ Cảm ơn cô! Vậy thì cô giúp tôi một tay nhé!

Tường Lan khóc nức lên.

_ Nhưng, tôi... không...không thể... À, tôi... đây, tôi sẽ nói hết sự thật cho ông nghe. Và rồi ông sẽ thấy chẳng có gì liên hệ tới...tới...

Cô gái không nói hết câu. Nàng chỉ đưa mắt nhìn thi thể của em trai yêu quý và lại khóc như mưa.

Trọng Viễn nhìn Tường Lan ái ngại:

_ Cô chỉ cần cho tôi biết: chiếc áo sơ mi đẫm máu tại sao lại ở trong phòng cô? Và đêm hôm 12 rạng ngày 13 cô đã sang phòng em trai cô vì việc gì vậy?

Tường Lan giật thót mình:

_ Ai bảo với ông như thế?

_ Ai bảo thì ai! Cô không cần biết! Tôi hỏi, cô cứ việc trả lời thôi.

Giọng run run, Tường Lan bắt đầu nói:

_ Mặc dầu mẹ tôi và em Sinh ngăn cản, tôi vẫn hẹn gặp chàng trai yêu tôi và một hai nhất định cưới tôi...

Chàng thanh tra nói tiếp luôn:

_ Trung úy phi công Dương!

Cô gái đỏ ửng sắc mặt:

_ Vâng, Trung úy Dương! Lúc đầu, chúng tôi thường gặp nhau ở ngoài phố. Nhưng vì cảm thấy bị theo dõi dữ quá, chúng tôi...

_ ... Hẹn gặp nhau tại nhà?

Tường Lan cúi mặt:

_ Vì lẽ mẹ tôi sợ mang tai tiếng... Và lại, thực ra chúng tôi đâu có làm gì trái đạo.

Trọng Viễn gật đầu, ánh mắt thành thật:

_ Tôi công nhận lời khai của cô là sự thật! Nhưng, làm cách nào Trung úy

Dưỡng vào biệt thự mà không bị ai bắt gặp?

Cô gái nói lí nhí, chàng trai phải lắng tay nghe mới rõ:

_ Không bao giờ Dưỡng tới trước nửa đêm. Anh ấy trèo theo ống máng đến bao-lan phòng tôi.

_ Trung úy Dưỡng tới nhiều lần bằng cách leo ống máng như thế?

_ Ba lần tất cả. Lần chót đúng vào đêm ghê rợn Sinh bị mất tích, Dưỡng mặc thường phục như mọi lần cho đỡ bị để ý. Để leo ống máng cho dễ, anh ấy đã cởi áo vét ngoài ra, cầm giữ cổ áo bằng hai hàm răng. Đêm đó, rui quá, lại là đêm mưa gió âm âm, Dưỡng leo lên được nửa chừng thì có mấy viên ngói bị gió tốc, sút ra, rơi xuống trúng ngực, máu ra đỏ lôm như ông đã thấy. Chúng tôi lo quá, không biết tính sao. Không lẽ để như vậy mà về phi trường sao? Mọi người sẽ để ý hỏi han lời thôi, thêm rắc rối ra. Sau một hồi suy nghĩ, tôi chạy sang phòng em Sinh mượn một chiếc áo sơ mi cho Dưỡng dùng tạm, đồng thời thú thực hết với nó.

_ Chắc cậu Sinh đã nổi cơn phẫn nộ?

_ Vâng, đúng như thế! Nó đã la hét dữ lắm và còn nói thêm: "... Tôi không thèm sang bên ấy đâu! Gặp nó ở bên chị, chắc tôi sẽ giết nó quá!". Rồi Sinh liệng cho tôi một cái áo sơ mi. Dưỡng thay áo xong ra về, để lại cái áo sơ mi dính máu. Đó, tất cả chỉ có thế. Ông thanh tra đã thấy rõ là chiếc áo vấy máu không dính líu một chút nào tới cái chết của em Sinh tôi chứ?

_ Nhưng tôi muốn biết: Cậu Sinh có gặp và cãi nhau với Trung úy Dưỡng không?

Tường Lan lắc đầu, ánh mắt thành thực:

_ Dạ không! Vì lẽ, Dưỡng đi ngay đêm hôm đó! – Tia nhìn của cô gái thoáng vẻ oán trách người đang đối thoại với mình:

_ Chắc hẳn ông đã biết rõ điều đó rồi còn gì.

Trọng Viễn ôn tồn:

_ Cô đừng vội giận. Chẳng qua tôi cũng chỉ muốn phanh phui tìm hiểu sự thật, dù cho sự thật ấy có buồn thảm đến mức nào đi nữa. Cô thấy chẳng sự im lặng của cô đã khiến công việc của tôi bị trở ngại không ít. Cô Tường Lan – Chàng thanh tra găng giọng, muốn nhân dịp này cho con gái nhà quan một bài học – Một thiếu nữ dòng dõi trâm anh như cô cần phải, không

những tránh mọi điều xấu xa tai tiếng, mà lại còn phải hết sức giữ gìn ý tứ nữa. Về bên ngoài, tiếng thế, nhiều khi tai hại lắm. Dư luận của những người sống tại đây, trong biệt thự này, nhất là những gia nhân, cũng đã khiến cho tôi có nhiều nhận xét sai lầm về cô. Họ phán xét các cô về hành vi thái độ bên ngoài... Nhiều khi họ xét đoán sai lầm... Phiền lắm! Giá cô đừng giấu diếm tôi một chút gì ngay từ buổi đầu thì có phải hay biết bao nhiêu không?

_ Lúc đó, tôi cứ hy vọng rằng: rồi ra sự thật sẽ được phơi bày dưới ánh sáng mà không cần tôi nói ra việc phiêu lưu tình cảm giữa Dương và tôi ra cho ai hay, vì nó chẳng một chút nào dính líu với vụ em trai Sinh mất tích cả.

Chàng trai chiếu tia nhìn nghiêng:

_ Cô có thể yên trí là tôi sẽ giữ kín chuyện của cô với Trung úy Dương. Tường Lan khẽ gật đầu, ánh mắt đầy vẻ biết ơn. Quay nhìn, đồng thời, tiến lại gần thi thể Sinh, cô gái thở ra một hơi dài:

_ Còn bí mật về cái chết của em Sinh? Ai?... Ai có thể cho chúng ta biết được?

_ Ai thì chưa biết. Có thể là một gã đàn ông, có thể là một người đàn bà, chưa rõ được. Có điều hy vọng là: khi “đổi chất” với thi thể cậu Sinh “y” sẽ không còn đủ tinh thần... giữ im lặng được nữa.

Tiếp theo Tường Lan, đến lượt cô giáo Bạch Xuyên. Nhà nữ mô phạm dĩnh đạc bước tới, không nghi ngờ gì hết về sự việc sẽ xảy ra. Trọng Viễn đặc biệt chú trọng đến cô gái hơn ba chục tuổi này. Thái độ, cử chỉ của Bạch Xuyên, từ lâu dưới mắt chàng thanh tra đều có vẻ kém thành thật và thiếu hẳn tính chất tự nhiên. Vừa mới đặt chân lên bậc cửa phòng, cô giáo đã rú lên một tiếng nghe y hệt tiếng rú của một người nằm ngủ trông thấy một cái gì khiếp đảm lắm. Chớp mắt, Bạch Xuyên đã gục xuống bậc cửa, đôi mắt trợn trừng, chân giãy tay giật không khác người mắc chứng kinh phong. Miệng cô giáo lắp bắp nói huyên thuyên những gì mà Trọng Viễn chỉ nghe rõ một câu nhắc đi nhắc lại:

_ Tất cả chỉ tại tôi! Tất cả chỉ tại tôi!

Chàng trai đứng phắt lên, bỗng xốc cô giáo, rảo bước đi xuống gian nhà

bếp. Bà Ân và hai cô con gái đã có mặt tại đó cùng với hai nhân viên cảnh sát. Bạch Xuyên được đặt nằm trên một tấm phản gỗ. Ba mẹ con chủ nhân lẳng xăng, người chạy đi lấy dầu nóng, người lay gọi. Một cảnh sát nắm hai tay cô gái bất tỉnh đưa lên đưa xuống đều đều làm cử chỉ hô hấp nhân tạo. Trọng Viễn cho người đi tìm mụ Phé. Mấy phút sau, mụ già quái dị tới nơi. Vừa bước vào, y thị đã lừ lừ tiến lại gần xác chết, đôi mắt sáng long lanh nhìn mặt Sinh chăm chú, miệng lẩm bẫm nói những gì rất khê. Cử chỉ, thái độ quen thuộc như những khi bói bài. Mụ đứng như thế, lẩm nhẩm thầm thì rất lâu, khiến Trọng Viễn phải lấy làm lạ, chàng khê quát:

_ Thế nào, mụ Phé?

Giọng khàn khàn cất lên, đồng thời mụ phù thủy ngược nhìn Trọng Viễn:

_ Cậu cả! Giờ hung đã điếm!

Một đứa ngủ, hai đứa ngủ.

Đứa thứ ba rồi cũng chẳng thức lâu.

Tiếp theo câu thơ bí hiểm là tiếng cười gằn “Khạch! Khạch” nghe muốn sồn óc, đồng thời mụ Phé đưa tay làm thánh giá. Xong, thản nhiên, mụ bước ra.

Kế đó, thầy kiểm lâm Phạm Văn Danh được đưa vào.

Vừa thoáng thấy mặt Sinh, thầy Danh đã trợn ngược đôi mắt lão đảo thân mình ngã nghiêng ngã đổ. Trọng Viễn phóng mình lao tới đỡ, nhưng không kịp. Thời gian ánh chớp, viên kiểm lâm đã thọc tay vào thắt lưng, rút khẩu súng lục, kê nòng súng ngay ngực mình. Chàng thanh tra chồm tới hất tay cầm súng của đội Danh, chỉ vừa kịp khiến mũi súng đen ngòm chệch đi không chia thẳng nơi ngực. Nhưng viên đạn đã nổ, đập trúng bụng. Thầy Danh gục xuống oằn oại.

Tiếng nổ chát chúa khiến mọi người hốt hoảng chạy xô cả lại. Chị Duyên, Tường Lan, bác Giang tài xế đồng thanh hét lên:

_ Cái gì thế? Ai bắn?

Trọng Viễn ra lệnh hai nhân viên cảnh sát không để một ai được vào trong phòng, đồng thời trả lời xuôi:

_ Rủi ro! Tai nạn chết người vì rủi ro!

Tiếng mụ Phé rú lên ghê rợn:

_ Rủi ro! Hừ, rủi ro gì! Tai nạn gì? Tội nghiệp quá! Tội nghiệp quá! Cậu đã áp bức thế nào để đến nỗi nó, nó... hả, hả?

Mụ Phé chưa dứt lời, đã nghe tiếng cô giáo Bạch Xuyên tru thét lên:

_ Chính tôi giết đó! Này, ông thanh tra! Bắt giữ tôi đây này! Chính tôi đã giết cậu Sinh, giết thằng Ngây. Rồi bây giờ, tôi lại giết cả thầy Danh nữa đó. Bắt tôi ngay đi, này!

Mọi người sững sốt, lui rạt cả về phía sau.

Trọng Viễn nghiêng chặt hai hàm răng, đôi mắt sáng quắc, chiếu tia nhìn thẳng mặt cô giáo, cất tiếng đanh thép:

_ Im miệng đi, cô kia! Vào trong phòng chờ tôi! Sẽ có nhiều chuyện nói. Cô gieo tội ác đã nhiều rồi! Đi ngay! Đi!

Hất tay, chàng thanh tra ra dấu cho một nhân viên cảnh sát dẫn cô giáo đi.

Tường Vân hốt hoảng cũng bước theo người đã từng dạy dỗ mình. Trọng Viễn gọi giật lại:

_ Ấy không, không! Cô Tường Vân! Đừng đi theo con người ấy! Cô nán lại, tôi nhờ một việc. Cô gọi điện mời bác sĩ tới ngay giùm.

Chợt ngẩng lên, thấy nữ chủ nhân đang bước vào, Trọng Viễn tiến lên trước mặt bà Ân như cố ý chặng lại:

_ Xin bà hãy dừng bước! Tôi xin hứa sẽ trình bày rõ ràng sự thật. Mời bà cứ về dinh trước đi. Để thu xếp cho đem thi thể cậu Sinh về trên ấy đã, rồi tôi sẽ hội kiến với bà sau. Chừng tiếng đồng hồ nữa thôi.

Mọi người cất bước rời khỏi trại Con. Dáng điệu ai nấy ủ dột âu sầu, y hết một đoàn người đi đưa đám tang.

Trong khi đó, tại nhà bà Cầm, Trọng Viễn với hai nhân viên Cảnh sát phụ lực khiêng thầy kiểm lâm đặt lên trên chiếc giường gỗ, nơi đặt thi thể thằng Ngây. Thầy Danh vẫn bần bật hôn mê, áo bụng máu me đầm đìa.

Sau một tiếng rên dài, nạn nhân hồi tỉnh.

Trọng Viễn cúi xuống sát mặt:

_ Thầy Danh, thầy có nghe tôi nói không? Há?

Nạn nhân chớp chớp đôi mí mắt như muốn nói “có”.

_ Thầy nói chuyện được không?

Thầy ú ớ được mấy tiếng:

_ ... Để chờ...

_ Để chờ cái gì chứ?

Kẻ bị trọng thương làm một cử động cố gắng phi thường mới nói nổi:

_ Mời, mời... linh mục tới đã...

Do tính chất nghề nghiệp, Trọng Viễn ngày thường vốn là một người rất thân nhiên điềm tĩnh. Tuy nhiên, chàng vẫn tôn trọng mọi tư tưởng cá nhân miễn là những tư tưởng ấy xuất phát từ một khối óc vô tư và một trái tim thành thật. Ưu điểm nơi tính tình của chàng bao giờ cũng là công bằng và nhân ái. Lòng nóng như lửa đốt, chàng thanh tra vẫn cố nén, ra lệnh cho một nhân viên công lực chạy đi tìm bà Án để nhờ lo liệu cho việc người hấp hối yêu cầu. Chàng cảm thấy yên tâm. Bà Án là người có thể đặt hết tin tưởng.

Phạm văn Danh kiệt sức trông thấy. Trên mặt nệm máu đỏ loang mỗi lúc một nhiều.

Trọng Viễn lẩm bẫm: "Bác sĩ sao lâu quá".

Tiện tay, chàng mở một cánh cửa tủ kế bên, lôi ra một xấp chăn mền, quần áo gấp gọn trong đó, lục lọi lung tung. Một tiếng reo mừng. Trọng Viễn vớ chiếc khăn bông trắng. Rồi, quấn chiếc khăn ôm bụng nạn nhân, rút khăn quàng cổ của mình cột chặt làm một cái băng tạm thời ngăn máu chảy. Đúng lúc đó linh mục Bạch Tâm tới nơi. Vị tu sĩ đến có một mình. Cô Danh, tức nàng Gấm trong tình trạng có thai, nên ai nấy đều đồng ý với chàng thanh tra chỉ báo tin cho nàng biết khi vết thương thầy Danh đỡ được phần nào trầm trọng đã.

Sau khi gật đầu chào Trọng Viễn, linh mục bước vào, tiến lại gần bên thầy Danh, nhẹ nhàng khoát tay ra dấu cho chàng trai hãy tạm thời lánh mặt. Người hấp hối cất tiếng thều thào:

_ Cứ...để...ông...ấy ở lại, nghe để biết! Cha...cha... Gấm... sẽ nói dùm con... nói hết... nhé. Vì sao... vì sao... con đã giết người... nghe cha... Ông ấy... sẽ biết cách!

Linh mục nhẹ nắm bàn tay người bệnh:

_ Con...! Con nói gì lạ vậy? Con lại vừa phạm thêm tội nữa rồi đó. Tội này mới là nặng nhất: Sự tuyệt vọng! Phạm văn Danh! Con nên nhớ rằng: đời

sống của con không thuộc quyền con sở hữu! Sự hối hận, niềm khắc khoải ưu tư, là những cái mà con phải đem dâng hiến cho Chúa đặng sửa lỗi lầm thay vì buông xuôi tất cả... Nói đi con! Nói là con đã hối tiếc lắm đi!

Tia mắt lờ đờ của người bị thương dán chặt vào mắt vị cha Xứ. Hai giọt lệ ứa ra từ từ lăn xuống làn da má xanh rờn.

Qua hơi thở, có tiếng thều thào:

_ Tha tội cho con!

Giọng cha Xứ run run cảm động:

_ Con vẫn còn lòng tin nơi Chúa đấy chứ! Con có chịu hứa với Chúa là sẽ để cho bác sĩ săn sóc chạy chữa cho không? Và con đủ can đảm chấp nhận điều đó chứ?

Khẽ hất đầu, vị Linh mục ra dấu chỉ Trọng Viễn.

Thầy Danh thở dốc, trên sắc diện, vẻ băn khoăn sâu khổ đã nhường chỗ cho nét thư thái nhẹ nhàng. Tiếng “vâng” từ miệng bất động lọt ra nhẹ như hơi gió thoảng, nhưng bàn tay giá lạnh nắm lấy mấy ngón tay cha Xứ khẽ bóp như xác nhận sự ưng chịu bằng lòng.

Tiếng nói của vị cha Xứ vẫn đều đều:

_ Vậy là được rồi! Thế là đủ! Con hãy đọc với cha lời kinh sám hối nhé!

Trên vầng trán trắng bệch của người hấp hối, vị tu sĩ hiền đức đưa ngón tay làm dấu thánh giá, miệng thì thầm đọc lời kinh giải thoát...

_ Cha tha tội cho con...

Rồi cha Xứ quay sang nhìn Trọng Viễn:

_ Xong rồi! Ông có thể tới gần đây! Phạm Văn Danh! Con cứ việc nói hết đi!...

Giọng nói của thầy kiểm lâm đã yếu lắm, thoảng nhẹ như sợi tơ trời:

_ Tôi đã bắn chết cậu Sinh! Tôi đã bắn chết thằng Ngây!

Trọng Viễn trầm nghĩ:

_ Cô giáo Bạch Xuyên cũng nói thế! Kỳ quái!

Thầy Danh lại thều thào:

_ Gấm sẽ nói hết cho ông nghe! Lạy Chúa! Tha tội cho con!

Tiếp theo là một đoạn rên dài. Mấy ngón tay trắng bệch co ruỗi loạn lên, túm chặt mặt vải nệm. Cái đầu, từ lúc nào cố hết sức ngóc lên, giờ đây không đủ sinh lực, đổ vật xuống mặt nệm nghe “bịch” một tiếng. Vị linh mục nhẹ nhàng chấp hai tay người chết lại với nhau, khẽ vuốt đôi mí mắt, rồi quỳ gối bên giường.

Trọng Viễn nghiêng mình trước thi thể thầy Phạm Văn Danh, đồng thời ghé miệng gần tai cha Xứ:

_ Tôi đi báo cho vợ thầy ấy biết, đồng thời lấy khẩu cung luôn, nghe cha!

Nam Quân
Bài thơ kinh dị
Chương kết

Đầu cúi gằm, chàng trai đặt bước đi trên con đường quen thuộc, kể từ ngày đặt chân đến biệt thự cụ Án Bùi. Nỗi buồn thương tràn ngập tâm tư mỗi khi nghĩ đến tin sét đánh sắp sửa đem lại cho nàng Gấm, vợ thầy Danh. Trời ơi! Biết nói sao đây? Trọng Viễn cảm thấy trong lòng rưng rưng, vô cùng ái ngại cho đứa con sắp mở mắt chào đời. Đứa bé bất hạnh không bao giờ nhìn thấy mặt cha nó.

Chàng thanh tra nhè nhẹ đưa tay gõ cửa. Hoàn toàn im lặng, Trọng Viễn xoay quả đấm sứ, đẩy cửa bước vào. Chàng trai ý thức được ngay là không còn cần thiết để báo tin tức chết người ấy cho cô đội Danh biết nữa.

Y hệt một đứa trẻ trong tình trạng đau khổ quá sức chịu đựng, nàng Gấm ngồi trước bàn khóc như mưa như gió, gục đầu vào cánh tay. Nghe tiếng chân người bước vào, cô ngẩng mặt lên, nghẹn ngào nói qua tiếng nước mắt:

_ Nhà tôi chết rồi phải không, thưa ông thanh tra?

Chàng thanh tra điếng người không nói nên lời. Nhưng ánh mắt trĩu nặng đau thương của chàng là một bằng chứng hùng hồn đủ cho thiếu phụ ý thức được rằng: không bao giờ nàng còn thấy được mặt chồng. Làn da trên gương mặt đẹp nả nùng đã xanh, lại tái nhợt thêm. Nàng Gấm lão đảo trên mặt ghế dựa. Trọng Viễn kéo một chiếc ghế đầu lại gần bên, lặng lẽ ngồi xuống. Chàng để yên cho thiếu phụ khóc la thảm thiết. Khóc như thế, nỗi đau trong lòng sẽ được vơi đi rất nhiều. Hơn ai hết, chàng thanh tra biết rõ như thế. Mãi sau, Trọng Viễn mới dịu dàng cất tiếng:

_ Chắc hẳn cô đội cũng biết trước là thầy Danh lúc nào cũng chỉ muốn tìm cái chết?

Nàng Gấm không trả lời, khẽ gật đầu im lặng.

_ Thầy Danh giết cậu Sinh! Tôi muốn biết tại sao? Rồi thầy ấy lại hạ sát cả

thằng bé Ngây nữa? Vì lý do gì chứ? Vậy có thể nào cô cứ việc nói cho tôi hay. Giữ bí mật mãi mãi cho riêng mình, một mình mình biết là một điều khổ tâm lắm. Nó trĩu nặng, chận đè ngột ngạt không thể sống nổi đâu. Nếu thực cô còn muốn sống nữa, xin cứ nói sự thật cho tôi nghe.

Đôi mắt thiếu phụ xuân xanh còn quá trẻ tràn đầy biết ơn, dịu dàng đặt tia nhìn lên khuôn mặt đôn hậu của chàng thanh niên thông minh đã hiểu được lòng mình như người nhìn vào trang giấy có chữ. Nàng Gấm lên tiếng nói chuyện... Chăm chú ngồi nghe không bỏ sót một câu chữ nào. Trọng Viễn ngạc nhiên khi thấy nội dung câu chuyện lại hết sức giản dị:

_ Có tới gần một năm nay, cậu Sinh thú thật mối tình tha thiết của cậu đối với tôi. Từ thưở ấu thơ, khi niên thiếu, rồi ngay cả đến lúc tôi lấy chồng rồi, cậu ấy cũng vẫn gọi tôi bằng cái danh từ thân mật: “Gấm! Gấm!”. Nhà tôi thấy vậy lại lấy làm vui vẻ thích thú: “Cậu Sinh con nhà quan mà dễ dãi vui tính, thật là tốt!” anh Danh thường hay nói như vậy. Nhưng rồi, cậu Sinh năng lui tới chỗ chúng tôi ở hơn, nhất là trong những ngày anh Danh vắng nhà. Khi thì cậu đem hoa tới, lúc lại đem cho mật ong, chim muông săn bắn được ở trong rừng, khi không có gì, cậu chỉ đi ngang nhà, nhưng không bao giờ là không nói một câu đùa giỡn: “Thế nào Gấm! Vẫn vui vẻ ngoan ngoan đấy chứ? Cha Danh khù khờ ngu ngốc thế mà vợ được nàng tiên. Hẳn thật tốt số quá” Tôi e ngại không biết đường nào! Chẳng dám đáp lời lại bao giờ. Thế rồi cậu ấy hăm hở, sẵn đón, trù mền tôi hơn nữa. Cho đến một ngày kia...

Chàng thanh tra khôn khéo gợi ý:

_ Một ngày kia, không thể kiên gan được nữa cô đáp lại tình yêu cuồng nhiệt ấy?

_ Không đâu, ông thanh tra! Tôi yêu anh Danh, chồng tôi vô cùng. Và lại cậu Sinh vẫn tỏ ra đứng đắn chưa có điều gì đáng trách, nên tôi tự cảm thấy chẳng có gì đáng gọi là tội lỗi khi không phản ứng mạnh đối với những lời đùa rồn vô hại của cậu Sinh. Ngờ đâu, cậu ấy lại còn tiến mạnh hơn nữa. Cách đây khoảng một tháng, tôi đã nói thẳng với cậu: “Đứng nên đùa rồn

như vậy, nghe cậu Sinh! Cậu thử nghĩ coi: Tôi hiện là gái đã có chồng lại sắp sửa làm mẹ đến nơi – Cậu ấy đã trả lời: Nhưng Gấm hãy còn trẻ quá! Em mới mười chín tuổi! Mười chín tuổi đầu mà sắp làm mẹ! Vô lý quá!...”. Đó rồi, thưa ông thanh tra, cậu Sinh lại mò tới... Cái ngày 12 dương lịch ấy, cậu đã bảo tôi: “Tối nay anh sẽ đến với em, nghe Gấm! Danh bận đi khám rừng. Ở nhà một mình chắc em sợ... ma lắm. Anh đến với Gấm thì Gấm sẽ hết sợ ngay”. Đáng lẽ là tôi từ chối ngay, nhưng lại cứ im lặng, không nói gì hết. Quả thật, những khi nhà tôi đi vắng nhà cửa sao quanh hiu quá, đêm cứ kéo dài tưởng chừng như là vô tận. Nhất là từ khi có mang, trong mình đổi khác, tôi càng đâm ra sợ hãi bóng tối vô cùng. Và lại, tôi cho rằng cậu Sinh có tới chẳng nữa, cũng chẳng hại gì vì lòng dạ tôi chung thủy với chồng, trước sau không hề thay đổi. Thú thật với ông thanh tra, buổi tối hôm đó, cũng như những lần khác, tôi không hề có ý nghĩ phản bội anh Danh; không hề có ý định thất tiết với cậu Sinh.

Thế rồi cậu ấy tới, vui vẻ nói cười như mọi lần, bắc ghế trước lò sưởi sáng ấm, bên cạnh tôi... Hỡi ôi! Không biết kẻ ác tâm nào đã báo cho nhà tôi biết? Thì ra, lúc ban ngày anh Danh đã nhận được lá thư nặc danh. Anh lặng lẽ, giả bộ đi khám rừng, vui vẻ dắt thằng Ngây đi theo như mọi lần trước. Không đầy nửa giờ sau, anh đột ngột trở về. Nhà tôi mở cửa sòng sọc bước vào đúng lúc cậu Sinh đang giở trò lơ lả: “Gấm! Cho anh hôn em một cái đi, một cái thôi mà! Gấm” Sinh vừa nói vừa cười vừa choàng tay ôm chặt lấy tôi... Chao ôi! Thưa ông thanh tra! Trời ơi! Nếu ông được trông thấy tận mắt anh Danh lúc ấy...! Vốn là một người hiền lành nhưng hay đổ quạu, khi nổi giận lên thì... ôi chao!...

Nhà tôi hét lên: “A! Đồ khốn nạn! Khốn nạn thật!”. Và rút súng ra chĩa về cậu Sinh lúc đó cứ đứng ngây ra, lấy cò như một kẻ điên dại. Thằng Ngây rú lên một tiếng hãi hùng, nhảy choàng vào án ngữ ngay trước mặt cậu Sinh. Tội nghiệp thằng bé! Trời ơi!

Cơn xúc động khiến nàng Gấm nức nở, nghẹn ngào, không nói được thêm nữa. Đôi mắt nhung đẫm lệ nhìn vào khoảng không như đang chứng kiến

cảnh tượng kinh hoàng tái diễn.

Trọng Viễn giơ tay:

_ Thôi, cô có mệt xin hãy tạm nghỉ nói chút đi. Tôi chờ đợi một lát, không sao!

Nàng Gấm lắc đầu bướng bỉnh, tiếp tục nói. Tiếng nàng đứt quãng từng khúc:

_ Thằng bé bị trúng ba phát đạn nhưng vẫn bám chặt lấy cậu Sinh mà chu chéo: “Hông! Hông! Hừng hững! Hừng hững!” (không, không, đừng bắn, đừng bắn.) Dứt tiếng kêu, thằng Ngây gục ngay xuống, bất động.

Tròng mắt chàng thanh tra đỏ hoe. Miệng chàng lẩm bẫm, mũi có vị cay xè:

_ “Đúng rồi! Trong tay của thằng Ngây còn cả cái khuy áo vét của cậu Sinh!”

_ Lúc đó, Danh đã mất hết cả lý trí. Còn mấy viên đạn trong súng, anh bắn hết. Đến lượt cậu Sinh đổ máu chan hòa.

_ Thế còn cô? Thầy Danh không nói gì hết sao?

_ Ồ! Thưa ông thanh tra! Đối với tôi, nhà tôi hiểu hơn ai hết là tôi chỉ có yêu chồng, chỉ biết có chồng mà thôi. Lúc ấy, tôi sợ hãi quá, hét lên: “Anh Danh! Anh Danh yêu quý của em! Trời ơi! Anh làm cái gì vậy? Anh điên rồi sao? Trời ơi!”. Rồi tôi ôm chặt lấy nhà tôi mà khóc. Vừa khóc, vừa hôn chồng mà nói: “ Anh thừa biết là giữa em với cậu Sinh không hề có chuyện gì bất chính, ngoài cái tính bõm xòm chót nhả của cậu công tử con quan này. Trời ơi! Anh còn lạ gì cậu ấy nữa mà lại còn điên rồ như vậy chứ. Trời ơi! Bây giờ thì làm sao đây?”. Lúc đó, nhà tôi mới tỉnh ra. Tỉnh ra rồi, anh ấy kinh hãi lắm, cứ run lên bần bật mà rằng: “Cậu Sinh! Thằng Ngây! Chết rồi! Chết rồi!”. Và ôm chặt lấy tôi, cơn nóng giận không còn, chỉ còn lại là sự khiếp đảm cùng cực. Tôi giấu mặt vào ngực áo nhà tôi nhắm nghiền đôi mắt. Một lúc lâu lắm, anh Danh mới cất tiếng run: “Gấm à! Để anh đi báo Cảnh sát nhé!”. Khổ quá! Thưa ông thanh tra, lỗi cũng tại tôi đã ngăn cản không cho anh ấy đi trình. “Không được! Đừng trình báo gì hết! Người ta sẽ buộc anh tội sát nhân và rồi... con của chúng ta, khi đẻ ra, cũng sẽ khổ cả một đời. Người ta sẽ nguyên rửa nó, vạch mặt chỉ tên nó: “con tên sát

nhân”. Không! Anh đừng đi trình báo gì cả, nghe anh! Tai nạn rủi ro xảy ra lúc chúng ta vẫn có mặt ở nhà. Không, anh phải nghe em! Đừng đi trình gì hết. Rồi ta liệu tìm cách khác. Đúng lúc đó, vợ chồng tôi kinh hãi rụng rời, cùng thét lên một tiếng thất thanh. Lý do: cánh cửa ra vào từ từ mở. Tôi sợ quá gục xuống ngất đi. Khi tỉnh lại thì thấy nhà tôi và mẹ Phé đang loay hoay cứu chữa. À, tôi quên chưa nói với ông thanh tra biết: Mẹ Phé quý mến nhà tôi, coi chàng như một vị thần. Chính anh Danh đã đích thân dựng lều tranh cho mẹ Phé ở đó. Củi đun, thịt rừng đều do anh kiếm đến cho mẹ hằng ngày. Câu chuyện bí mật, rùng rợn vợ chồng tôi nói với nhau, mẹ Phé ở ngoài đã nghe rõ hết. Mẹ vào để tính kế giúp chúng tôi. Chỉ hai xác người, mẹ bình tĩnh bảo hai vợ chồng đang đứng run như cây sậy: “Hai người hãy im cái miệng đi, rồi chú Danh giúp tôi một tay. Dem giấu hai cái này đi. Còn thím, thím lo chùi vết máu cho sạch hết trên sàn nghe. Trong khi đó, này chú Danh, làm đi!”. Mẹ Phé cởi áo tơi đen quần kín xác thằng Ngây, ra lệnh cho nhà tôi đem đi. Đi đâu, hai người chẳng cho tôi hay. Rồi đến thi thể cậu Sinh. Trước khi ra về, mẹ Phé còn căn dặn vợ chồng tôi rằng: “Không ai nghi ngờ vợ chồng chú thím đâu, nghe chưa! Thà rằng tôi nhận tội giết người thay cho còn hơn là thấy chú thím bị mắc vòng lao lý. Cứ tin ở mẹ Phé này nhé, chú thím Danh!”. Nhà tôi có vẻ yên tâm được phần nào. Riêng tôi, suốt đêm ấy không hề chợp mắt, sợ run rẩy trong vòng tay chồng. Anh Danh gượng gạo nói tỉnh để trấn an: “Gọn ghẽ đâu vào đấy cả rồi, còn gì đâu mà em cứ sợ hãi mãi thế! Can đảm lên chứ! Găm!”. Can đảm lên! Và để có được can đảm, nhà tôi đâm ra uống rượu liên miên. Nhưng, đôi lúc tỉnh rượu, anh ấy lại càng thấy sợ hãi vô cùng.

_ “Găm à! Nếu chẳng may họ phát giác ra anh là thủ phạm thì... anh sẽ... em nghe rõ chứ?... anh sẽ... sẽ... tự tử mà chết. Chứ... chứ... anh không thể chịu đựng được đâu”. Nói chán rồi anh ấy lại khóc sướt mướt, tội nghiệp vô cùng.

Tiếng ai khẽ gõ nơi cánh cửa ra vào khiến vợ thầy Danh im bật. Chưa ai kịp lên tiếng, người gõ cửa đã bước vào: cha Xứ. Vị linh mục e ngại làm phiền Trọng Viễn, luống cuống xin lỗi:

_ Ô, ồ! Ông thanh tra miễn chấp, xin miễn chấp!... Cô Danh! Chút nữa tôi sẽ trở lại vậy!

Chàng thanh tra niềm nở lưu khách:

_ Xin mời cha Xứ hãy nán lại một chút – Chàng cảm thấy đỡ e ngại cho nàng Gấm, lát nữa đây sẽ phải một thân một mình cô quạnh trong gian nhà rộng lớn – Cô Danh đang kể chuyện vì sao thầy Danh lỡ tay...

Nàng Gấm cắt ngang lời Trọng Viễn trong tiếng khóc nức nở:

_ Tự sát! Thừa cha, thảm thiết quá! Liệu người ta có chôn cất tử tế cho chồng con không, thừa cha? Trời ơi... tự sát như thế là phạm tội nặng lắm, nhưng chồng con đã đau khổ quá nhiều rồi và không còn đủ sức chịu đựng được nữa đó, thừa cha! Và anh ấy cũng đã thú tội với cha rồi.

Chàng thanh tra thoáng giật mình khi nhớ lại bóng người trong đêm tối đứng bên cha Xứ trước cửa nhà thờ bữa nọ. Thì ra người bí mật đó là thầy đội Phạm Văn Danh. Thủ phạm, để mọi người không ai nhận ra mình, đã thay bộ sắc phục kiểm lâm để ở nhà, rồi mặc thường phục đến nhà thờ tìm cha Xứ.

Giọng nàng Gấm kể chuyện đều đều:

_ Thừa cha Xứ, như cha đã thấy, từ bữa xảy ra việc ghê gớm ấy, nhà con cứ như người loạn trí không còn biết mình là ai nữa...

Vị linh mục nhìn cô Danh, ánh mắt xót thương:

_ Gấm, con! Chồng con đã phạm tội. Chồng con đã không chế ngự được cơn phẫn nộ, để nó bùng lên như một nghiệt chướng xui khiến chồng con hạ sát một lúc hai mạng người. Y đã không biết rằng: “Nhất niệm sân tâm khởi, bách vạn chướng môn khai”. Để một ý niệm giận dữ đột khởi trong nội tâm, tức khắc, trăm vạn cửa nghiệt chướng sẽ mở rộng. Thế rồi lẽ ra phải thản nhiên chấp nhận hậu quả do cá nhân mình gieo, y lại khờ dại đi tìm can đảm trong men rượu, cái can đảm ấy, thực ra chỉ ở nơi khác mới có. Đức tin y đã sẵn thì đâu có khó gì. Lại mù quáng đi đặt hết lòng tin vào một bà già yếu đuối, nửa khôn nửa dại như cụ Phé. Thế rồi, chồng con lại tự cho mình cái quyền tự do liệng bỏ gánh nặng cuộc đời khi cảm thấy nó

nặng quá không còn đủ sức mang nổi nữa. Cha thương mến y, cha thương mến con. Nhưng cha không thể chấp nhận làm phép xác chồng con tại nhà thờ được đâu, con ạ... nếu khi nhắm mắt tắt hơi, chồng con không tỏ ra là đã biết hối hận... May sao, y lại ra đi mang theo sự tha thứ của Chúa. Chồng con đã thú tội trước sự hiện diện của nhân chứng đồng thời chấp nhận sẽ tiếp tục “sống” để cải sửa lỗi lầm. Vậy con đừng buồn khổ, bản khoăn nữa làm gì. Con còn nhiệm vụ nặng nề lắm cần hoàn tất: đưa con sắp ra đời của con, con sẽ phải dạy nó, để sau này khi lớn khôn, nó nguyện cầu cho người cha bất hạnh của nó.

Thấy nàng Gấm lại nước mắt ràn rụa, vị cha Xứ nói thêm:

_ Cả con nữa! Con cũng phải nguyện cầu cho chồng con nữa nghe Gấm! Con phải bảo bọc, giúp đỡ bà Cầm, bà già khốn khổ đã mất đi thằng Ngây, nguồn thương yêu duy nhất. Và cũng đừng quên chàng thanh niên bất hạnh tên Sinh kia nữa nhé. Lẽ ra, đối với chàng ta con phải tỏ ra quyết liệt cứng rắn hơn nữa thì chắc cũng chưa đến nỗi này. Có đúng thế không?

Lệ nóng vẫn chảy dài theo gò má mịn đẹp xanh xao, nhưng chậm hơn hồi nãy. Trên khuôn mặt thanh tú, một vài nét thư thái nhẹ nhàng bắt đầu xuất hiện.

Đưa tay phác một cử chỉ mời cha Xứ ngồi vào ghế dựa, bên cạnh mình, Trọng Viễn hướng về nàng Gấm:

_ Cô đội kể tiếp đi!

_ Hai ngày sau, ông tới nơi. Và ông phát giác ra ngay thi thể thằng bé Ngây. Đã có lúc vợ chồng tôi hy vọng rằng mọi người sẽ nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm giữa cậu Sinh và thằng bé. Nhưng cũng vì con chó săn của ông. Nó tinh khôn quá, anh Danh buộc phải bắn hạ nó. Ồ... - thiếu phụ trẻ tuổi chột thẳng thốt la lên một tiếng khi thấy Trọng Viễn khẽ cau nét mặt – Cũng bất đắc dĩ thôi, anh ấy đâu muốn thế. Đồng thời chồng tôi phải hết sức thận trọng để khỏi làm ông bị thương đó.

_ Cô đội có thể nói cho tôi biết ai đã đến gần cửa sổ trong biệt dinh cụ Ân

Bùi để bắt chước tiếng chim họa mi hót, nhái giọng thằng Ngây vậy? Và, phải chăng chính cô đã giăng sợi dây thừng thấp ngang mặt đường để gạt tôi vướng ngã bổ chửng?

Nàng Gấm quay nhìn ra cửa sổ, miệng lẩm bẩm:

_ Không phải tôi! Bà Phé đấy! Mục đích làm trì hoãn cuộc điều tra của ông. Mụ Phé lúc nào cũng chăm chú dõi gạt ông, lừa cho ông đi vào những đường hướng sai lầm để có thì giờ thủ tiêu hai cái xác người chết. Thằng Ngây đó, bà ấy đã thành công. Trong lúc ông ở lại nhà mụ Phé, anh Danh, khi trông thấy bà Cầm bước ra khỏi nhà, đã nhét xác thằng Ngây vào một cái bao bố rồi giấu sau cánh cửa vừa lóa. Đoạn, trong khi mọi người tập trung đông nghẹt tại sân nhà cụ Ân Bùi, anh ấy lôi nó ra, đặt nó trong một chiếc xe “bù-ệt” đẩy tới cửa rừng già. Đêm đến, mụ Phé mò ra kéo cái xác xuống, đem giấu kín vào trong bờ bụi nào đó. Anh Danh lúc nào cũng tin rằng ông không thể tìm được cậu Sinh, và do đó, ai cũng sẽ cho là chính cậu ấy đã bắn chết thằng Ngây. Nhưng đến bây giờ, chuyện đó còn ăn nhằm gì nữa đâu. Dù sao thì cậu Sinh cũng đã chết rồi.

Trọng Viễn hình dung lại nét mặt đau thương của bà Ân, ánh mắt của Tường Vân cầu xin chàng ra tay để mở cuộc điều tra truy lùng tung tích chàng trai... Chàng nghiêm nghị nhìn nàng Gấm:

_ Cô cho rằng đặt điều vu khống cho người chết là một sự không quan trọng?

Thiếu phụ trẻ lại ứa nước mắt:

_ Nhưng cũng vì cậu ấy nên mới xảy ra nông nổi. Thằng Ngây chết oan ức theo rồi đến lượt chồng tôi. Trời ơi!

Chàng thanh tra ngậm ngùi:

_ Mụ Phé đã đoán đúng, hừ!

“Một đứa ngủ, hai đứa ngủ

Đứa thứ ba rồi cũng chẳng sống lâu đâu!”

Kinh dị quá sức mà cũng đúng quá sức! Lại còn:

“Chăn chiên hóa sói đổi nghề”

Đúng như thế! Thầy kiểm lâm Phạm Văn Danh, thay vì phía bảo vệ cây rừng, bảo vệ người khai thác lâm sản, giúp đỡ việc trồng trọt chăn nuôi, lại biến thành một kẻ sát nhân hung dữ như lang như sói...

Chàng dịu dàng với nàng Gấm mấy câu an ủi chân thành, ngỏ lời tạm biệt vị linh mục, rồi quay ra.

_ Bây giờ quay về hỏi chuyện cô nàng “chính phạm”.

Sau khi gõ cửa, Trọng Viễn định đặc bước vào phòng cô giáo. Chàng thanh niên mũi lòng trước một Bạch Xuyên đang co rúm người trong chiếc ghế bành, hai hàm răng trắng bóng va vào nhau lộ cộp, hai tay ôm chặt thái dương, sắc mặt nhợt ra như người chết. Nghe tiếng động, cô giáo giương đôi mắt ngậy dại ngó Trọng Viễn, đôi mắt lạc thần của một con dã thú khi đối diện với toán thợ săn. Chàng thanh tra vờ đi như không để ý, cất giọng danh thếp. Mỗi tiếng nói của chàng nghe chát chúa như một làn roi quất trên da thịt:

_ Cô Bạch Xuyên! Thì ra một nhà mô phạm như cô lại có cái can đảm thấp hèn để... nói dối! Thì ra chính cô là tác giả lá thư nặc danh gửi cho bà Án, tố cáo mối duyên tình giữa cậu Sinh và cô Liên, cháu ông già Xê. Và cũng chính cô – giọng nói Trọng Viễn trầm xuống nghe thật khủng khiếp – đã viết thư báo cho thầy Danh là cậu Sinh mò tới nhà thầy ấy. Trời ơi! Hèn hạ không để đâu hết. Và hậu quả là... ba người lăn cổ ra chết vì mối tình tuyệt vọng của cô đối với cậu Sinh!... Cô say mê cậu Sinh lắm, có đúng thế không, cô Bạch Xuyên?

Cô giáo không nói không rằng mà chỉ bật lên một tiếng rên dài như tiếng kêu của một con mèo ốm. Tiếng rên thê thảm ấy khiến chàng thám tử bất giác dịu ngay giọng nói:

_ Rõ ràng là cô đâu có thêm nghĩ đến ai. Cô bất chấp cụ Án Bùi, kẻ thầy hai cô gái Tường Lan, Tường Vân, rồi mặc kệ luôn cả hạnh phúc của chính người cô yêu say đắm là cậu Sinh kia nữa.

Bạch Xuyên thoáng rùng mình, đôi mắt chột sáng lên:

_ Quả thật tôi không ngờ thầy Danh hiền lành lại có thể trở thành hung bạo

tới mức ấy.

Chàng trai chột buông tiếng cười nghe đau đớn thấm thía hơn cả một lời trách móc oán than:

_ Khi hôn ghen cô cảm thấy uất hận như thế nào, đau khổ ra làm sao thì người khác khi lâm vào cảnh đó cũng thế. Nhất là người khác ấy lại là thầy Danh, một người yêu vợ hơn tất cả mọi thứ ở trên đời – Trọng Viễn lắc đầu, chép miệng – Quả tình cô tội lỗi quá chừng!

Cô gái lờ thời, qua tiếng khóc, nghẹn ngào kể lể như tự nói với mình:

_ Ngay đến để ý sơ sơ thôi, chàng cũng không thèm để ý đến tôi nữa. Phần tôi, tôi chỉ sống vì chàng, sống cho chàng. Trong khi đó, những cô gái khác chỉ cần thoáng xuất hiện là đã được Sinh để lọt vào mắt theo đuổi, bám sát, tán tỉnh ngay rồi. Trời ơi! Buồn thảm! Tuyệt vọng biết chừng nào, những giờ phút bồn chồn khắc khoải, rình rập các cuộc hẹn hò du dương của chàng trai tính tình hào hoa bay bướm ấy. Rồi cuối cùng lại đến nàng Gấm, vợ thầy Danh. Không lần nào đi sẵn là Sinh không tạt vào thăm người đàn bà sắp có con nhưng còn rất trẻ, rất xinh đẹp ấy! Thật là quá lắm, quá sức chịu đựng rồi. Tôi đã trải qua nhiều đêm không tài nào chợp mắt, dù chỉ là một vài phút. Trời ơi! Những kẻ không yêu chàng, hoặc giả có yêu nhưng không chút thực tâm, sao họ lại được tất cả. Riêng tôi, số phận hẩm hiu, lại chẳng có gì hết. Cực chẳng đã, tôi đã lấy trộm một chiếc “găng tay” để được hưởng thụ một chút nào hơi hướm của người trong mộng tưởng... Vâng, đúng như thế, thưa ông thanh tra! Đúng là tôi đã viết thơ tố cáo cậu Sinh cho thầy Danh.

Ánh mắt Trọng Viễn xa vời, phóng qua ô cửa sổ xuống vườn, ngừng lại trên bụi tường vi hoa phô sắc thắm, ba bốn cánh bướm vàng đang bay lượn nhón nhơ. Chàng trai buồn rầu nắm bắm:

_ Để rồi bây giờ, trên lương tâm cô in đậm ba vết đen, cái chết của ba người chắc chắn là không bao giờ nhòa nhạt được.

Lại tiếng rên dài như tiếng kêu của con mèo ốm. Trọng Viễn thấy thương hại thật tình. Chàng quay lại nhìn thẳng nét mặt héo úa của Bạch Xuyên:

_ Chính cô mới là thủ phạm đích thật, thủ phạm duy nhất! Pháp luật không

cần trừng phạt cô, nhưng theo tôi nghĩ, nếu còn một chút lương tâm nào chắc hẳn sự hối hận giờ đây sẽ dẫn vật, ray rức cô không thể nào nguôi. Và tôi cho thế là đủ lắm rồi... Ngày hôm nay, tôi phải rời khỏi nơi đây. Tôi sẽ nói rõ với cụ Ân biết sau. Cô nghe rõ rồi chứ?

Trên sắc diện già nua bệnh hoạn, chợt lộ nét rung cảm tri ân. Chàng trai biết là Bạch Xuyên muốn nói cảm ơn, nhưng nàng ta không còn đủ hơi sức.

Buổi chiều hôm đó, Bạch Xuyên đạp xe đò về xuôi, xuống ga xe lửa. Xe đò lăn bánh, bon bon trên con đường tráng nhựa thẳng tắp, chạy dài mất hút sau lùm cây rừng xanh tốt dọc theo bên vệ đường. Nhìn theo hút xe, chàng thám tử nhẹ nhả một hơi thuốc lá, mỉm nụ cười buồn:

_ Hà! Đời là thế...! Một vài bữa nữa, lại cũng con đường quanh hiu này, con đường đã tống xuất một Bạch Xuyên buồn rầu, lại sẽ hân hoan dẫn dắt một chàng trai yêu đời tới Phú Hộ, phi trường. Lần này chắc hẳn cụ Ân Bùi sẽ thôi, không còn ngăn cản mối tình Lan-Dường nữa...

Cuộc lễ an táng ba nạn nhân được tổ chức ngay sáng sớm hôm sau.

Toàn dân xã Phú Hộ, người trong đồn điền trà, cà phê, đốc công, cai, công nhân, hầu như hết thảy đều có mặt. Ai nấy đều im lặng, một sự im lặng nói lên rất nhiều cảm nghĩ buồn thương.

Lúc xế chiều, chàng thanh tra Phạm Trọng Viễn, hành trang gọn ghẽ, xuống phòng khách ngỏ lời giã biệt bà Ân Bùi, Tường Lan và Tường Vân.

Ba mẹ con nét buồn lộ rõ trên nét mặt, nghẹn ngào không nói nên lời. Tường Vân, lệ nóng đầy mi, ứa tràn, lăn dài xuống má, chỉ đứng lặng người ngó trân trân. Trọng Viễn rút vội cặp kính đen, đeo lên mắt. Chàng dư biết, những giọt lệ ấy không phải chỉ đơn thuần là nước mắt khóc anh trai.

Cố mỉm nụ cười tươi, chàng nói với bà Ân:

_ Nếu có dịp trở lại Phú Hộ công tác một lần nữa, mong bà cho phép ghé

lại biệt dinh đây thăm bà và hai cô.

Nữ chủ nhân nhìn chàng trai trẻ, Trọng Viễn thoáng rung động. Ánh mắt bà Ân Bùi lộ rõ nét trù mến thương yêu, dịu dàng như một bàn tay mẹ hiền ve vuốt. Chàng cảm thấy cõi lòng ấm hẳn lại.

_ Không những tôi cho phép mà tôi còn thỉnh cầu ông ghé lại thăm mẹ con tôi, ở lại thật lâu, cho hai cháu đây, nhất là – Bà ngưng lại một giây, mí mắt chớp nhanh, miệng cười thật tươi với nhiều dụng ý, (dụng ý ấy, chàng thám tử nhận thức được ngay)... cháu Tường Vân đây, nó quý ông lắm, như yêu quý anh Sinh nó vậy. Cuộc điều tra của ông thật là vô cùng tế nhị, khéo léo vô cùng.

Qua mắt kính sẫm màu, Trọng Viễn liếc nhìn ánh mắt ướt sũng đang ngó mình đăm đăm, ánh mắt của nàng tiên hiền dịu, có bàn tay đẹp đẽ viết lên những lời châu ngọc trong cuốn nhật ký bỏ ... lơ đễnh trên mặt bàn học.

Sau cái ngã đầu lễ phép, Trọng Viễn quay mình bước ra thật nhanh. Gót giày kêu lộp cộp mỗi lúc một nhỏ dần, xa dần như người chạy trốn.

Nửa tiếng đồng hồ sau, bác tài xế Giang đã đưa chàng trai xuôi xuống Phú Bình, xa nơi chốn thân yêu mộng vàng chớm dật, xa biệt dinh cụ Ân Bùi Đình Quang, tòa kiến trúc cổ kính, nơi chàng thiếu chủ hào hoa Bùi Đình Sinh an nghỉ giấc ngàn năm, bên cạnh thằng nhỏ Ngây, gần thầy kiếm lâm Phạm Văn Danh, trong cái nghĩa trang xinh xắn rợp bóng mát cây rừng.

Ánh mắt mơ buồn sau làn khói thuốc, qua ô cửa xe, ngắm nhìn đám ruộng đồng bát ngát, những đôi cà phê, trà, xanh tươi xoài rộng ngút ngàn. Ngắm nhìn thấy, nhưng Trọng Viễn không trông thấy rõ một vật gì ngoài bóng dáng khuôn mặt xinh tươi, đôi mắt ngấn lệ đăm đăm nhìn chàng không thốt nên lời.

Bất giác chàng trai lẩm bẫm một câu gì không rõ. Nhưng qua nét mặt, ánh mắt thiết tha, viền môi tươi tắn, người ta có thể đoán là Trọng Viễn đã nói với cái bóng ấy:

_ Tường Vân! Một ngày không xa, anh sẽ trở lại!

NAM QUÂN

Viết theo “Le Drame de Frileuse” của M. Grand Jean

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

BD sưu tầm và đánh máy

Nguồn: Nhà xuất bản Tuổi Hoa

[/tuoihoa.hatnang.com](http://tuoihoa.hatnang.com)

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 6 tháng 7 năm 2009